

Sorin ARDELEAN

CULISELE JUSTIȚIEI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**ARDELEAN, SORIN****CULISELE JUSTIȚIEI / Sorin Ardelean/ București
Editura DETECTIV, 2012****ISBN: 978-973-1712-34-5**

Corectură: Mihai PÎSLARU
 Andreea ARDELEAN

Coperta: Victor ILIE

Redactor: Firiță CARP

Editura DETECTIV

Telefon: 0757.047.399

Fax: 021/312.64.11

E-mail: editura_detectiv@yahoo.com

Adresă: BUCUREȘTI, str. Anghel Saligny nr. 8, etaj 4, sect. 5

Sorin ARDELEAN

CULISELE JUSTIȚIEI

editura

DETECTIV

București

2012

CORTINĂ ȘI CULISE

Lumea de azi, mai mult ca oricând, este o scenă efervescentă. Teatrul, de cele mai multe ori absurd, îl constituie preponderent dramele, chiar tragediile. De tip social, politic, cultural, militar, ecologic, religios, artistic, psihologic etc.

Uneori, aceste jocuri de rol ale unor actanți creduli și imprevizibili sau ale actorilor specializați în arta disimulării, au loc în fața cortinei protectoare, dar de cele mai multe ori se plănuiesc, se repetă și se pun în scenă în... culise.

Culisele și excepțiile, derogările și specialul sunt înțeleșuri din arsenalul noilor diriguitori ai devenirii democratice. Mai bine zis ai bolmojelii post decembriste întinsă pe mai bine de două decenii, numite tranziție.

Gestionarii acestor stări de a fi, responsabilii îndrituiți cu managementul stării de normalitate sunt apărătorii de lege din arhitecturile formale ale ordinii de drept, ale statului nostru euro-atlantic. Fie că vorbim de slujbașii Internelor (polițiști, jandarmi, criminaliști, funcționari ai poliției de frontieră și ai inspectoratului pentru situații de urgență), fie de cei ai Finanțelor (de la ANAF la DNA și de la ANI la primării), dar mai ales de cei ai Justiției (procurori, judecători, avocați), toți sunt (sau ar trebui să fie) subsisteme ale marelui angrenaj al prevenției și/sau lichidării breșelor, aritmiilor, ilegalităților, abuzurilor, anormalității.

Dar, cum lasă să se înțeleagă și cum dovedește cartea „Culisele Justiției”, a talentatului ostenitor al domeniului, ca și al tărâmului publicistic, și spectacolul cel mai credibil și mai necesar, regizat de apartenenții uneia dintre cele trei puteri

separate ale statului, care drămuiește adevărul și dreptatea, este pândit de capcane, inadecvări funcționale, hiatusuri procedurale, erori și greșeli, tentații, alte păcate. De ce? Fiindcă în ecuație intervine omul. Omul cântăritor și împărțitor de dreptate și omul certat cu bunele rânduieli, normele morale, legea scrisă și nescrisă a convivului. Din această relaționare ar trebui să se nască fructul dezirabil al veracității, ceea ce nu se întâmplă în multe dintre cazuri.

Am spus cazuri. Ei bine, autorul acestei cărți imprimată de Editura Detectiv, recurge la cazuistică. Piese sale, (mai ales evoluții de culise) văd luminile rampei (e vorba de lumina tiparului și lectura beneficiarului!) sunt când complexe și bizare, când simple și ludice, când incredibile și anacronice, când oribile și violente. Catalogate de legea penală ca atare (furturi, violuri, tâlhării, mită, omoruri, jafuri), aceste subiecte „dramatice” cu personaje reale (inculpați, învinuiți, suspecți, autori, făptași) sunt aduse în fața noastră cu parcimonie (esențializarea este una dintre calitățile condeierului) și vigoare narativă, cu cursivitate și logică fără echivoc, cu umor și detașare, cu profesionalism procedural și har epic. Este vizibilă experiența de profesionist al barei, cazurile prezentate fiind tot atâtea victorii avocațești, ca rezultat al artei subterfugiului, meseriei găselniței, meșteșugului exploatării fisurii și al altor elemente de culise menite să pună în valoare un praxis modern și elevat, un behaviorism profesionist performant și eficace, caracterizat prin combativitate și elocință în apărarea unor victime ale sistemului acuzator și ale probelor insuficiente ori incorect aplicate în instrumentări dintre cele mai diverse.

Credem că Sorin Ardelean ne oferă mici mostre de epicitate (puse în valoare fiecare de câte un moto), care, dincolo de virtutea lor etică, mustesc de nerv și realitate, invită la lectură și reflecție și asigură o frumoasă dobândă recreativ-instructivă de tip loisir.

Dacă am privi din alt unghi (al tramei și story-urilor) piesele dintre copertele cărții sunt „dări de seamă” literaturizate și magnetice ale avocatului Sever Străvoiu, un spadasin al vocației și un răzbătător în păienjenișul delictului. Personal, îl știam pe autor (alter-ego al eroului!) din paginile revistei „Pentru Patrie”, unde a ucenicit și ca redactor, și ca titular al unei rubrici de „cabinet juridic”. Surpriza este că nu s-a schimbat, că a rămas un plaivaznic de forță și un documentat jurist al pasiunii, credincios fără echivoc zeiței dreptății cea legată la ochi.

Îmi face plăcere să recomand ochilor minții celor interesați, un autor talentat și un product literar ca un polițier percutant și plin de suspans, pe care-l scrie și ... joacă un avocat tânăr și incomod, mai ceva ca un Sherlock Holmes, Maigret sau Hercule Poirot al Justiției, pilduitor și demn de toată admirația.

Nicolae ROTARU

VORBĂ PUȚINĂ...

Motto: Dreptatea stă în vorbe puține

Avocatul Sever Străvoiu e un tip înalt, brunet, cu ochi albaștri și o alură sportivă. Are toate atuurile pentru a fi un interlocutor simpatic, sociabil și destul de vorbăreț.

Dosare, clienți, un amalgam în care s-ar descurca (chiar se descurcă bine!) numai dacă ar avea o organizare de fier. Agenda minuțios completată, la zi și în viitor, dar și pregătirea cu seriozitate a fiecărei cauze. Temei de drept, motivări de fapt, probe, studiul cărților de jurisprudență și, în general, a tot ce înseamnă literatură de specialitate.

Un spirit german, cum ar spune cineva.

Clientelă variată, dar și extrem de diferită ca stare psihică. Cu fiecare trebuie să vorbești în parte, distinct, cu calm, să-ți ascunzi trăirile sufletești, să nu-ți trădezi temerile. Să fii un adevărat doctor de suflute, să ai optimism, să depășești situații limită și să reușești.

La un moment dat, apare un client, mai diferit de ceilalți, dus către extremele dreptății. Adică acea dreptate care este numai și numai a lui.

„Domnule avocat, spuneți-ne cât mă costă, vă plătesc oricât, numai să rezolvați cazul!“ insistă bătrânelul cu părul alb.

Cu un aer didactic, avocatul îi răspunde că va discuta exact, după ce vede dosarul, evaluează starea de fapt, temeiurile de drept.

Ulterior, se reîntâlnesc, se încheie contractul de asistență juridică. Clientul achită o sumă de bani, substanțială, pe măsura gravității dosarului. Perfect legal. Urmează instanța...

La acest termen de judecată, sala plină. Partea adversă a plătit doi avocați să susțină cauza. Aceștia cer dosarul la bară, răsfoiesc cu înfrigurare fiecare filă, se opresc, șușotesc și trag concluzii în șoaptă.

Domnul avocat Sever Străvoiu stă pe banca avocaților, cu privirea pierdută în gol. Impasibil aproape la tot ce se întâmplă în jur.

„Cauza numărul...” se aude apelul făcut de grefieră. Se ridică întâi reclamantul și avocații acestuia. Apoi este strigat și numele pârâtului, acel bătrânel, cu părul alb, puțin surescitat de cursul procesului.

„Onorată instanță, spune avocatul Sever Străvoiu, vă rog să uniți fondul cu excepția invocată de noi și să respingeți acțiunea reclamantului”. Apoi se îndreaptă spre judecător cu o coală scrisă, pe câteva rânduri, pe care o depune pe masa judecătorului.

Judecătorul dă cuvântul apărătorilor reclamantului, care țin pledoarii lungi, de circa treizeci de minute. Apoi depun concluzii scrise pe mai multe pagini, în care se dau interpretări probelor depuse de către aceștia, textelor de lege. Cuvinte ascuțite, dure, la adresa pârâtului, care aproape începe să tremure.

Apoi, se ridică avocatul Sever Străvoiu și spune, aproape laconic „Onorată instanță, vă rog să respingeți acțiunea reclamantului, pentru excepția arătată anterior”. Apoi, iese din sala de judecată, secondat de client.

Bătrânelul, stacojiu la față, cu un mers împleticit, încearcă să își înghită lacrimile de furie.

„Păi bine domnule avocat, am încheiat un contract, mi-am onorat obligațiile financiare, mi-am pus toată încrederea în dumneavoastră, și dumneavoastră numai atât ați vorbit. Păi

pentru banii pe care vi i-am dat trebuia să vorbiți mai mult, să mă apărați mai mult... O să vă reclam la barou că mi-ați terminat procesul așa repede... și ați scos numai două vorbe!”

Cu un aer de lord, avocatul Sever Străvoiu se întoarce și îi spune rar și răspicat clientului „Ca să spun două vorbe cum trebuie a trebuit să învăț patru ani de facultate, să fac stagiatura, să dau examene și să mă pregătesc zi de zi!“...

P.S. Întâmplarea este strict autentică. A doua zi, în condica de ședință era consemnată hotărârea judecătorească prin care se admitea excepția invocată de avocatul Sever Străvoiu și pe cale de consecință era respinsă acțiunea reclamantului cu avocații care au vorbit mult...

Închisoare cu anticipație

Motto: *Toate erorile umane sunt condamnabile, numai cele judiciare nu se condamnă*

Avocatul Sever Străvoiu fusese căutat de un om de afaceri, cu o speță de natură penală.

Inculpatul, căci despre o persoană trimisă în judecată era vorba, avea vreo 50 de ani. Mediu de statură, brunet - grizonat, cu un aer îngrijit, vorbea rar, cu o tonalitate a vocii egală. Cu un aer de înțelept, Nicolae Darie, îi istorisea pățania lui, în termeni juridici, o stare de fapt.

“Domnu’ avocat, am două societăți. În una sunt asociat unic, iar în cealaltă sunt cu soția. Am făcut afaceri cu o firmă, căreia îi lăsasem garanție o filă de CEC. Cele două firme ale mele lucrau cu firma care mi-a făcut plângere penală. Dar eu, în realitate am plătit marfa, chiar mai mult. Încurcătura s-a produs numai cu una din cele două firme. Cred că și cel care

m-a dat pe mâna poliției știa. Dar nu am nici o datorie, pentru că știu sigur că am plătit...”

Mai exact, ce se întâmplase?

După ce a studiat cu atenție toate actele, avocatul Sever Străvoiu a înțeles rapid ce se întâmplase. Una din firmele inculpatului Nicolae Darie a achitat și datoria celeilalte firme, tot a sa, care, din punct de vedere scriptic rămăsese datoare la partea vătămată. Era o datorie nereală, întrucât cele două societăți ale împricinuitului aveau relații comerciale între ele și și-au compensat datoriile.

“Domnu’ avocat, eu am fost arestat preventiv 20 de zile și acum sunt trimis în judecată pentru infracțiunea de înșelăciune. Ce mă fac?”

Crisparea și spaima i se citeau pe față. Poate că nu era cel mai “curat om din lume” dar o oarecare uzură în anchetă îi trăda fața. Apoi, zâmbetul acela ironic de om hârșăit prin viață.

“Vă rog să mă credeți că nu sunt vinovat! Nu vreau să fiu condamnat pe nedrept”, își continua pledoaria insipidă inculpatul.

“Bine, vom vedea!” îi replică scurt avocatul.

Urmară un lung șir de procese. Judecătorie, Tribunal, casare de sentință, iar Judecătorie.

După ce, inițial a fost condamnat la o pedeapsă cu suspendare, avocatul, administrând inteligent probele, a reușit să convingă instanța că dosarul de urmărire penală e relativ, că inculpatul nu poate fi făcut vinovat de săvârșirea vreunei fapte de înșelăciune.

Și apoi, prima victorie.

După o expertiză, se constată că nu există debite între societățile inculpatului și societatea pretins vătămată, întrucât una din societățile inculpatului a achitat și datoria celeilalte, care emisese CEC-ul.

Pentru prima data, instanța dispune achitarea inculpatului, pentru că fapta nu există.

O victorie de palmares pentru avocat, dar și de moral pentru inculpat.

Apoi, a urmat recursul, la Curtea de Apel. Sala plină, curioasă și atentă la tot ce se întâmplă în jur.

“Cauza patru“, strigă greșiera de ședință. “Inculpat Nicolae Darie, apărător ales, avocatul Sever Străvoiu”. Apoi, dosarul ajunge pe masa completului de judecată, format din trei judecători, toți vârstnici, cu fețe marțiale.

“*Mai aveți alte probe, sau chestiuni de ridicat?*” întreabă președintele completului.

La răspunsul negativ al avocatului, președintele spune: “aveți cuvântul pe fond”.

Cu morga-i caracteristică, Sever Străvoiu, expune cu elocință starea de fapt, insistând asupra dosarelor de la instanțele inferioare. Critica e dură, tăioasă. “Onorată instanță, vă depun concluziile și în formă scrisă, punând pe masă câteva coli de hârtie, tipărite elegant pe imprimantă”.

“*Domnule avocat, continuă președintele, vă rog să puneți concluzii și pe măsura arestării preventive!*”

“*În condițiile în care veți menține hotărârea tribunalului de achitare, vă rog să observați că măsura arestării preventive e nelegală.*”

I se acordă cuvântul procurorului. Desigur că acesta, în mod anacronic, susține capetele de acuzare ale colegilor de la celelalte parchete. Apoi, i se cere să pună concluzii și pe măsura arestării.

“*Domnule Președinte, continuă procurorul cu seninătate, având în vedere că inculpatul continuă să facă afaceri, există categoric posibilitatea să mai intre în conflict cu legea penală. În consecință, vă rog să constatați că cele 20 de zile urmează să i se scadă dintr-o viitoare pedeapsă.*”

Descumpănit, dar, totuși siderat de această opinie ajuridică, inculpatul se întoarce spre avocat și-l întreabă: “Cum domnule, eu am făcut pușcărie cu anticipație?”

P.S. Hotărârea instanței a fost tot de achitare, drept pentru care, toate aceste dosare, cu un memoriu, au ajuns pe masa judecătorilor de la C.E.D.O. să se pronunțe pe “pușcăriia anticipată”.

Eroarea

***Motto:** Dreptul nu este același lucru cu dreptatea*

Clientul acesta, venit cu o problemă destul de delicată, stătea pe scaun în fața avocatului Sever Străvoiu, ca o statuie de ceară. Ciprian, căci așa se numea, avea o societate comercială care intermedia material lemnos. O afacere profitabilă. Singura problemă era cea cu care venise...

Avocatul Sever Străvoiu citea cu atenție procesul verbal de constatare a contravențiilor. Amenda pe care societatea o primise era de 500 milioane lei (vechi). O amendă destul de mare, care afecta capitalul circulant al firmei.

„*Avem vreo șansă, domnule avocat?*” întreabă sfios Ciprian.

„*Stimate domn, răspunse ritos avocatul, procesele verbale de constatare a contravențiilor, în principiu, se pot anula. Dacă discutăm ca pondere, circa 90 la sută din aceste dosare se câștigă în instanță, adică le anulează instanța de judecată. Acum, dacă mă raportezi la speța dumitale, va trebui să văd dacă găsesc vreo cauză de nulitate prevăzută de legea contravențiilor, dacă pot să mă leg de vreun viciu de formă. Cel mai ușor pot să-l anulez dacă sunt datele personale eronate. Se mai poate anula și pe fond, adică să arătăm că firma pe care o conduci nu e vinovată de încălcarea legii, dar va fi mai greu.*”

Se apleacă din nou asupra foii de hârtie, meditativ. Ce bine este dacă viața ar fi o perfecțiune și nu o tendință de

perfectibilitate. Toate lucrurile ar merge ca un mecanism de ceas japonez. Fără uzură și fără defecte. Ideal imposibil de realizat.

Dar, toți suntem supuși greșelii - o veritabilă trăsătură de caracter ancestrală a omului. De la Adam și Eva.

Toți, dar absolut toți, încalcăm, mai mult sau mai puțin, normele sociale. Cele mai grave încălcări se numesc infracțiuni, cele mai puțin grave sunt contravențiunile. Acestea se întâmplă cotidian. O hârtie aruncată la voia întâmplării, pe stradă, o petrecere gălăgioasă, într-un apartament de bloc, acte de angajare depuse mai târziu la Inspectoratul Teritorial de Muncă și multe altele - toate acestea sunt culpe mai mici pentru care plătim amenzi.

„Ce e de făcut domnule avocat?“ întrerupse tăcerea Ciprian.

„Uite cum procedăm, răspunse avocatul. *Eu îți redactez plângerea contravențională, o să o motivez sub toate aspectele de formă și fond, apoi vom vedea ce e de făcut în instanță, cu privire la probe.*“

Avocatul Sever Străvoiu formulă și depuse în cele 15 zile, plângerea contravențională, la sediul agentului constatator. Aceasta, adică instituția, urma să remită instanței de judecată atât plângerea cât și întâmpinarea, adică apărarea pe care o formula cu privire la plângere.

Condiție „sine qua non“ a unui astfel gen de proces. De altfel, un proces care se desfășoară întotdeauna după același tipic.

Timpul trecea, iar Ciprian se gândea cu durere la cuantumul amenzii, amendă ce putea fi evitată. Îi dădea peste cap activitatea, îi afecta circuitul capitalului rulant.

Complicate și afacerile astea. Când ai senzația că începi să ai profit, să câștigi și să te ridici, hop și organul constatator, care îți găsește nod în papură și te încalță.

Ghinion, curat ghinion!

Primul termen de judecată a venit destul de rapid. În sală, avocatul Străvoiu ajunsese încă de la ora opt. Matinal, se

apropie de grefieră și luă dosarul la studiu. Să vadă întâmpinarea și să ceară instanței cauza, la prima strigare.

În sala aproape goală - completul de judecată nu intrase încă. Pe bancă, avocatul răsfoia înfrigorat filă cu filă. Nici o întâmpinare. Incredibil!

Doar pe o coală albă, greu lizibilă, o cerere, atașată plângerii contravenționale, pe care scria „*Domnule Director, subsemnatul Vasilescu Vasile, în calitate de angajat, cu vechime în muncă de 10 ani, vă rog să-mi aprobați promovarea*“.

Mai era o dată și o semnătură. Care va să zică asta e întâmpinare?!

Avocatul Sever Străvoiu luă cauza la prima strigare. „*Domnule Președinte, vă rog să observați că intimata nu a depus întâmpinare la dosar, nu a formulat cereri în probațiune în condițiile articolului 112, punctul 5 Cod de Procedură Civilă și ca atare, vă rog să faceți aplicarea articolului 138 a aceluiasi cod, în sensul de a nu permite intimatei să se folosească și să propună probe în proces.*“

P.S. Procesul a fost câștigat de avocatul Sever Străvoiu și datorită erorii materiale a intimatei. Firma lui Ciprian nu a mai plătit nicio amendă.

Inocentul... vinovat

Motto: Dreptatea cetățeanului este dușmanul Justiției!

Darie Nicolae, om de afaceri, intrase iar în conflict cu legea penală. Sau tangențial, cum îi plăcea lui să creadă.

Adică, fără să fie implicat, ci doar cel mult martor. Adevărul e că atunci când ești chemat la poliție, prima oară, poți

să dai declarație în legătură cu o faptă. Să fii, să zicem, făptuitor sau martor.

Darie avea o siguranță debordantă. *“Nu am ce să pătesc“*, îi spunea acesta avocatului Sever Străvoiu, care îl privea rezervat.

Fapta, pentru care dădea declarație la inspectorul de poliție Carmen, de la Serviciul de Investigare a Fraudelor, îl făcea să creadă că e martor.

De fapt, ce se întâmplase.

În calitate de patron al unei societăți, care avea ca obiect de activitate exploatarea forestieră, a angajat patru băieți. Firma sa câștigase o licitație în urma căreia trebuia să taie un corp de pădure.

Desigur că nu toți arborii, ci doar cei marcați. Simplu, nu?!

Însă, patronului îi făceau cu ochiul vreo zece stejari aflați în afara perimetrului licitat. Aceștia nu erau marcați, dar aveau o calitate deosebită făcând parte din categoria *“furnir”*, adică erau foarte scumpi.

Aveau un singur *“defect“*, nu erau marcați pentru tăiere.

Drumul spre parchet, însoțit de avocatul Sever Străvoiu, nu-l punea pe gânduri pe Darie Nicolae.

În schimb, avocatul avea o gândire mai complexă, cu mai multe variante, care nu excludeau punerea sub acuzare.

În fața procurorului Nicoleta Făgărășanu, Darie Nicolae avea o atitudine spășită. Procurorul îl privea cu ochi pătrunzători, încercând să-i citească gândurile, să-l evalueze dincolo de probe.

- Spuneți domnule Darie, ce s-a întâmplat?! Am dosarul de la poliție pe masă, dar vreau să vă mai iau un supliment de declarație. Sunteți de acord, nu?

- Desigur doamna procuror, am toată încrederea în dumneavoastră și în justiție. De ce să nu dau declarație? Dar să știți că nu o schimb pe cea pe care am dat-o la poliție.

Cei patru băieți au tăiat stejarii, fără să le cer eu acest lucru. N-am avut ce să le fac, știți, nu se pricep. Ei au tăiat tot ce au crezut ca trebuie. Eu nu eram acolo... Altfel nu-i lăsam!

- Bine, bine, replică procurorul, dar cu arborii ce s-a întâmplat, au dispărut?

A început să se tânguie Darie Nicolae, de parcă a asistat la un fenomen paranormal. I-a explicat procuroarei și apoi a declarat că, de fapt, mai erau în apropiere și alte firme care tăiau arbori.

Că e posibil ca acestea să fi luat lemnul, că oricum, stejarii au fost tăiați după încetarea exploatării. Cu toate acestea, procurorul Nicoleta Făgărășanu l-a pus sub acuzare.

Peste câteva zile, învinutul, însoțit de avocat, au mers din nou la parchet. De data aceasta, pentru prezentarea de material.

În uma citirii tuturor filelor de la dosar, avocatul Sever Străvoiu și-a dat seama că declarațiile celor patru îl acuzau pe clientul său. Lucrurile stăteau cu totul altfel decât dorise să le prezinte învinutul, de acum inculpat.

A urmat procesul. La judecătorie, Tribunal, Curtea de apel. În primă instanță, inculpatul Darie Nicolae primise o pedeapsă de patru ani de închisoare cu executare, plus plata unei sume substanțiale de bani, reprezentând contravaloarea arborilor tăiați ilegal.

Stabilirea exactă a adevărului, în urma unor pledoarii bine pregătite a dus, după recurs, la obținerea unei pedepse de doi ani de închisoare, cu suspendarea executării acesteia în regim de detenție.

Motivarea hotărârilor judecătorești a avut un element esențial - furt de arbori, în forma participației impropriei.

- Cum domnu' avocat, de ce m-au condamnat, dacă eu n-am făcut nimic? N-am fost în pădure, n-am tăiat nimic, sunt nevinovat! S-a făcut un abuz de instanță, vă spun sigur!

- Da, domnu' Darie, într-un fel aveți dreptate. N-ați tăiat, n-ați furat, n-ați fost în pădure, dar ați zis... și ați și vândut arborii. Nu ajunge?!

La aceste cuvinte, spuse răspicat și autoritar, inocentul Darie Nicolae își aținti privirea în pământ, acolo unde numai vinovăția zace ascunsă.

Accidentul

Motto: Sensul cuvintelor e garanția dreptății!

Bătrânelul, cu părul alb și voce blândă, avea o privire speriată. Trebuia să declare tot ce s-a întâmplat, iar el, ca stăpân de oi, fost cioban, se exprima mai greu. Urmase doar școala primară într-o comună din Sibiu și apoi, prin tradiție, devenise cioban. Așa erau vremurile pe atunci...

Polițistul anchetator l-a întrebat mai întâi dacă dorește apărător sau dorește termen pentru a-și pregăti apărarea. Nea Ion Stroie, căci așa se numea bătrânelul, a declarat că nu dorește apărător ci doar termen pentru apărare.

Și... a dat prima declarație olografă. Trebuia să descrie în amănunt accidentul. Era pus sub învinuire, iar acuzația era de "ucidere din culpă".

De fapt, ce se întâmplase ?

Pe un drum județean, sinuos, cu multe pante, nea Ion, însoțit de un ciobănaș, conducea o Dacie, către un orașel apropiat. Ducea la piață brânzeturi, de vânzare. Nu conducea cu viteză foarte mare deoarece nu-i permiteau șoseaua din beton și nici meandrele dese. Acul vitezometrului indica 74 km la oră. La un moment dat, într-o pantă, cu o curbă spre stânga, i-au apărut cinci persoane. Inițial a văzut doi bărbați și o fetiță, care mergeau în șir indian. A virat stânga să-i ocolească iar apoi a revenit în bandă. Atunci s-a produs

catastrofă. Alte două femei, care țineau în dreapta biciclete, mergând în același sens cu nea Ion, au fost lovite... Deși a încercat să tragă stânga, nu a mai putut să redreseze iar autoutilitara pe care o conducea s-a răsuцит pe șosea. Urmele de frânare duceau până la locul unde s-a răsturnat.

O femeie decedase pe loc, iar cealaltă era pe marginea drumului, nemișcată, dar văitându-se, ceea ce arată că încă era în viață.

Ambulanța, sosită la fața locului nu mai putea face nimic pentru una dintre femei, iar cealaltă a fost dusă în oraș și operată de urgență pentru fractură în zona șoldului și a femurului.

“Spuneți domnu Stroie, unde erau femeile?, întreabă polițistul. Erau pe drum, la marginea drumului, răspunse bătrânelul“.

Declarația, scrisă apăsător și stângaci, cuprindea o descriere greoaie a întâmplării. Literele scrise cu multă caznă se orânduiau în cuvinte care dansau pe coala alba. Aproape două ore pentru două pagini.

Avocatul Sever Străvoiu fusese contactat târziu, după ce dosarul era gata, cu RTUP-ul terminat, rechizitoriul de asemenea. Urma primul termen de judecată. Rudele lui nea Ion erau temătoare de pedeapsa ce putea să o primească. Fusese trimis în judecată pentru infracțiunile de ucidere din culpă și vătămare corporală gravă cu reținerea unei culpe exclusive pentru ambele infracțiuni.

La primul termen de judecată avocatul Sever Străvoiu ceruse amânarea cauzei pentru a putea studia dosarul și pentru a pregăti apărarea.

Perfect procedural, cerere admisă de instanță, având în vedere că fusese angajat în ajunul termenului de judecată.

Între cele două termene, când dosarul era în arhiva instanței, celebrul avocat, cu dosare în toată țara, se prezenta să-și studieze cauza. O muncă grea, în care trebuia să iei fiecare filă, “s-o lingi“, să verifici ce s-a greșit, să fișezi extrase din declarațiile părților și, nu în ultimul rând, să te raportezi la prevederile Codului de Procedură Penală.

O activitate greoaie, dar esențială în apărarea eficientă a unui învinuit sau inculpat. Această muncă, asemănătoare unui cercetător, poate să scoată la iveală aspecte nebănuite, care să schimbe fundamental cursul unui dosar.

Pentru că, nu-i așa, oricine poate să greșească. Și polițistul, și procurorul... Cu atât mai mult cu cât fiecare profesie juridică îți crează o deformare. Spre exemplu, polițistul și procurorul să vadă într-un învinuit o persoană absolut vinovată, avocatul să încerce să găsească în persoana pe care o apără părțile bune, cu relevanță juridică, sau greșelile (umane) comise de acuzare. Acesta e și rolul activ al fiecărei părți, care participă la actul de justiție.

O întreață filosofie care îți motivează gestul ca apărător. Până la urmă, sensul justiției sociale este de a afla ADEVĂRUL OBIECTIV, care poate fi diferit de adevărul uneia din părți.

De la arhivă, avocatul Sever Străvoiu plecă cu o față surâzătoare. Era mulțumit de ceea ce găsisese și avea încredere că îl va putea apăra eficient pe bătrânel. Plecă încrezător în filosofia sa, care l-a ajutat să aibă o gândire juridică eficientă.

A venit și primul termen de judecată. Nea Ion Stroeie avea ochii înlăcrimați. Alături de el se aflau soția și ciobănașul martor ocular. S-a făcut apelul în cauză. Apoi, procurorul de ședință a dat citire rechizitoriului. Urma declarația de inculpat. Judecătorul l-a întrebat, calm, pe inculpat, dacă își menține declarația dată la poliție.

“Da, răspunse, doar că mai am de adăugat ceva, răspunse nea Ion. *“Domnule președinte, femeile se aflau pe marginea drumului, dar în drum. Pe margine nu puteau sta, deoarece sunt buruieni mari, cât un om, și nu e trotuar, pentru că e în afara comunei”*”.

Martorul, recunoscuse că nu se putea circula pe marginea drumului pentru că e pantă abruptă și nici nu e potecă, întrucât sunt buruieni.

O altă probă esențială era expertiza tehnică a accidentului.

La un obiectiv al acestei expertize, expertul consemna sec: “Se poate stabili o culpa a victimelor, doar după administrarea

probelor, întrucât, dacă au circulat în același sens cu autoturismul, au încălcat regimul circulației, pentru că nu ar fi avut voie să circule pe sensul opus de circulație al autovehiculelor, acolo unde nu e trotuar sau potecă.

Sarcina avocatului Sever Străvoiu de a pleda pentru o culpa comună era deja clară, ca și adevărul faptelor. Instanța a reținut vinovăția inculpatului dar și a victimelor.

La gura sobei...

Motto: În fața justiției, Dreptatea poate fi o slugă oarbă

Prin aer au început să se joace primii fulgi de nea. Frigul de afară îți intră parcă în oase, în gânduri, ca un reflex al verii. Agitația de prin tribunale se transformă într-o liniște de vacanță. Se simte aerul de sărbătoare, de pace a iernii.

Avocatul Sever Străvoiu stă în fața unui șemineu, dus pe gânduri. Amintirile îl năpădesc, într-un moment al bilanțului.

Începutul de carieră, primele dosare... Primite de la maestru pentru continuarea procedurilor de judecată. Peste un timp, foarte scurt, tânărul stagiar Sever Străvoiu îi spune „Maestre, am terminat toate dosarele“! „Cum măi copile? Eu cu dosarele acelea mi-am făcut casă, mi-am cumpărat mașină. Cum ai putut să le termini?!“, i-a reproșat avocatul mai vârstnic învățăcelului său. „Tu nu o să fii niciodată un avocat bun!“ a continuat plictisit maestrul.

Apoi, primul client... Ușa întredeschisă, capul secretarei, care îl anunța că a venit o persoană cu o problemă. Deși nu avea pe nimeni, avocatul îi ceru secretarei să-i comunice clientului, Mircea Pătrașcu, că e ocupat, cu toate că nu era adevărat. O minciună necesară. După vreo oră, o anunță pe secretară că poate să-l primească.

Tânărul Mircea Pătrașcu, mediu de statură, cu părul ușor cârlionțat și cu o mustață ușoară, pătrunse sfios în cabinetul avocatului. A avea o problemă relativ simplă, o contestație la o autoritate, pare-mi-se I.T.R.S.

Se ocupa cu exploatarea forestiere. Sever Străvoiu avea un răspuns simplu și clar, ce putea fi dat pe loc. Dar... că există și un „dar“. Cu multă greutate s-a ridicat din fotoliu, s-a dus la bibliotecă, a căutat cu ochii câteva cărți groase, a luat trei din ele și s-a așezat la birou.

Mircea Pătrașcu îl privea cu interes și curiozitate.

Avocatul a început să răsfoiască fiecare carte, să se oprească la o filă, s-o studieze cu atenție și apoi să dea din cap, cu echivoc.

„*Se poate face ceva, domnu' avocat?*“, întrebă Mircea Pătrașcu. „*Eu plătesc oricât, numai să rezolvați!*“, continuă acesta.

Avocatul stătea dus pe gânduri, ca și cum ar căuta o cale de rezolvare. Apoi, ca și când ar fi avut o revelație, îi spuse omului din fața sa: „E greu, dar o rezolvăm, deși cred că o să vă coste...“. Mircea Pătrașcu se liniștise, plătitese onorariul, iar procesul s-a finalizat în sensul dorit.

Ori întâmplarea aceea, aproape incredibilă. Când a plecat în grabă până la marginea țării. Era noaptea când a pornit la drum. Neatent, nu și-a verificat dacă a luat tot ce trebuie, portofelul cu bani și acte. Și, culmea ghinionului, rezervorul mașinii era pe jumătate. Pe la șapte dimineața, când se apropia de instanță, a constatat că s-a aprins becul roșu, care indică faptul că benzina e pe terminate. Mai erau vreo 70 de km de parcurs, mai trebuia să ia și clientul, un bătrânel simpatic și naiv.

De abia atunci a observat că nu are bani. S-a dus acasă la moșuleț, l-a luat, și totodată, cu rușine și teamă, au plecat spre instanță.

Rușine, pentru că nu dorea să-i spună bătrânului că nu are bani, și teamă, pentru că va putea rămâne în pană de benzină.

Totuși, a răsuflat ușurat, când s-a văzut apoi la instanță. În sfârșit... Atunci, moșul l-a poftit la cafea. Când să plătească, moșul a constatat cu stupeoare că a uitat banii acasă. L-a rugat pe avocat să plătească, că îi va returna banii, mai ales că trebuia să-i achite și deplasarea. *„Salvarea“ avocatului a venit dintr-o cabină de telefon, pe care i-o arată moșului „Nea Ion, la noi la oraș se folosesc carduri. Aici la matale am văzut că nu sunt bancomate, așa că nu pot să scot bani. Îmi pare rău, dar eu țin banii pe card, să nu-mi fure hoții.“* Moșul se uită mirat cum puteau să stea banii pe o bucată de carton și, desigur că era mai bine, pentru că nu-i așa, nu puteau fi furați, cum spusese avocatul.

Onoarea avocatului fusese salvată de o cartelă de telefon.

Dar nici întâmplarea cu inginerul Mihai Micu nu era de lăsat în colțul prăfuit al memoriei.

Acesta, un om de afaceri extrem de organizat și serios, a avut un proces. Desigur că a apelat la avocatul de succes Sever Străvoiu, că nu pierdea aproape nimic. Sau câștiga aproape tot. Dosarul comercial, destul de complex.

În ciuda eforturilor disperate ale avocatului, instanța se pronunță: „respinge acțiunea reclamantului...”

Inginerul Mihai Micu îi reproșă avocatului acest insucces, tocmai având în vedere pronunțarea instanței. „Am pierdut“, spuse acesta apărătorului său. Avocatul, cu o morgă studiată, îi răspunse „Nu, domne, am câștigat!“ „Cum domnu’ avocat am văzut că ne-a respins acțiunea, cum să câștigăm?“ „Am câștigat, continuă sigur pe el avocatul, am câștigat dreptul la recurs!“

Afară ninge, iar zăpada acoperă strada, praful, amintirile.

Conștiința

Motto: Și minciuna e un adevăr

Întâmplările cu polițiști sunt întotdeauna interesante. Creează dispute, au substraturi, culise, chiar și câte o notă de ezoterism. De cele mai multe ori sunt acuzații de abuz, de comportament ilegal. Subiectivismul domină în discuțiile despre polițiști.

Pe undeva este ușor de înțeles având în vedere că cei care acuză fac de cele mai multe ori parte din categoria persoanelor cu dosare judiciare.

Avocatul Sever Străvoiu, așezat pe fotoliu, rosti cu o voce scăzută „intră“.

Femeia intră și se așează în fața avocatului.

„Spuneți, doamnă!“, continuă Sever Străvoiu.

Apoi, urmă o poveste ciudată, incredibilă, dar...

„Mă apropiam de oraș, nu am văzut indicatorul de circulație care limita viteza la 50 km pe oră. Dar nu am văzut nici radarul. M-a oprit polițistul, care mi-a spus că... am încălcat legea, am comis o contravenție prin depășirea limitei legale de viteză. Nu știam cum să scap fără permis suspendat. Eram dispusă să-i dau chiar șpagă, dar... Întâi mi-a cerut permisul de conducere. I-am răspuns că nu am, că nu am avut niciodată. Polițistul m-a privit stupefiat și mi-a comunicat că o să-mi facă dosar penal pentru infracțiunea de conducere a unui autovehicul fără permis. Atunci mi-a cerut buletinul sau cartea de identitate. Evident că nu-l aveam pentru că era la serviciul administrativ al penitenciarului de unde tocmai evadasem. Cu privirea înmărmurită, polițistul m-a anunțat că voi avea un al doilea dosar penal, pentru evadare. A mai solicitat actele mașinii, talonul. I-am răspuns că nu le am pentru că exact când evadasem am găsit autoturismul deschis, cu cheile în contact uitate de vreun aiurit, în parcare penitenciarului, am urcat la volan, am plecat și, iată, m-a oprit tocmai dumnealui... Siderat și de acest furt, polițistul m-a anunțat că tocmai m-am ales cu trei dosare penale și o să-și cheme șeful de tură să mă rețină. L-a anunțat prin stație. Șeful de tură, un ofițer tânăr m-a luat, politicoș, la întrebări. De ce nu am permis? I-am arătat permisul de

conducere și i-am explicat că îl dețin de la vârsta de 18 ani. Apoi mi-a spus că știe că am evadat, că nu am carte de identitate, care e la penitenciar etc. I-am arătat cartea de identitate cu care tocmai fusesem prin Europa. Descumpănit, mi-a explicat că totuși știe de la subordonat că am furat această mașină, care era uitată cu cheile în contact... I-am arătat talonul, care e pe numele meu, același nume cu cel din actele de identitate.

În acel moment m-am supărat eu și i-am spus ofițerului că e posibil că mincinosul de subordonat să-i spună că am depășit limita legală de viteză, dar să nu-l mai creadă că oricum, nu-i adevărat.

Și bineînțeles că nu am pățit nimic, domnu' avocat“.

Femeia, profesoară de geografie la o școală mare se numea Mihaela Pâslaru. Venise pentru o problemă simplă legată de micuțul ei, Mihai Pâslaru, elev în clasa a cincea.

Dar, iată că, din toată întâmplarea aceea cu polițiști, amintirea acestei doamne tinere rezuma un adevăr ca o esență cu parfum de trandafiri.

Avocatul Străvoiu privea meditativ pe actele înmânate de femeie. Tăcerea de gheață s-a spart brutal de un zgomot venit din camera alăturată.

„Andreea, Ana, veniți aici!“ se auzise vocea puternică a avocatului.

„Ce ați făcut?“, continuă acesta.

Două fetețe miciute, una de circa opt ani, iar cealaltă de trei anișori, s-au postat ca doi soldați în fața tatălui lor.

Cea mare, Andreea, spuse: „Ana a spart o vază! Eu nu am făcut nimic“. Privirea avocatului alunecă pe chipul angelic al Anei. „Tu, Ana?“ „Nu eu“, răspunse sfios fetița. „Andreea sau mamă a spart vaza. Vino să vezi, e spartă, dar nu știu cine a fost lângă ea când a căzut“.

Toată povestea lasă un dubiu aproape ca și cel existențial, despre viață, moarte și nemurire.

Martorii

Motto: Adevărul fiecărei părți este diferit de adevărul obiectiv

Traficul și aglomerația cotidiană pot fi un motiv de nervozitate. Nu neapărat cu privire la o persoană, ci la starea de fapt.

În orice caz, avocatul Sever Străvoiu e o persoană extrem de calmă, foarte greu de scos din pepeni. Poate fi caracterizat așa și prin prisma zodiacului. E o balanță incurabilă, plină de tact și diplomație.

La volanul mașinii sale, se îndreaptă spre tribunal.

Deodată, fără un motiv anume, un agent de circulație îi face semn să oprească pe dreapta. Se conformează, cu gândul că nu a încălcat nicio regulă de circulație, nu a depășit viteza, în fond nu a făcut nimic rău.

Agentul, cu o față sobră și o morgă probabil caracteristică, i-a cerut, după ce s-a prezentat cu un aer profesional, permisul de conducere. L-a prezentat, iar agentul îl studia cu atenție. I-a solicitat, apoi, pe rând, rovinieta, asigurarea auto, certificatul de înmatriculare al autovehiculului, cartea de identitate.

Agentul a luat fiecare act în parte, s-a uitat cu atenție, le-a așezat pe toate la un loc și cu un aer autoritar i-a spus avocatului: „*Altădată să nu se mai întâmple!*“, îndepărtându-se ulterior de mașină. Șocant! Ce să se mai întâmple, că nu se întâmplase nimic!

În fine, lumea e ciudată, de multe ori ceea ce spunem sau afirmăm sunt „defecte profesionale“, leit-motive cotidiene.

Ajuns la sală, procesul de divorț încă nu începuse. Adversara avocatului Sever Străvoiu era o colegă, Cristina Moisescu, o femeie inteligentă și bine pregătită profesional, mai ales în astfel de procese, apanajul femeilor-avocat.

Cele două martore - una a reclamantului, apărât de avocata Cristina Moiescu, și cealaltă a pârâtei - apărată de avocatul Sever Străvoiu - erau două femei vârstnice, cu părul alb și aspect de bunici.

În sfârșit, se făcu apelul cauzei, martorele au răspuns prezent. Urma audierea fiecăreia, separat.

În sală a rămas martora pârâtei. Începu cercetarea judecătorească. „*Spuneți ce știți despre părți, de ce nu se mai înțeleg?*” „Doamna judecător - răspunse femeia - să știți că soțul ei nu e om serios, umblă cu alte femei. De când a plecat ea în Italia, la muncă, soțul s-a încurcat cu alte femei”.

„De unde știți acestea, ați fost în casă la ei?” - întreabă din nou judecătoarea.

„*Nu doamnă președinte, a spus femeia, nu pot să spun că l-am văzut cu vreo femeie, că aș minți, dar cu toate că sunt femeie bătrână și mi-e rușine să vă spun, tot o să zic... Am fost la ei în apartament și am găsit hainele ei, dar și hainele lui aruncate într-un colț și murdare. Mă înțelegeți? Erau foarte murdare și eu mi-am dat seama imediat...*” Declarația acestei martore se sfârșea cu o mulțime de prezumții și echivocuri.

Femeia văzuse, dar nimic concret. Oricum, el, soțul, era vinovat că umbla cu femei, care existau, bineînțeles, pentru că hainele soților erau murdare și aruncate într-un colț în timp ce soția, nu-i așa, era plecată la muncă în Italia.

Urma declarația celeilalte martore. Judecătoarea o puse să rotească după ea formula de jurământ. „*Jur să spun adevărul și numai adevărul și să nu ascund nimic din ceea ce știu. Așa să-mi ajute Dumnezeu.*”

Femeia se îndreptă spre masă, hotărâtă, puse mâna pe Biblie, se descheie la haină la gât și rosti: „*Vreau să spun adevărul...*” „*Nu așa, o opri judecătoarea, repetați după mine, formula de jurământ.*” În sfârșit, după ce o repetă corect, femeia, foarte sigură pe ce afirmă își începu declarația.

„Doamnă judecător, vreau să vă spun că părțile nu se mai înțeleg pentru că soția e neserioasă. Umblă cu mulți bărbați, are numeroase relații extraconjugale. Chiar și mie mi-a propus...”

Judecătoarea, aproape siderată o întreabă: „De unde știți și ce v-a propus?”

La care, femeia, cu un năduf exprimat zgomotos, răspunde: „... chiar și mie mi-a propus să stau acasă cu minorul lor. M-a pus să am grijă de copil ca ea să poată pleca la București, cu un bărbat. Eu n-am văzut-o, dar așa cred, că nu avea ce face la București.”

Apoi, fiecare din cei doi avocați au pus întrebări martorei, dar... Din declarațiile fiecărei femei reieșea că fiecare din părți au avut relații extraconjugale, doar că ele, martorele, nu au văzut nimic.

În final, instanța a pronunțat o hotărâre de divorț din culpă comună, fiindcă, nu-i așa, fiecare parte a făcut câte ceva, dar nu s-a dovedit.

Motivarea

Motto: *Echivocul dreptului e strâmbătatea dreptății!*

Procesul verbal de constatare a contravenției, cu care venise acest client, Dan Dordai, era destul de clar în descrierea faptei. Acesta, în calitate de șofer al unui autoturism a efectuat o depășire pe o stradă, unde această depășire era interzisă. Mai mult, polițiștii de la circulație, agenți constatatori ai faptei, au consemnat și existența marcajului cu linie continuă, de-a lungul axului drumului, care nu permite efectuarea depășirii.

Ce se întâmplase, de fapt?

Dimineața, în jurul orei 7:00, Dan Dordai conducea pe o stradă mai puțin circulată, fără să observe că în spatele său se afla mașina poliției.

Nu avea viteză, iar pe partea dreaptă a șoselei, largi cam cât să încapă un autoturism și încă jumătate, se aflau parcate neregulamentar, în șir, mai multe autovehicule. Forțat de situație, acesta le-a depășit, „călcând“ și axul imaginar, nemarcat, care desparte cele două sensuri ale șoselei.

Moment nepotrivit întrucât a fost oprit de cei doi polițiști. Aceștia i-au atras atenția că în acea zonă depășirea e interzisă, iar axul drumului ar trebui să aibă bandă continuă. Au început discuții, explicații, o întreagă teorie verbală și dialog pe această temă!

Ineficient, pentru că, până la urmă, cei doi polițiști i-au întocmit procesul verbal, spunându-i totodată că acesta are un caracter prezumtiv și se poate ataca în 15 zile, în instanță, contravenientul având astfel posibilitatea să-și probeze nevinovăția.

Așa s-a prezentat la avocatul Sever Străvoiu contravenientul Dan Dordai. Cu o situație destul de comună pentru că, inevitabil, fiecare dintre noi încalcă diferite reguli sociale mai mici.

Filosofic vorbind, nimeni nu-i perfect. Doar că, unii dintre noi sunt mai ghinioniști, fiind și descoperiți. Așa s-a întâmplat și cu acest client. S-a aflat într-un loc și la un moment nepotrivit, fiind depistat de polițiști. Mai mult ca sigur că în acea dimineață au mai depășit axul șoselei și alte mașini, dar singurul găsit vinovat a fost Dan Dordai.

Avocatul Sever Străvoiu angajă dosarul acestui client, știind că poate anula procesul verbal de constatare a contravenției.

Pentru pregătirea acestui dosar, avocatul avea nevoie de o serie de probe. Astfel, se deplasă împreună cu clientul - efectuaseră o serie de fotografii la fața locului, identificaseră martori oculari, în sfârșit, o întreagă acțiune de investigații și documentare, asemănătoare cumva cu munca de poliție.

Pregătit, cu toate probele admise de instanță, avocatul se simțea infailibil.

Poliția nu formulase apărări, nu depusese nici o întâmpinare.

Pledoaria fusese magistrală în condițiile în care probele administrate infirmau vinovăția contravenientului. Probabil că

un moment de tensiune, atât pentru client, cât și pentru avocat, îl reprezintă perioada care se scurge până la pronunțarea sentinței. În acest răstimp, judecătorul verifică dosarul, studiază probele, actele normative. Termenul de pronunțare a hotărârii se apropia și veni și ziua cea mare.

Paradoxal, dar judecătorul respinsese acțiunea ca netemeinică. Incredibil!

Dan Dordai venise la avocat, confuz, cu multe neînțelesuri.

Avocatul Sever Străvoiu îl sfătuisese atunci să mai aibă răbdare să primească sentința și după ce va avea motivarea judecătorului, așa numitele considerente judecătorești, să declare recurs. Zis și făcut. Într-o lună contravenientului i-a sosit și sentința.

Printre considerentele judecătorești se rețineau următoarele: „... *chiar dacă nu există marcajul longitudinal, contravenientul ar fi trebuit să țină cont că șoseaua e formată din plăci de beton, care la mijloc au o îmbinare tehnologică, îmbinare ce ține loc de ax al drumului. De asemenea, prin probele propuse și administrate, contravenientul nu a reușit să facă dovada nevinovăției sau a situației fortuite. Inexistența vreunui semn de circulație, referitor la interdicția de a nu depăși nu e de natură să-l exonereze pe contravenient de culpă...*” Mă rog, în esență, contravenientul nu și-a dovedit nevinovăția, în ciuda probațiunii făcute de către acesta. Paradoxuri!

Recursul, având ca motivare netemeinicia sentinței, a fost un succes total. Instanța a admis recursul, a casat sentința dată de judecătorie, a constatat nevinovăția contravenientului și, pe cale de consecință, a anulat procesul verbal de contravenție.

Vinovat fără vină

*Motto: Când zeița Dreptății e legată la ochi
plătesc cei nevinovați*

Avocatul Sever Străvoiu primise un telefon din partea unui bărbat, care îl rugase să-l primească pentru o consultație juridică, eventual un contract de asistență.

La cabinetul acestuia sosită la ora programată două persoane, un bărbat și o femeie - soț și soție.

Problema pe care o aveau era de natură penală. Mai exact, ambii au fost puși sub învinuire de parchet, pentru săvârșirea infracțiunii de înșelăciune cu filă cec. Faptă destul de gravă având în vedere pedeapsa.

De fapt, ce se întâmplase.

Soțul, Barna Domokoș făcuse afaceri pe firma a cărei asociat unic și administrator era soția, Eniko. Dar, culmea, soția era angajată la o altă societate comercială, iar afacerile pe firma sa erau făcute de soț, Borni - cum îi spunea ea - cu acordul verbal al acesteia. Deci pe baza unui mandat verbal, fără însă ca acesta să aibe vreun drept de semnătură în bancă.

Afacerile erau „cuminiți“, adică soțul cumpăra marfa pe firma soției, lăsând garanție fila cec, iar ulterior, după revânzare și încasarea banilor, efectua plata către cel care i-a vândut-o. Acesta îi restituia garanția. Ca afacere, această intermediere era relativ simplă. Toate calculele țineau de scadența plății către furnizor și încasarea înainte de acest termen a prețului de la cumpărătorul său.

Dar acest dosar penal n-ar fi existat dacă... La un moment dat, banii rezultați din vânzare n-au mai fost încasați la timp iar furnizorul său a introdus fila cec în bancă, la scadență. Bani nu erau în cont iar consecința a fost incidentul bancar. Fila cec neacoperită pentru lipsă totală de disponibil în contul curent.

Momentul următor a fost întocmirea dosarului penal, iar după efectuarea cercetărilor de către poliție, amândoi au fost incriminați. Acum, fuseseră chemați la Parchet, cu apărător, pentru ultima etapă a cercetărilor, prezentarea materialului de urmărire penală.

După mai multe întrebări puse de avocatul Străvoiu, diagnosticul juridic în speța de față era optimist. Există un aspect neglijat în anchetă, sau de anchetatori, sau din neștiința celor doi vinovați.

Ajunși la parchet, soții Domokoș și avocatul Străvoiu au formulat noi cereri, în dovedirea netemeinicii probelor acuzatoare.

Oricum, caracterul relativ al rechizitoriului este prezumat și de faptul că până nu se pronunță instanța, persoanele trimise în judecată se bucură de prezumția de nevinovăție. E logic, întrucât soluțiile pe care le poate pronunța o instanță pot fi de confirmare a rechizitoriului, de schimbare a încadrării juridice sau chiar de achitare.

Paradoxul în această cauză s-a produs după intervenția avocatului Sever Străvoiu. În judecată a fost trimisă soția Eniko, care, de fapt, nu făcuse nimic. Nu semnase file cec, nu făcuse afaceri. Prin ordonanță, procurorul a dispus scoaterea de sub urmărire penală a soțului, care a recunoscut că a semnat fila cec, că a făcut afaceri pe firma soției. Expertiza grafoscopică îl incrimina.

Dar, căile justiției sunt întortocheate uneori. Eniko Domokoș era disperată. Să fie trimisă în judecată fără nicio vină, fără să fi făcut nimic.

Este adevărat că nu pentru înșelăciune, ci pentru infracțiune la legea cecului, unde, pedeapsa, este mult mai mică.

În fine, abilitatea avocatului era esențială. Mai era ceva. Asul din mânecă, un aspect neglijat de anchetatori.

În procesul care a urmat, au fost audiați martori din lucrări, s-au reanalizat de judecători probele. Și a urmat surpriza...

Către finalul procesului penal, avocatul Sever Străvoiu a depus chitanța pretinsă societății vătămate, emisă de aceasta în urma plății făcută cash de către Barna Domokoș, până să se înceapă ancheta. De altfel, reprezentantul societății, chemat ca martor, a recunoscut că și-a primit banii și nu mai are nicio pretenție.

A cere achitarea inculpatei de către avocatul Sever Străvoiu a fost o activitate de rutină. Temeiul de drept era categoric și anume desistarea. Cu alte cuvinte inculpatul - nu conta care - a înlăturat prejudiciul înainte de a se începe urmărirea penală.

P.S. Recursul Parchetului nu a schimbat hotărârea dată de instanța de fond.

Fantoma

*Motto: După moarte doar corpul fizic dispare,
sufletul retrăindu-și viața*

Soneria se auzii prelung și insistent. Avocatul Sever Străvoiu stătea la birou recitind o acțiune. Alături, cele două fete, Andreea și Ana Maria, se jucau cu un câțel, Artax.

Zgomotul soneriei le-a perturbat fiecareia activitatea.

„Tati, sună la ușă!“ - strigară aproape simultan cele două fete. Cu un calm caracteristic, avocatul se ridică și deschise ușa. În prag apăru un bătrânel, cu părul oarecum vâlvoi ca și când s-ar fi ridicat din pat, cu o bărbuță neîngrijită, îmbrăcat cu niște haine fără culoare și țesătura rară.

Era vecinul de la etajul doi. Despre el avocatul știa că trăiește singur, avea aproape optzeci de ani. Pe vremuri fusese șef de șantier sau cam așa ceva. Rar îl mai vedeai prin fața blocului, stând pe câte o bancă și uitându-se la trecători.

Poftit în apartament bătrânul a început să-și spună oful. „Domnu' avocat eu sunt singur, după cum poate știți. Sunt divorțat mai demult, iar fosta soție rar mai vine pe la mine. Fetița mea e măritată și stă pe undeva prin Franța. Vă rog să mă ajutați, contra cost. Eu mai am două apartamente și vreau să le rezolv situația juridică“. Apoi, puse pe masă câteva bancnote.

„Bine, bine, răspunse avocatul Sever Străvoiu, ca să vă ajut trebuie să văd situația de carte funciară a apartamentelor, îmi trebuie anumite acte, altfel...” Atunci bătrânelul îi indică un nume de stradă, spunând că în al nu știu câțalea bloc se află cele două apartamente. Dar... să se ducă avocatul să vadă, că el va plăti cât va fi nevoie. Era extrem de insistent. Cu mare greutate musafirul părăsi apartamentul după ce avocatul îi promisese rezolvarea favorabilă a problemei.

Complicat să cauți două apartamente fără niciun fel de indiciu, într-un cartier mare, e ca și cum ai căuta un ac în carul cu fân.

După o perioadă de timp, avocatul intră la bătrânel acasă și îi restituie banii, motivându-i că nu a găsit apartamentele și, în consecință, nu putea să scoată nici actele de proprietate. Bătrânelul îl privi dezamăgit, aproape cu lacrimi în ochi.

Mai trecu o vreme până când soneria de la ușa apartamentului avocatului Sever Străvoiu zbârnâi din nou. Același bătrânel, desigur, aceleași cereri...

Ca vecini, avocatul îl revedea de multe ori pe bătrânel, sau când acesta îl oprea pe scări, sau stând la fereastra de la apartament și căutându-l cu privirea printre mașinile parcate în fața blocului. Oricum, dincolo de refuzul aparent, Sever Străvoiu își manifestă disponibilitatea să-l ajute dar numai după ce îi oferă anumite acte și informații clare.

Parcă a mai trecut un anotimp până când...

Era începutul primăverii. În fața blocului, o mașină de pompieri aproape că bloca intrarea, câțiva curioși și polițiști. Intrând în scara blocului, avocatul îi întrebă pe polițiști - pe care îi cunoștea, ce se întâmplase. Fum nu era, deci ce să caute pompierii? Răspunsul unui polițist era de fapt o interogație. „Cum, nu ați simțit nimic, niciun miros, de la etajul doi?” Într-o fracțiune de secundă avocatul realizează ce se întâmplase, mai ales că pe lângă acesta, într-o pătură, două persoane îmbrăcate civil, transportau ceva, care putea fi...

Dinspre apartamentul bătrânelului, cu ușa deschisă ieșeau miasme înfiorătoare. Murise de unul singur, fără o lumânare la căpătâi, așa cum e creștinește.

Au mai trecut câteva săptămâni, cum zboară secundele, insesizabil parcă.

A venit și vacanța, iar cele două fete au început să se uite la televizor puțin mai mult ca de obicei. „*Tati, există fantome?!*“ îl întrebă pe avocat Andreea, care era elevă în clasa a doua.

Avocatul îi dă un răspuns rezervat, întrebând-o de ce o interesează. Micuța îi explică faptul că a mai auzit de fantome de la colegi, pe de altă parte, la televizor era un film cu fantome. Desigur, mai era și curiozitatea legată de decesul bătrânelului.

În apartamentul sigilat al acestuia nu mai intra și nu mai ieșea nimeni. În fond, un răspuns categoric era greu de dat, mai ales la nivelul de cunoștințe al unui copil de opt ani. Bine, fantomele nu există decât în film și în unele cărți, deci ea nu are de ce să se teamă. Fetița își crezu tatăl și nu mai avea, față de aceste fantome, nici un fel de frică.

Toate lucrurile curgeau la fel, în mod cotidian. Nu te poți gândi decât la ceea ce faci zi de zi.

Venind de la un drum lung, se apropia miezul nopții, iar oboseala îl marca pe avocat. Mai era puțin până ajungea acasă. La un moment dat, într-o zonă împădurită, cu multe serpentine, în dreapta drumului apăru instantaneu un bătrânel slăbuț, cu barbă, pe care avocatul îl evită în ultima clipă. Ajuns în fața blocului, își parcă mașina și instantaneu se uită spre geamul de la etajul doi. Cerul era înstelat, iar de după geamul fără perdele priveau doi ochi. Urcând scările blocului dinspre ușa sigilată nu se auzea niciun fel de zgomot. Ajuns la ușa propriului apartament, avocatul o descuie, intră într-o cameră și porni televizorul. Pe acel canal era un film de groază, cu fantome ce ieșeau din focul unui furnal.

Cufundat pe gânduri, avocatul aproape că nu auzi soneria apartamentului. Andreea, trezită de zgomot îi spuse: „*Tati, sună*

țineva!“ Pe vizorul de la ușă, avocatul apucă să vadă un bătrânel cunoscut, cu bărbuță și părul vâlvoi, îmbrăcat cu haine cu țesătura rară care, cu voce scăzută, îi spunea: „*Domnu' avocat, vă rog deschideți! Vreau să mă ajutați, știți dv. cu apartamentele.*“

Inspectorul Gheorghe

Motto: Funcția îți conferă autoritatea de reprezentant al statului nu și autoritatea abuzului

În fața avocatului Sever Străvoiu, stătea, povestind cu năduful unui om vizibil lezat de o nedreptate, Mircea Pătrașcu, reprezentantul unei firme miciuțe, ce se ocupa cu intermedierea de material lemnos.

Întâmplarea, sau mai bine zis starea de fapt, era destul de clară. Ce se întâmplase?

Acesta a fost la I.T.R.S.V., la inspectorul competent, să-i ceară un bloc de avize de însoțire a materialului lemnos, cu regim special. Aceste avize se eliberează la cerere, iar inspectorul Gheorghe, câteodată și numai unor firme, mai puțin „cunoscute“ de către el, le cerea un tabel din care să rezulte proveniența lemnului, cantitatea, numărul de avize folosite, factura și cui s-a vândut.

Desigur că aceste solicitări exced cadrul legal, mai exact spus nu sunt prevăzute de lege. I.T.R.S.V.-ul (adică Inspectoratul Teritorial de Regim Silvic și Vânătoare) având atribuții să verifice tăierile ilegale, furtul de lemn din pădure, braconajul și nicidecum factura și alte acte contabile - ceea ce intră în atribuțiile unor instituții și autorități financiare. Dar, inspectorul Gheorghe, mai zelos decât alții, făcea orice fel de verificări ce-i treceau prin cap, compunea ecuații fără rezultat, mă rog... își făcea treaba cum credea de cuviință. Mircea Pătrașcu mai observă faptul că inspectorul era mumă pentru cei ce erau

„atenți“ cu el și ciumă pentru firmele care nu pricepeau că trebuie să plătească o cotizație pentru a le merge bine.

În fine... Punându-i la dispoziție toate actele, Mircea Pătrașcu a constatat cu stupeoare că și așa i se refuză eliberarea avizelor. Atunci, cu activitatea firmei blocată, a apelat la serviciile avocatului Sever Străvoiu. Sfaturile acestuia păreau de bun augur. Cel puțin ca să-l răcorească și să-i dea speranțe că până la urmă se va rezolva favorabil această stare de lucruri.

Nu trecu mult timp până când Mircea Pătrașcu fusese citat la poliție. Însoțit de avocatul său avea ocazia să vadă că inspectorul Gheorghe l-a reclamat. Nu era vorba de o plângere penală, ci doar de o reclamație, cu o motivare subțire. În această situație - spuneau polițiștii din acel compartiment - vor trebui să-și facă datoria și să efectueze anumite verificări. În cadrul acestor controale, Garda Financiară era cea abilitată să efectueze o verificare contabilă. Mircea Pătrașcu a fost de acord și „a pus sufletul pe masă.“

În fața polițiștilor, a unor consilieri superiori de la I.T.R.S.V. și a comisarilor de la Garda Financiară, stăteau toate actele firmei inclusiv, cele contabile.

După verificări minuțioase, comisarii gărzii nu au găsit nicio neregulă, nici vreo faptă contravențională. Toate actele firmei erau în ordine, meticolos orânduite, ceea ce contrazicea opinia inspectorului Gheorghe. Cei doi consilieri superiori - colegi ai inspectorului - erau consternați.

Polițiștii, politicoși, i-au adus la cunoștință reclamantului că cele formulate în reclamație nu se susțin, deci... Se contura „*per a contrario*“, adică pe cale de contrarietate, un anumit profil al inspectorului Gheorghe. Timpul se comprima și ieșeau la lumină primele rezultate. La D.N.A., Mircea Pătrașcu dădea primele declarații. Răspicat, cu mult curaj, a așternut pe hârtie tot ceea ce îl durea. Tot ceea ce putea fi dovedit. Probele se adunau, iar mersul societății e de natură să scoată la lumină

gunoaiile. Mecanismele sociale au o natură vie dinamică. Ceea ce nu e propriu societății e înlăturat. Cu această speranță trăiește fiecare. Și nimeni nu vrea să moară cu iluzia unei speranțe deșarte. Buna-credință a avocatului Sever Străvoiu se regăsea în tot ceea ce urma să se întâmple. Plângerea penală la D.N.A., alte acțiuni îndreptate împotriva inspectorului Gheorghe, începeau să dovedească faptele de corupție ale acestuia, comportamentul abuziv. Dacă am rămâne în sfera penalului, așa l-am putea caracteriza pe inspectorul Gheorghe. Din punct de vedere social el era anacronic, un individ depășit de vremuri. Poate că, în urmă cu mai mulți ani, el era funcționarul cu pâinea și cuțitul în mână. Era cel care putea să-ți ridice obstacole sau să le coboare pentru cine avea interes. Acum obstacolele sale erau false, privite de oricine cu o anumită condescendență.

P.S. În urma denunțului făcut la D.N.A. de administratorul Mircea Pătrașcu, inspectorul Gheorghe a fost pus sub acuzare pentru fapte de corupție (luare de mită) și abuz în serviciu. Tentativa sa de a-l incrimina pe administrator a eșuat. Încă un happy-end pentru avocatul Sever Străvoiu.

Mită cu chitanță

***Motto:** Granița dintre infracțiune și legalitate este de multe ori imperceptibilă.*

Ofițerul Adrian Muncu era prieten cu avocatul Sever Străvoiu de mulți ani. Prietenia se manifesta în timpul liber, căci în dosarele în care reprezentau interese contrare fiecare căuta să-și speculeze poziția din dosar, să apere sau să găsească diferite acuzări. Desigur că scopul suprem era aflarea adevărului.

Ofițer de cercetări penale, Adrian Muncu era scrupulos și foarte atent cu toate amănunțele și problemele pro sau contra. În fine, se știa cu avocatul Străvoiu, iar telefonul pe care îl dăduse

acestuia nu avea o semnificație deosebită. Întâlnindu-se, avocatul avea să constate că are în fața sa un om muncit de gânduri, cu o față tristă care exprima deznădejde.

Faptele s-au derulat astfel:

Cercetând într-un dosar penal o faptă de înșelăciune, ofițerul îndrăznise să ceară împrumut, pe bază de chitanță de mână, de la partea vătămată, o sumă de bani. Mică, suma reprezenta cam jumătate din salariul de ofițer. Ulterior, făcându-se ancheta cum se cuvine, ca la carte cum ar spune unii, gândindu-se la Codul de Procedură Penală, Adrian Muncu declină dosarul la o altă formațiune. Doar aceasta era competentă să efectueze cercetările pe mai departe. Perfect corect, însă, în opinia părții vătămate care îl împrumutase cu bani, declinarea dosarului apărea ca o spălare pe mâini, o debarasare de dosar din partea polițistului. Culmea, care a fost și împrumutat, deci ajutat într-un moment când avea nevoie...

Supărarea acestuia nu avea margini. Deci, polițistul nu-și făcuse treaba și trebuia cumva sancționat. În minte i-a încolțit o idee perfidă, și anume de a-i face plângere penală pentru luare de mită. Dosarul penal împotriva polițistului își urmă cursul, în sensul că se adunau probe, diferite, de la înscrisuri până la discuții ambientale, înregistrate de profesioniști. Polițistul își recunoscuse în fiecare moment calitatea de debitor față de denunțatorul - parte vătămată în dosarul în care fusese cercetat. Dar, în nici un moment nu recunoscuse - pentru că nu avea cum - faptul că nu își îndeplinise corect atribuțiile de serviciu în cercetarea dosarului. Deja, atitudinea părții vătămate se transforma în șantaj, întrucât îi cerea polițistului să-i rezolve favorabil dosarul său. Ulterior, ofițerului Adrian Muncu i se adusese la cunoștință că are un dosar penal, de luare de mită. În aceste condiții, se prezentă cu avocatul Sever Străvoiu la procurorul anchetator. Viziunea acestuia era destul de dură. În opinia sa, fapta era dovedită, deci ofițerul trebuia trimis în judecată.

Urma prezentarea de material, când procurorul îi arătă avocatului și învinutului toate probele care vor susține rechizitoriul. Dialogul avocatului cu procurorul fusese destul de scurt, lăsând să se înțeleagă că fapta nu există. În sprijinul afirmațiilor sale veni și cu o dovadă imbatabilă. În urmă cu foarte puțin timp, ofițerului Adrian Muncu i se oferise o sumă de bani de către un învinuit pentru a i se mușamaliza dosarul. Suma era substanțială. Ofițerul, dând dovadă de seriozitate, își anunță colegii, formulă un denunț și cel care îi oferise mită a fost prins în flagrant. Ce l-ar fi oprit să ia o sumă mai mare de bani? Ce l-a determinat să întocmească o chitanță, pe care să înscrie împrumutul către o altă persoană cercetată? Sunt doar întrebări retorice sau dovedesc și altceva?

Dosarul penal, împreună cu rechizitoriul, au fost înaintate instanței de judecată. De data aceasta, rolul avocatului Sever Străvoiu a fost decisiv. Cu mare atenție s-a concentrat pe fiecare amănunt, a cântărit fiecare probă, l-a pus la furcile caudine pe denunțatorul de rea-credință. A făcut totul pentru a demonstra că dosarul penal e creat artificial, că fapta nu se probează. În minte îi răsunau cuvintele procurorului anchetator, care, fără prea multă chibzuință i-a spus: *„Domnu’ avocat, mie îmi este mai ușor să motivez trimiterea în judecată a clientului dumneavoastră, pentru că am și practică judiciară în acest sens. Și, apoi, vreau să văd cum îl veți apăra în instanță.“*

Apărarea avocatului a fost magistrală. Cu o logică juridică impecabilă, a reușit să demonteze un dosar, care nu contura ca la carte o faptă penală.

Ofițerul-inculpat a fost achitat de instanță, tocmai pentru că lipseau elemente constitutive ale infracțiunii de luare de mită

P.S. Orice asemănare cu realitatea nu e întâmplătoare. Faptele au existat...

Evaziunea

*Motto: Câteodată o hârtie valorează
mai mult decât o mie de cuvinte*

Acuzația adusă clientului Dan Oancea de către Parchet era una dintre cele mai grave. Evaziunea fiscală, adică, sustragerea - în mod voit - de la plata impozitelor către stat. Prin această faptă se prejudiciază bugetul statului, în esență e afectat fiecare cetățean.

Valoarea prejudiciului stabilită de către Administrația Financiară se ridică la suma de aproximativ cinci milioane euro. O sumă considerabilă, având în vedere faptul că perioada de timp în care s-au făcut verificările era de circa șapte ani.

Avocatul Străvoiu privea actele, fără să urmărească valorile înscrise pe acestea. Căuta ceva, dar clientul nu putea să deslușească obiectul căutărilor.

Dan Oancea era un tip înalt, cu o privire profundă, oțeloasă și cu un păr în care iarna și-a făcut loc definitiv. În ciuda unei vârste pe care nu și-o arăta, dar o puteai ghici, avea o alură sportivă. Inginer de profesie, umblat prin lume și bine pregătit, acesta ocupase o bună perioadă de timp funcții manageriale. Acum își administra propria afacere, de confecții metalice. Care mergea foarte bine, de altfel.

Dar tot răul izvora din trecut. O vreme, cu mult timp în urmă, avusese o fabrică de alcool, autorizată. Această fabrică își încheiase activitatea în urmă cu cinci ani. De pe urma ei mai rămăseseră numai utilajele. În tot acest timp cât a funcționat, în fabrică era un reprezentant fiscal de la finanțe care controla actele și producția de alcool.

Trimestrial veneau controale de la poliție, garda financiară și finanțele publice. În urma acestor controale se încheiau procese verbale, în care se menționa faptul că nu s-au găsit

nereguli. Era o activitate comercială rentabilă, până în momentul în care alcoolul produs în așa-zisa economie subterană a invadat piața. Atunci, Dan Oancea a hotărât să renunțe la activitatea de producere și îmbuteliere a alcoolului, trecând la producția de confecții metalice. Aproape că a uitat de vechea afacere, când de la Finanțe i-a sosit o decizie, prin care i se stabilea în mod retroactiv plata unor impozite, nedatorate, în sine. A apelat la serviciile avocatului Sever Străvoiu, care, acum, citea și răsfoia anumite acte.

Pentru inginerul Dan Oancea erau esențiale cifrele, dar pentru avocat acestea nu spuneau mai nimic.

Refăcând firul unor evenimente - mai exact afaceri, avocatul Străvoiu parcă descifra necunoscutele unor ecuații. Întrebările adresate clientului său vizau alte aspecte decât banii. Până la urmă aceștia erau evidențiați în contabilitate, în mod corect și real. Iar legea contabilității spune clar că orice factură înregistrată este deductibilă fiscal.

Paradoxul pornea numai din decizia finanțelor. Decizie, care a fost înaintată și însoțită de o plângere penală, către poliție. Pentru infrațiunea - gravă - de evaziune fiscală.

Avocatul Sever Străvoiu își însoți clientul la Poliție. De acolo, dosarul a plecat la crimă organizată, iar de aici a fost declinat la D.N.A. O întreagă tevatură pentru nimic - în opinia avocatului. La D.N.A. au început primele declarații care, însoțite de probe, clarificau starea de fapt. Trambulina acestui dosar era din nou poliția. Valoarea, estimată de către finanțe, a prejudiciului, era cât se poate de neverosimilă.

După primele declarații, date în această etapă de învinuit, chipul polițistului anchetator se luminează. Lucrurile nu erau nici pe departe așa cum și le închipuia.

Procese verbale de control, precum și expertiza financiar-contabilă efectuată în dosar, dovedeau fără drept de tăgadă, justetea înregistrărilor contabile. Cele două hârtiute erau

proba supremă a nevinovăției, iar soluția pronunțată de Parchet a fost scoaterea de sub urmărire penală a învinuitului.

Viciu de citare

***Motto:** Necunoașterea legii poate reprezenta un viciu de aplicare al ei.*

Clientul acesta îl căutase pe avocatul Sever Străvoiu tocmai din Germania. Aflase de dosarul penal abia acum, de la o rudă. Instanța de fond s-a pronunțat, condamnându-l pe Balaban Sorin la o pedeapsă de patru ani de închisoare pentru înșelăciune. Judecata a avut loc în această fază procesuală în lipsa inculpatului, reprezentarea fiind făcută de un avocat din oficiu, care cunoaștea prea puține elemente pentru a-l apăra eficient. Prezența acestui apărător din oficiu era mai mult necesară pentru a se acoperi procedura, adică de a beneficia inculpatul de dreptul la apărare.

Desigur că pentru a-ți forma o părere ar trebui să studiezi dosarul ceea ce avocatul Sever Străvoiu și făcu. Răsfoind dosarul de urmărire penală atașat dosarului de instanță, nu mică i-a fost mirarea să observe două chitanțe, care acopereau valoric prejudiciul produs, prin emiterea filei CEC nedecontată de bancă, pentru lipsă de disponibil în cont. Mai mult decât atât observă că inculpatul Balaban Sorin achitase debitul până în momentul începerii urmăririi penale - când a fost pus sub acuzare - ceea ce echivala cu o desistare.

Soluția ce urma să o primească în dosar, după apel, nu putea fi decât una favorabilă, în sensul că instanța îl va achita în mod categoric, pentru că acest inculpat nu prezenta pericol social, nu avea antecedente.

Dar... pentru că întotdeauna există un „dar“, lucrurile aparent simple au o complicătorie aproape ezoterică. Respectând prevederile legii profesiei și statutului de avocat, Sever Străvoiu a declarat apel împotriva sentinței Judecătorei, a cerut casarea acesteia și achitarea inculpatului pentru desistare. Cererea de apel, motivată în amănunt, atât în fapt cât și în drept, era un model de elocință juridică.

În cererea de apel a cerut ca inculpatul să fie citat la sediul profesional al apărătorului, cu datele corespunzătoare, la numărul 38.

Trecând ceva timp, avocatul Sever Străvoiu se informă de termenul de apel și află că va avea loc încurând. Citația nu a mai sosit, așa că avocatul își notă în agendă, conștiincios, termenul de judecată.

În acea zi, sala era arhiplină. Cei doi judecători de apel, făcură apelul în cauzele aflate în stare de amânare. Apoi, Sever Străvoiu își solicită cauza.

- Este în stare de amânare domnule avocat, spuse președinta completului de judecată. Datorită procedurii de citare cu inculpatul, care e viciată. În loc să fie citat la adresa dumneavoastră, cu numărul de la casă 38, a fost citat la numărul 34. Vom repeta procedura de citare!

- Dar viciul de procedură e acoperit doamnă președintă - răspunse avocatul. Tocmai prin prezența mea. Iată, vă și depun împuternicirea de reprezentare. Așa cum puteți observa eu am declarat apel în numele inculpatului, iar, conform procedurii penale chiar dacă inculpatul lipsește, prezența apărătorului e obligatorie, situație care permite continuarea procesului.

Cu toată perorația avocatului, judecătoria, în conștiința ei, era convinsă că trebuie să mai citeze încă o dată inculpatul la adresa avocatului, chiar dacă apărătorul în persoană s-a prezentat la proces. Încurcat e câteodată sensul justiției, care e determinat de sensul frazei, al propoziției, al cuvintelor. În fond,

de semantică, de vocabular, dar și de gramatică. În fine, la termenul următor, citat corect la numărul 38, avocatul se prezintă și puse conștiincios concluzii de achitare a inculpatului.

Procesul se termină relativ rapid, în două termene de judecată, iar instanța de apel, prin decizie, dispune achitarea inculpatului. Inculpat, care, deși citat la sediul profesional al avocatului, a lipsit ca de fiecare dată. Probabil că, doar cei doi judecători ai completului de apel au rămas cu conștiința curată că au respectat procedura de citare cu inculpatul.

Judecătorul Mitică

*Motto: Realitatea poate fi mai crudă
decât ficțiunea gazetărească*

Sala de judecată este de cele mai multe ori un loc de dispută aprigă, în care se întâlnesc personaje, personalități (sau personalități), caractere aprige. E locul unde se hotărește dreptatea numai pentru unii, pentru alții e un loc de nedreptăți, al corupției, unde poți să câștigi totul sau să pierzi totul. De la speranță până la iluzii, poți să treci printr-o multitudine de stări sufletești.

Unele „fețe“ din sălile de judecată sunt arhicunoscute. Sunt nemulțumiții, care, de ani de zile, fac procese la procese. Acești procesomani sunt cei ale căror procese încep în sala de judecată și se continuă și în afara ei. Pe holuri disputele sunt mai aprinse decât în timpul ședinței de judecată și doar intervenția jandarmilor potolește spiritele justițiare.

Avocatul Sever Străvoiu își ia roba pe el și pășește printr-o lume pestriță în sală, unde își ocupă un loc în banca avocaților. În acel moment se judeca o cauză în care reclamantul solicita despăgubiri de la o firmă de asigurări, pârâtă în acel dosar.

Judecătorul Mitică se uita ca un pendul, când la avocata reclamantului, când la jurista firmei de asigurări. Desigur că poziția pârâtei - firma de asigurări - era de a nu plăti anumite daune, că, după opinia acesteia, nu erau în sarcina sa.

Plictisit, avocatul Sever Străvoiu se ridică în picioare și își găsi un loc lângă masa grefierii.

Avocata reclamantei își începu pledoaria spunând că: „Domnule Președinte, autoturismul nu s-a **defecționat** înainte de accident. Pârâta are o atitudine **insolvabilă**, pentru că nu vrea să plătească ce nu se cuvine...” „Bine, bine, vedem noi ce vi se cuvine sau nu, în orice caz, să nu credeți că vă vom repara defecționarea”, replică judecătorul.

Sever Străvoiu privea meditativ pe pereți, făcând exerciții de vocabular și gramatică. Căuta să găsească, ca să zicem așa, familia de cuvinte a cuvântului „defect”, căutând sufixul care să ducă la „defecționare”. Complicată treabă, mai ales că, probabil, înțelesul cuvântului nou obținut de colega sa era foarte abscons. Profund... Parcă auzi, ca prin vis: „Domnule avocat, dumneavoastră ce concluzii aveți?” Se uită către pupitrul judecătorului mirat, când acesta își repetă interogația. „*Concluziile dumneavoastră domnu' avocat?*” „*Ce fel de concluzii, domnule președinte?*” - răspunse avocatul Sever Străvoiu, tot printr-un enunț interogativ. „*Păi, cu privire la autoturismul defecționat!*” „*Eu nu sunt în cauza aceasta, nu reprezint pe nimeni*”. Judecătorul Mitică își ceru scuze, că a confundat dosarul sau părțile. Mă rog, nu mai contează, oricum, dacă avocatul Sever Străvoiu stătea în picioare, probabil că avea ceva de spus.

Un alt dosar și o altă colegă. De data aceasta avocata arătă foarte clar că: „... **legea solicită**”, dar probabil că partea adversă nu vrea...

Judecătorul Mitică interveni prompt și îi spuse avocatei că legea nu solicită nimic, doar obligă, dar că instanța, într-adevăr

solicită probe, pentru demonstrarea adevărului, a stării de fapt, de drept.

În sfârșit își solicită și avocatul Străvoiu dosarul, în care reprezenta un petent. În sine, procesul era relativ simplu. Obiectul dosarului era anularea unui proces-verbal de contravenție, adică a unei amenzi. Pedant, avocatul propusese în acțiune, așa cum prevede legea, proba cu martori, indicați cu nume și adresă. La acest termen de judecată urma să discute probele propuse să se dispună citarea martorilor. O chestiune uzuală de procedură.

Grefiera făcu apelul în dosar, iar avocatul Străvoiu răspunse prezent, ca apărător al reclamantului. Judecătorul luă dosarul și spuse cu voce tare că suspendă judecata pentru lipsa părților. Sever Străvoiu îl taxă rapid, arătând că are delegație în dosar, e prezent, deci partea e reprezentată și trebuie să se discute probele.

Judecătorul Mitică uitându-se la ceas spuse: „*Ce probe propuneți, domnule avocat, și ce vreți să demonstrați cu ele?*“

„*Domnule Președinte, teza noastră probatorie constă în dovedirea faptului că petentul contravenient nu a fost de față la locul contravenției, procesul-verbal încheindu-se în lipsa lui, stare de fapt pe care vrem să o dovedim cu martorii propuși.*“

„Se respinge, spuse judecătorul. Alte probe mai aveți?“

„Nu domnule Președinte, dar vreau să vă spun că îi încălcați dreptul la apărare.“

„Ajunge!, puneți concluziile pe fond“.

„Păi, atâta timp cât îmi respingeți probele, cum pot să pun concluzii. Acestea sunt simple alegații!“

„Da, gata, am înțeles tot. Rămânem în pronunțare pe alegații!“ răspunse sec judecătorul.

Ședința de judecată se termină matematic în maximum două ore, indiferent de numărul de dosare, de martori și alte chestiuni procedurale.

Judecătorul Mitică pronunță sentințe, înțelege tot, oprește martori din declarații. Totul curge ca pe bandă. Oricum, întotdeauna va fi o parte nemulțumită, care va declara apel sau recurs. Ce mai contează hotărârea sau de partea cui e adevărul.

Ochiul timpului

Motto: Câteodată ne facem că nu vedem că viitorul începe din trecut.

Steluțe, prinți, prințese, brazi... Mai nou, Barbie, Donald rățoiul, sirenele...

Din nou steluțe, brazi, lumânări și mulți, mulți copii.

„*Dodi, mergem și noi să vedem moșul, poate ne dă cadouri*“, spuse micuța Ana cu părutul blond, vâlvoi și ochișorii de cristal.

Avocatul se uită în ochii fetei sale și o întreabă: „Tu ești cuminte? Știi că moșul nu vine decât la copiii cumiți și ascultători?“ Răspunsul fetei era cât se poate de simplu și limpede: „*Da, tati, eu ascult pe mama și pe tata și trebuie să nu fur, să nu fac rele!*“

Da, chiar așa. Ana e cea mai cuminte fetiță, care se joacă fără să facă gălăgie, fără să se certe cu alți copii. A mai rămas un răspuns, la o întrebare mai veche. Ce vrea să se facă atunci când va fi mare? Îmbrăcată în roba tatălui său și împiedicându-se, în casă, în lungimea acesteia, cu mânuțele ascunse în mânecile largi, Ana a dat răspunsul la întrebare, într-o manieră comportamentală non-verbală.

Și, totuși, mai rămâneau să răspundă la întrebarea „moșului“ doi copii. Fetița cea mare, Andreea, și nepoțelul Mihai.

Da, chiar așa, Andreea, fetița de nouă anișori, energică și hotărâtă în tot ceea ce făcea. Cu note, de cele mai multe ori foarte bune, cu un spirit justițiar.

„Dodi, tu de ce aperi hoții și îi pui în libertate? era o întrebare, fără un răspuns lămuritor din partea tatălui. „Hoții trebuie să stea la pușcărie, după gratii. Nu au ce căuta lângă noi, nu vezi ce periculoși sunt?“ continuă Andreea cu un aer filosofic.

Era singura întrebare la care avocatul Dodi, tatăl Andreei, nu putea să răspundă. Ce putea să-i spună unui copil de clasa a treia a cărei viziune, până la urma-urmei, era cât se poate de corectă.

Viziunea Andreei era de fapt o viziune de conștiință, de educație, care contravenea cu profesia tatălui.

„Nu toți hoții sunt liberi Andreea, ci numai aceia care nu pot fi dovediți“, răspunse oarecum profesional tatăl.

Prefigurându-și viitorul, cel puțin în visarea copilăriei, Andreea avea o singură țintă. *„Eu vreau să mă fac polițistă, să prind hoții și să-i duc la închisoare. Atunci în lume nu o să mai fie necazuri și toți oamenii vor fi fericiți“*.

Probabil că da, pentru că o lume curată va fi și o lume fericită.

Mai rămăsese neîntrebat nepoțelul Mihai. În clasa a șasea, cu vaste cunoștințe despre lume și viață, cu o înțelepciune pe care numai un preadolescent poate să o aibă, Mihai era liderul de grup. Cele două fetițe îl ascultau ca pe un mentor spiritual. Cu aerul său protector, Mițu oferea siguranță.

Și totuși, ce vroia să devină Mihai când va fi mare? Răspunsul putea fi destul de simplu. Dacă Ana urma să fie avocat, Andreea polițist, Mihai, dacă îmbrățișa tot o profesie juridică, nu putea fi decât magistrat.

„Eu voi fi judecător și voi da sentințe drepte oamenilor, pentru a nu mai fi supărați. Chiar dacă Andreea prinde și

arestează hoții și Ana îi apără și pe unii îi pune în libertate, eu îi voi face fericiți pe oamenii care își vor câștiga dreptatea în fața mea!”

A nins, a nins... iar a nins...

Pe străduța de lângă tribunal, bătrânelul acela cu baston și puțin aplecat, cu greu lăsa să se vadă că în urmă cu mai mulți ani avusese o ținută prezentabilă și maiestooasă. Acum ținea de mânuțe trei copilași care i se adresau cu apelativul „Dodi“. În curtea tribunalului intră în trombă o mașină a poliției din care coborî un hoț, cu cătușe, însoțit de o polițistă înaltă, energică, frumoasă. Strigată de o colegă pe nume, polițista Andreea întoarse capul, privind aspru către infractorul pe care tocmai îl ducea să-l prezinte judecătorului, pentru arestare.

În sala de judecată, o avocată blondă, cu ochi albaștri și frumoasă ca un înger, își rostea pledoaria. Se pare că se numește Ana și nu mai știu cum. Judecătorul, autoritar ca un lider cercetă dosarul și ascultă pe învinuit. Da, era vinovat și trebuia să răspundă în fața legii. Dar nu trebuia condamnat pe nedrept, avea obligația să-i respecte drepturile.

Procesul se desfășura ca la carte, cu respectarea tuturor drepturilor și libertăților procesuale. Probele acuzării, depuse de polițista Andreea la dosar îl incriminau pe infractor.

Drepturile, evocate în proces, în favoarea infractorului, îl apărau, într-o măsură care să-i asigure acestuia libertățile cetățenești.

Judecătorul îl condamnă, ținând cont de toate probele acuzării și apărările învinuitului.

Procesul s-a terminat, iar fericirea oamenilor din sala de judecată indică faptul că s-a făcut dreptate. Ziarele și televiziunile clamau faptul că procesul s-a terminat în mod corect, fără influențarea instanței, fără corupția polițiștilor și fără traficul de influență făcut de avocat în favoarea inculpatului.

Suntem în anul 205...

Dar ce mai contează. În trecut parcă era altfel, mai rău, mult mai rău...

Pelicanul

Motto: Speranța ucide Realitatea

Bărbatul din fața avocatului, pe numele său adevărat Marinescu Dan, poreclit Mali de cei apropiați - nu avea mai mult de 40 de ani. Adus din arestul poliției în camera de anchetă de un subofițer care, imediat după ce se așează pe scaun, îi desfăcu, de la mâini, cătușele.

Arestatul avea o față sobră, muncită de gânduri și neînțeleșuri. De cele mai multe ori, când ajungi să fi arestat preventiv, pe motiv că reprezinți pericol social, ai senzația că lumea ți se închide, până la gratii. Dincolo de aceste gratii e libertatea mult râvnită, bunul cel mai de preț al celui ce ajunge să înțeleagă penitența, dar și greșelile făcute.

Cel mai grav e atunci când ajungi după gratii fără să te simți vinovat, sau, mai grav, fără să existe probe împotriva ta ci cel mult doar bănuieli, care în termeni juridic se numesc indicii. Dar cum poți să ajungi într-o asemenea situație fără să faci nimic sau aproape nimic. Fiindcă, înainte de a ajunge în arestul poliției Marinescu Dan a petrecut în libertate doar două luni. Cu două luni înainte fusese pus în libertate după ce a fost arestat preventiv în alt dosar penal, pentru o infracțiune de înșelăciune. A stat în prima fază în arest, mai bine de șase luni. Răstimp care l-a făcut să devină mai meditativ, mai circumspect.

În cele două luni de libertate, ca un om cumițit, a plătit prejudiciul în parte, ca urmare a infracțiunii de înșelăciune.

Viziunea anchetatorilor asupra unui astfel de om este, în general, ca un stigmat. O asemenea persoană este un infractor

perpetum, un tip plin de atavisme. Așa erau denumiți de psihologii judiciari ai unei epoci trecute.

În acest răstimp, în care Marinescu respira aerul libertății, telefonul venit de la un procuror nu indica nimic deosebit. „Vino până la Parchet să discutăm puțin“, fu exprimarea anchetatorului rostită cu voce blândă. Conformându-se unei astfel de „citații“, care mai degrabă sună a rugăminte, Marinescu Dan se prezintă conștiincios ca un om care nu are nimic de ascuns. Oricum era vorba de un alt dosar, referitor la alte persoane. A fost întrebat dacă le cunoaște, a răspuns pozitiv și cam atât. A urmat al doilea telefon, de data aceasta cu rugămintea expresă a procurorului de a fi ajutat. „*Hai, că avem dosarul ăsta de vreo trei ani și nu am reușit să facem mai nimic.*“

Urma o altă declarație scrisă de data aceasta după dictare. „*Scrie cum îți spunem, că nu pățești nimic. Doar că, dacă vei scrie așa, ne vei ajuta să terminăm dosarul.*“ Neînsoțit de un avocat și necunoscând consecințele unei declarații, care la un moment dat poate fi și autoacuzatoare, „infractorul de serviciu“, o semnă. Cu emfază, anchetatorul rosti către declarant: „*Ai înghițit-o ca pelicanul!*“ Cu această simplă declarație lui Marinescu Dan i se făcu o nouă propunere de arestare preventivă - cerere admisă de instanță. Infracțiunea, cam improprie, de complicitate la evaziune fiscală și constituire de grup organizat, îl readuse pe „infractorul de serviciu“ Marinescu Dan după gratii.

Era consternat, derutat și incoerent. Așa începuse discuția cu avocatul Sever Străvoiu plecând de la consecințele unei declarații și nerespectarea de către anchetator a procedurilor legale menite să-i garanteze învinuitului drepturile.

Ce ciudat! Să mergi de bunăvoie, să dai declarație dictată e drept, să nu ți să spună că ești învinuit de vreo faptă, pentru ca, ulterior, să afli că de fapt în perioada când erai în arest preventiv ai fi săvârșit fapte penale, alături de persoane pe care nu le cunoști.

Și mai grav era că nu existau probe împotriva ta decât o fatidică declarație, și aceea fără vreo legătură cu altele.

Celelalte persoane cercetate nu se cunoșteau cu Marinescu Dan.

Povara unei noi fapte penale era covârșitoare. Urmău termene peste termene, de prelungire a măsurii arestării. Judecătorii plictisiți, care se gândeau probabil la noțiuni de drept decât la probe. Oricum probele Parchetului nu se schimbau, erau aceleași.

Rolul avocatului Sever Străvoiu a fost hotărâtor. Mult clamatul dosar de evaziune fiscală, care consuma cerneala ziarelor și timpul emisiunilor de știri televizate, cu prejudicii de milioane de euro se dovedi a fi un balon de săpun. După șase luni, cu ancheta bătând pasul pe loc, începută „în rem“, adică anchetatorii cunoscând existența unei fapte penale și nicidecum pe făptuitor, instanța a dispus punerea în libertate a lui Marinescu Dan. Care nu a putut să uite cum a „înghițit-o ca pelicanul“.

Dreptatea starețului

*Motto: Omul moare cu speranța unei
judecăți drepte în viața de apoi*

Mănăstirea „Înălțarea Domnului“ se află pe o zonă înaltă, deluroasă, mărginită de păduri. Acolo era egumen ieromonahul Petru Haiduc, un prieten al avocatului Sever Străvoiu. Duminică de duminică starețul slujea pentru câțiva enoriași, care, atunci când ploua, nu mai urcau la mănăstire. Drumul prost, pământos cu niște pietriș spălat mereu de ploi nu permitea accesul niciunui muritor. Acolo sus puteau ajunge doar sfinții și îngerii. De pe platoul dealului se vedea satul ce poartă numele de Fericire - tradus din latină. Comunitatea mănăstirii era formată doar din doi viețuitori - un rasofor și o persoană ce îngrijea animalele și, bineînțeles, starețul Petru Haiduc.

Din când în când, mai urca și avocatul Sever Străvoiu, însoțit de fetițele sale, la slujbă sau în câte o excursie pe deal. Mai rar, îl vizita pe stareț și când se întorcea de la câte o vânatoare reușită. Miluia mănăstirea cu ce putea, întrucât ruptă de lume, aceasta rezista din puține venituri, milostenii și donații. Un cal, un tractor stricat, un purcel și cam atât... Asta era toată averea.

„*Domnu' avocat, aș vrea să vând porcul*“ - îi spuse cam în preajma Crăciunului părintele Petru Haiduc, avocatului Sever Străvoiu. „*Bine părinte, l-aș cumpăra și l-aș tăia de Ignat, să vadă fetițele cum sunt obiceiurile pe la țară*“ - îi răspunse avocatul. Porcul a fost plătit pe loc de către avocat, cântărit „la ochi“, cum se spune. Nevoia de lichidități a mănăstirii era mare, generată de costurile de întreținere, dar și de lipsa veniturilor. Porcu a fost tăiat, după obiceiul românesc. La pomana porcului au participat și fetițele avocatului și nepoțelul și starețul, în fine, o mică obște.

A venit primăvara, vara, iar în toamnă calul nu mai era pe deal. „*Ce-i cu calul, domnu părinte*“ - îl abordă avocatul Sever Străvoiu pe stareț, într-una din preumblările sale pe deal. „*Păi n-am avut ce să-i dau de mâncare și l-am tăiat*“.

Câteodată greutățile par să-i covârșescă pe oameni. Singura speranță e la bunul Dumnezeu, ocrotitorul tuturor, și al celor bogați și al celor săraci și necăjiți. Povestea aceasta parcă amintește de poemul „Moartea căprioarei“ de Nicolae Labiș. Prin moartea căprioarei se continuă viața. Parcă s-ar reîncarna în cei care continuă să supraviețuiască din jertfa ei.

Dar... regulile mănăstirii sunt stricte. Mai exact regulile Bisericii, cuprinse în așa-numitele canoane. Iar până la Judecata Divină, fiecare dintre noi are parte de o judecată pământească socială, laică sau religioasă. Or, starețul, tocmai acestei ultime judecăți fu supus. Vizita exarhului, un arhimandrit cu părul și cu barba albe, trimis de arhiepiscopie, nu a fost o vizită de complezență. Însoțit de doi inspeciori, a verificat registrele și

averea mănăstirii. Aparența de bine lăsa loc unor dubii sau, mai exact, unor încălcări de procedură.

- Unde-i porcul, părinte stareț, întrebă arhimandritul. Am auzit că a plecat în sat și l-ați mâncat!

- Păi, părinte exarh, porcu era beat dacă a plecat în sat. S-a dus la crâșmă și s-a îmbătat, că de-aia e porc! răspunse starețul.

- Și calul unde e părinte stareț, e plecat tot la crâșmă și s-a îmbătat - continuă arhimandritul exarh.

- Nu, părinte exarh, veniți să vedeți.

Starețul Petru Haiduc îi arată optzeci de rude de salam. „Acesta e calul - continuă starețul, arătând cu degetul către grinzile de care stăteau agățate rudele de salam.

Arhimandritul dădu nemulțumit din cap, rotindu-și barba albă prin aer.

În principiu, controlul ieșise bine. Cu excepția a două încălcări de procedură a mănăstirilor: vânzarea porcului și transformarea calului în salam, care nu aveau aprobarea arhiepiscopiei. Actul acuzator sosi peste o săptămână. Capetele de acuzare aveau un caracter formal și vizau caterisirea starețului.

Arătat avocatului Sever Străvoiu, acest act deja avea o valoare dubitabilă. Acuzațiile privind împruținarea averii mănăstirii, imixtiune (slujbe ținute în alte parohii, fără acordul parohului) etc., sau nu aveau corespondent în canoanele Bisericii, sau nu erau probate, fiind simple „arătări cu degetul“.

Urma judecata celui acuzat, care se făcea de un tribunal intitulat consistoriu. Membrii tribunalului erau fețe bisericesti, care trebuiau să judece pe baza unui dosar subțire, învinuirile care se aduceau starețului. Acesta putea să se apere cu ce îi ajuta Dumnezeu și, bineînțeles, cu avocatul Sever Străvoiu. Pledoaria acestuia, exprimată în scris pe circa șase pagini, scrise la calculator, la treizeci și două de rânduri, densă și plină de înțelepciune, a fost de natură să-i convingă pe cei cinci judecători de subțirimea acuzațiilor.

Singura sancțiune a fost suspendarea din funcție a egumenului. Va urma judecata divină...

Afacerea

Motto: „Afacerile bune sunt cele în care toate părțile au profit“

Lipsa de lichidități, inoculată aproape zilnic de mass-media, ajunge să-ți străpungă creierul, să-ți pătrundă în subconștient și să-ți rămână ca o fixație.

Devii tributar memoriei remanente, care se exteriorizează prin gesturi, atitudini și decizii, pe care, în alte condiții nu le-ai fi luat. Este mediul care dă naștere căutărilor și afacerilor veritabile. Pentru a ajunge la bani, oamenii sunt capabili să facă orice - de la a vinde diverse obiecte, bunuri, imobile și până la a ucide. Toate acestea cu speranța că un strop de bani le va ajunge pentru un pahar de fericire care, odată înghițit, nu mai înseamnă nimic. Pentru că banul abstract nu înseamnă decât o clipă de fericire.

Avocatul Sever Străvoiu credea că și nefericirea acestui client, Barna Iosif, provenea dintr-un moment de necugetare, din dorința de a rezolva o problemă iminentă, minoră în complexitatea ei. Ca om de afaceri acesta avusese nevoie de niște bani, pentru a acoperi un cec. Dar, îi mai trebuiau și niște bani pentru rulajul de marfă. Așa l-a cunoscut pe onorabilul Burete Gheorghe. Un om al zilelor noastre, cu burtă și privire ascuțită, dar și cu bani. Pentru a împrumuta o mică sumă de bani, Barna Iosif a apelat la buzunarul binevoitorului. Care i-a explicat că îi dă 6.000 de dolari împrumut, dar cu o condiție. Să nu încheie contract de împrumut, ci contract de vânzare-cumpărare. Bineînțeles că Barna Iosif să locuiască în acel apartament împreună cu familia sa, iar după restituirea sumei împrumutate și a „dobânzii“ aferente, de 10 la sută pe lună,

acest binevoitor Burete Gheorghe urma să-i restituie, prin revânzare, apartamentul. Deși la vremea aceea, apartamentele costau pe piață, cam 18.000 de dolari, nevoia de bani a lui Barna Iosif, dar și încrederea creată de către „cumpărătorul“ Burete, l-au determinat să încheie „afacerea“. Oricum, din banii obținuți în urma rulajului de marfă, Barna Iosif era convins că avea să-i restituie creditorului, banii, în cel mult un an.

Timpul trecea și parcă afacerile lui Barna mergeau spre ruină. În plus cererile binevoitorului erau tot mai mari. Era somat periodic și i se cereau sume tot mai mari pentru nevoi personale. După un timp, cererile lui Burete Gheorghe deveneau amenințări de genul „*dacă nu-mi dai banii, te scot afară din casă!*“

La început părea o glumă. Dar... în fața avocatului Sever Străvoiu, Barna venise cu o citație. Era o acțiune în evacuare, prin care, „proprietarul“ Burete Gheorghe, cerea instanței să dispună evacuarea lui Barna Iosif pe motiv că locuiește ilegal. O întreagă tevatură. De unde să știe instanța de judecată de înțelegerea făcută în afara actului de vânzare-cumpărare. Așa și era. De circa șapte ani, împrumutantul Barna Iosif locuia ca un tolerat, întrucât nu avea nicun act care să-i justifice prezența în locuința vândută. Și cea mai mare furie a debitorului provenea din faptul că în acest răstimp, i-a plătit lui Burete peste 70.000 euro, bani cu care putea să-și cumpere un alt apartament, la fel de mare și dotat.

Rolul avocatului era foarte dificil. În primul rând trebuia să obțină o sentință prin care să i se respingă acțiunea reclamantului. În aceste condiții ar fi rezolvat situația locativă a clientului din fața sa. Apoi, să desființeze contractul de vânzare-cumpărare, încheiat pentru o cauză ilicită - adică pentru camătă. Pentru acestea trebuiau probe, nu glumă!

Disperarea lui Barna i se citea pe chip. Toată această afacere, așa cum a fost gândită inițial, l-a dus la dezastru. Și în plus, a pus în pericol și situația familiei sale. Urma un lung șir

de procese. Complicate și, de multe ori, fără o finalitate sigură. Teama de a renegocia situația, care devenise delicată pentru Burete Gheorghe, nu a fost de natură să-i aducă acestuia vreun avantaj procesual. Totul gravita în zona șantajului, acolo unde onorabilul și-a găsit „vaca de mulș“. Anchete, citații, martori, probe, profilau un final fericit al afacerii. După desființarea contractului de vânzare-cumpărare, liniștea sufletească se așternu pe chipul celui înșelat.

Înmugureau copacii, florile creșteau spre înaltimile albastre, ca o hiperbolă a fericirii. Copiii se jucau în grădina avocatului Sever Străvoiu, iar Barna Iosif, devenit copil, stătea în iarbă și privea cerul. Imens și gol, dar plin de bunătate. Învierea Domnului e aproape. Ce știți voi, muritorilor, ce e suferința? Se poate muri de fericire, nu numai de suferință. Și desigur că răsplata din ceruri e și pentru bogat și pentru sărac, și pentru fericit, dar și pentru nefericit.

Barna Iosif era îngropat în iarba veșniciei. Țipetele zglobii băteau aerul, iar rosturile vieții își urmau cursul.

Judecătoarea, Franco Nero și poetul Dudău

***Motto:** Justiția e și locul în care unii își clamează nebunia în sens de dreptate.*

Căldura se ridica din asfalt în valuri, deși la aceste ore ale dimineții ar fi trebuit să domine încă răcoarea. Judecătoriile de provincie au întotdeauna ceva pitoresc, au un farmec personal, în care pata de culoare o dau justițiabilii.

Avocatul Sever Străvoiu intră în clădire și primul lucru pe care l-a făcut a fost să se uite pe opisul cauzelor, afișat la fiecare sală de judecată. Intră apoi în sală doar să se uite. Se luau încă amânările, era abia ora 9. Plictisit de tipicul amânărilor, avocatul ieși afară să privească. Lumea, strada, trecătorii, justițiabili sau

procesomani, totul într-un mozaic cotidian. Pe treptele judecătoreiei a început să se audă voci ridicate. Jandarmii de la intrarea instanței au privit curioși scena, pentru câteva secunde, apoi s-au întors la „post“, probabil obișnuiți cu astfel de întâmplări. Un individ înalt, brunet, îmbrăcat într-un costum curat, oarecum îngrijit, cu cămașă albă și cravată, apostrofă o femeie. *„Nu ți-e rușine, fă, cu țigara în gură stai și fumezi, să-mi intoxici plămânii și să mă îmbolnăvești!“* o admonestă personajul în costum. Femeia, fără să riposteze, plecă docilă de pe scări pe trotuar, continuând să-și fumeze țigara.

Avocatul Sever Străvoiu privi fără curiozitate scena, considerând că omul o fi făcând parte din vreo organizație ecologistă, care luptă pentru eradicarea totală a fumatului, pentru că pe scările instanței nu era niciun semn care să interzică acest viciu.

Personajul autoritar a continuat să peroreze, dar de data aceasta cu o voce mai scăzută. Întorcându-și capul către avocat, individul privi țintă în ochii acestuia, cerându-i parcă să se solidarizeze cu el.

Avocatul reveni în sală, își luă roba și se așeză la un pupitru, studiind piesele dosarului.

Ședința de judecată decurgea într-un mod liniștit, avocații având o conduită civilizată și o voce scăzută.

Jandarmul din sala de judecată privea meditativ spre geam. Deodată, în sală intră individul în costum, însoțit de o femeie, îmbrăcată simplu. Înalt, cu prestanță, animat de o voce tunătoare, acesta îi ceru să se așeze. Privirea lui Sever Străvoiu se întretăie cu privirea acestui individ pentru o secundă. Ochii oțeloși, tăioși, ai avocatului exprimau orice, dar numai simpatie, nu.

Avocatul își întorsese privirea către judecătoreie, analizându-i blândețea cu care asculta fiecare parte. Deodată, din sală, se auzi un zgomot. Undeva în spate individul cu pricina se ridică în picioare și aproape că strigă: „Sunt poetul Alexandru Dudău din comuna..., iar acesta - arătând spre avocat - e Franco Nero,

apărătorul meu“. Avocatul își reîntoarse privirea către împlicinat și îi adresă, printre dinți, o urare neaoșă. Judecătoarea, cu o voce calmă îi ceru să stea pe bancă și să își aștepte rândul.

Poetul Dudău, cu un ton imperativ, ceru judecătoarei în schimb să-i ia dosarul mai repede, că el vrea să divorțeze. Cu aceeași voce judecătoarea îi promite lui Dudău că îi va lua dosarul, după ce termină cauza deja strigată.

Aparent se lăsase o liniște în sală, doar se auzeau din când în când murmure din partea preopinentului Dudău.

În fine, urmă apelul făcut de grefieră în dosarul de divorț al lui Dudău. „Reclamant Alexandru Dudău, pârâta Floarea Dudău“, strigă grefiera părțile. S-au ridicat în picioare simultan ambii, răspunzând prezent. Până să vizualizeze judecătoarea încheierea precedentă, Dudău își începuse discursul: „Doamnă președintă, eu vreau să divorțez de femeia asta că nu am nimic cu ea, nici copilul nu e al meu, e numai al ei.“ Judecătoarea îl întrebă cu ce își susține acțiunea de divorț, care sunt probele. Contrariat, Dudău a dat un răspuns aproape paradoxal. „*Eu vreau să divorțez și nu-mi trebuie probe, am spus mai înainte. O să-l am ca avocat pe Franco Nero*“ și arătă cu mâna către Sever Străvoiu, că restul sunt c... e proaste! Restul erau celelalte avocate, de pe lângă Sever Străvoiu. Apoi, cu o voce în creștere adăugă: „*Ai auzit, proasto, luate-ar...*“ Injuriile continuau în cascadă, iar Dudău se apropie de pupitrul judecătoarei rămasa perplexă, fără replică. În mâna dreaptă avea o pungă în care era împachetat un obiect. Deodată mâna s-a ridicat ca un resort izbînd cu obiectul fața judecătoarei. Era prea de tot... Jandarmul din sală și încă unul, sosit pe neașteptate, s-au îndreptat spre infractorul Dudău, care cu o mișcare ageră se așeză lângă avocatul Sever Străvoiu. Acesta se întorsese brusc pentru a reacționa la vreun gest necugetat al infractorului.

Calm, de data aceasta, Dudău spuse: „Franco Nero e apărătorul meu și o să vă bag pe toți la pușcărie.“ Ochii albaștri ca cerul ai avocatului aruncau cuțite spre Dudău, încătușat de

cei doi jandarmi. Scena petrecută ca într-o clipă s-a încheiat. Avocatul Sever Străvoiu devenise martorul judecătoarei, al acuzării întrucât pentru această infracțiune de audiență, judecătoarea formulase plângere.

„De ce l-ați lăsat, doamnă judecător, să țipe la dumneavoastră? Trebuia să-i cereți jandarmului să-l scoată din sală!”

Răspunsul judecătoarei către avocat avea un iz biblic: „... am crezut că-i trece furia și se va potoli.”

P.S. Întâmplarea, strict autentică, s-a finalizat la un spital de neuropsihiatrie, unde „poetul” Dudău, după o expertiză psihiatrică, a fost declarat fără discernământ. Acum e, probabil, la Săpoca, unde își rememorează poezia vieții.

La mulți ani, domnule avocat!

Motto: *Fericirea personală poate fi generată de naivitatea celor din jur?*

Trecând prin curtea Tribunalului, avocatul Sever Străvoiu se întâlnea destul de des cu un coleg de breaslă, avocatul Ștefan Atudorei. De câte ori se revedeau, acesta din urmă îi adresa colegului său mai tânăr urarea „La mulți ani!” Spusă cu voce tare, această urare atrăgea atenția celor din jur, unii avocați urându-i mai departe lui Sever Străvoiu, cele cuvenite. Mai mult, colegele îndrăzneau să-l sărute cu foc pe ambii obraji și să-l întrebe când își ține ziua.

Dar nimeni nu observa că acest „La mulți ani!” se succeda de mai multe ori pe zi, aproape în fiecare zi a săptămânii, pe parcursul întregului an. Mă rog, de câte ori se vedeau.

Și tot nimeni nu știa că avocatul Ștefan Atudorei suferise o intervenție pe cord, foarte dificilă, avea un by-pass la inimă sau un stimulator cardiac, iar acest „la mulți ani” provenea din

fericirea fiecărei zi trăite peste un prag existențial. De fapt singura persoană care cunoștea această explicație filosofică era avocatul Sever Străvoiu care, pentru fiecare „La mulți ani” spus de către coleg, răspundea la fel.

Bucuria vieții primează în fața neajunsurilor, iar unii oameni chiar se bucură că trăiesc, pentru fiecare zi dată de Cel Atotputernic.

Fiecare zi e un câștig pentru viață, e un câștig al unei lupte pe un plan invizibil.

Însoțit de o clientă, o doamnă mai în vârstă, cu frica lui Dumnezeu, avocatul Sever Străvoiu se reîntâlnește cu colegul său, la o intrare a Tribunalului. Ștefan Atudorei îi adresează, ca de obicei, un „La mulți ani!” cu o voce clară, hotărâtă.

Jandarmul de la intrare, cunoscându-l pe avocatul Sever Străvoiu, dar neștiind despre ce e vorba, prin imitație, îi adresează aceeași urare.

Clienta, vădit jenată, se simți datoră să spună avocatului „*Vai, domnule avocat, mă scuzați, dar n-am știut că e ziua dumneavoastră! Îmi pare rău că am venit așa nepregătită, iar dumneavoastră mai trebuie să vă pierdeți timpul prin Tribunal, în loc să vă pregătiți...*”

„*Doamnă, datorია mai înainte de toate*” - răspunse Sever Străvoiu, care nu știa ce explicație ar fi bine să-i dea femeii.

Mă rog, s-a terminat și această ședință de judecată, instanța a dat termen peste o lună. La acest nou termen, într-o zi călduroasă din vară aceeași femeie, clientă, se apropie de avocat. „La mulți ani!” îi spuse aceasta și îi înmână o pungă în care se afla o icoană pictată pe sticlă și un whisky. „*Stați doamnă, pentru ce?*” - răspunse avocatul toropit de căldură. „*A, ați uitat - încercă să-i reamintească femeia - pentru ziua dumneavoastră de acum o lună. Cred că nu e prea târziu să vă ofer un cadou.*” Uimit, avocatul spusese doar „mulțumesc” și se uită prin curtea Tribunalului pentru a nu-l reîntâlnești pe colegul Ștefan Atudorei, care, în mod categoric, i-ar fi spus din nou „La mulți ani!”, iar femeia aceasta serioasă, în mod cert n-ar fi știut ce să creadă.

Într-o altă zi, auzind urarea făcută de avocatul Ștefan Atudorei colegului Sever Străvoiu, o avocată simpatică, Ioana Mănoiu, veni să-l felicite pe Severică. Îl sărută cu efuziune, uitând că ziua avocatului fusese abia în urmă cu o lună, când îl mai felicitase o dată... Dar ce contează, Sever Străvoiu e un tip foarte felicitat. Poate că și merită.

Așa s-a întâmplat și când s-a întâlnit în curtea Tribunalului cu doamna aceea mignonă, Diana Campian, patroana unei firme de vopseluri. A fost suficient să treacă domnul Ștefan Atudorei și să ureze cele convenite. „*Putem să ne vedem mâine domnule avocat, să vin la dumneavoastră la cabinet, în audiență, cu toate actele?*” îl întrebă femeia. „*Îmi cer scuze că insist - continuă femeia - că văd că e o zi mai deosebită.*” „*Tocmai de ziua mea, e și sâmbătă, dar veniți*”, răspunse concesiv avocatul.

A doua zi, la ora fixată, femeia îmbrăcată în ținută business - poate pentru că era și ziua de opt martie, se prezentă la biroul avocatului cu un pachet mare în mână. Se apropie de acesta, îi spuse „La mulți ani!”, îl sărută și îi înmână pachetul. Avocatul surprins, apucă să întrebe „*De ce?*” „*A*, răspunse femeia, *de ziua dumneavoastră*”.

Desfăcând pachetul, un tort de ciocolată, pe care era scris cu litere mari „La mulți ani!”, îi încântă privirea lui Sever Străvoiu. Ajuns acasă, avocatul nu putu decât să aplice perceptul biblic „dar din dar se face raiul” și cu urarea de rigoare (era opt martie, nu!), să ofere tortul celor două fete, Andreea și Ana-Maria, ale căror zile de sărbătoare puteau fi chiar atunci.

Și totuși, ca orice om, avocatul Sever Străvoiu are o zi de naștere autentică. Care se potrivește cu simbolul profesiei - balanța. Da, da, avocatul Sever Străvoiu e o balanță. Ca și acel coleg de breaslă și bun prieten, ziarist, Mircea Stoian.

Dar ei, își pot serba ziua în fiecare zi, când renasc o dată cu fiecare dimineață.

Vrăjitorul

*Motto: Oamenilor le place să creadă
în orice, mai puțin în realitate*

Vară, căldură, soare, într-un cuvânt concediu. De data aceasta, avocatul Sever Străvoiu, însoțit de soția sa, Cristina, cele două fete, Andreea și Ana-Maria, colaboratoarea sa - Mihaela, tatăl acesteia, domnul Lucian, soțul și copilul Radu, s-au hotărât să petreacă o parte a concediului pe litoralul bulgăresc.

Stațiunea, aerisită, creează un aer de liniște și odihnă. Exact ce-i trebuie unei persoane aflate în concediu.

Pe aleile dintre hoteluri, ca și la noi, tot felul de comercianți, cu aproximativ aceleași produse. Suveniruri, scoici, produse manufacturate, autohtone, toate la un loc îți încântau ochiul, îndemnându-te să le cumperi, sau cel puțin să le privești. Uitându-se la o tarabă cu tot felul de scoici și alte vietăți marine, cum ar fi stele de mare uscate, avocatului îi fusese atrasă atenția de către o scoică mai mare. Privită în lumină, scoica își descoperea perfecțiunile naturale. Apoi, dusă la ureche scoica își revărsa zgomotul valurilor sparte de țarm. Mirat, încântat, Sever Străvoiu mai admiră încă o dată scoica înainte de a o pune la loc pe masa vânzătoarei.

Aceasta, cu o figură curioasă și atentă la gesturile avocatului, îl întrebă într-o limbă cu o rezonanță arabă, ceva. Greu de înțeles întrebarea. Dar avocatului îi fusese ușor să-i răspundă „da, interesant!”, pentru ca apoi femeia să-i spună, amestecând cuvinte din engleză, franceză și probabil turcă sau altă limbă, că îl așteaptă și mâine.

Dintre însoțitorii avocatului, Mihaela încearcă să-i spună acestuia că ea a înțeles că vânzătoarea îl credea un fel de vrăjitor. Probabil impresionată și de „gesturile” acestuia în momentul în care privea scoica.

Nedumerit, Sever Străvoiu plecă de la tarabă spunând: „lasă că mai venim și mâine, dacă ne așteaptă!”

Soția, Cristina, și Mihaela zâmbiră. Domnul Lucian, tatăl Mihaelei, se adresa personajului principal - calificat ca vrăjitor de către vânzătoare - „domnu' Sever, suntem oameni serioși, dacă vine poliția...”

Avocatul, dus pe gânduri, nu mai spuse nimic. Ce să facă? Dacă ar fi mers a doua zi, vânzătoarea i-ar fi cerut să-i ghicească?

Au trecut zilele de concediu, una câte una.

Mihaela, trecând de mai multe ori prin fața tarabei, era întrebată, într-o limbă amestecată, când vine vrăjitorul să-i ghicească. Mai ales că mai erau și alte persoane interesate.

În ultima seară, plimbându-se pe alee, avocatul fusese recunoscut de către vânzătoare. Aceasta, aproape că se repezise către avocat, să-l ia de mână și să-l oprească. Ehei! Nevoile ezoterice ale omului...

Într-o limbă alambicată, vrăjitoarea explică însoțitorilor avocatului - care păreau a înțelege doleanțele femeii - că vrea ca acest mare „vrăjitor” să-i ghicească viitorul. Întinse „vrăjitorului” un teanc de cărți de tarot. „Vrăjitorul” Străvoiu, inspirat de luna plină de pe cer își începu discursul, plin de mistere și de echivoc. „Pace ție de la lună și stele. Astele nopții te salută!” Apoi, întorcând câte o carte de tarot, glăsui cu voce egală și fermă: *„Ai o familie care se gândește la tine. Nefericirea încearcă să-ți umple cupa inimii, dar lupti să bei din euforia vieții. Îți dorești mai mult bine decât poți să obții. Ochii unui bărbat stau ațintiți către tine, dar privirea acestuia se întretaie, în viitor, cu privirea altui bărbat”*. Toate aceste enunțuri, făcute de un „vrăjitor” care abia își stăpâna râsul, se derulau cu repeziciunea fiecărei cărți de tarot întoarsă. Ochii femeii exprimau mirare, înțelegere, bucurie, toate senzațiile amestecate într-un creuzet al speranței.

În final, copleșită de atâtea previziuni, femeia strânse puternic mâna vrăjitorului și îi dăruie o scoică. Apoi, îi spuse

într-o engleză stricată să revină în lunile august și septembrie în stațiune pentru că va avea clienți, fiind chiar foarte mult de lucru. O sa-i aducă foarte multe persoane interesate.

Sever Străvoiu abia se abținea. Grimasele de pe față încercau să-i ascundă hohotele de râs. În fine, vacanța a devenit doar o amintire, iar la biroul său, avocatul își primea clienții cu tot felul de probleme.

Femeia din fața sa era deznădăjduită. Afacerile care mergeau tot mai prost și datoriile o copleșeau.

Către sfârșitul discuției (consultanței juridice), aceasta îi spuse avocatului că ar vrea să meargă la un preot sau chiar la un ghicitor, că nu mai are puterea să rezolve problemele firmei.

Cu o sclipire greu perceptibilă, avocatul îi răspunsese că mai cunoaște un vrăjitor, sau cam așa ceva, din Albena, care, poate prevesti viitorul bun al oricărui om. Doar că, omul trebuie să-și treacă pe hârtie toate doleanțele.

„Credeți că mă va ajuta să ies din impas acest vrăjitor?” întrebă neîncrezătoare „pacienta”.

„Vai, doamnă! Nici să nu vă îndoțiți”, răspunse convingător avocatul.

Pe răspunsul primit în forma scrisă, după numai o săptămână, de către femeia demobilizată, se putea citi: *„Aveți o perioadă mai grea pe care o veți depăși. Credeți în ziua de mâine și Cel de Sus vă va ajuta. Încercați să luptați mai mult să vă depășiți propria condiție. Criza nu există într-o formă mai mare și gravă decât în anii trecuți, ea e inoculată mai mult și e injectată în memoria remanentă. Astrele vă surâd!”*

P.S. Firma femeii, cu iz de pacientă a unui spital de psihiatrie, și-a revenit economic și a început să prospere.

Onoarea

Motto: Momente din viață sunt ecuații fără rezultat.

În fața șemineului de țară, după o partidă de pescuit, avocatul Sever Străvoiu privea jocul flăcărilor care ardeau trecutul.

În memoria remanentă îi revenea o întâmplare, petrecută cu vreo zece ani în urmă, când lucra în presa militară. Întâmplarea avea legătură cu acest loc uitat cumva de lume, unde cele mai interesante preocupări erau vânătoarea și pescuitul. Viața ancestrală, cu iz de roman hemingwa-ian.

Așadar...

Plecat din Capitală, la sfârșit de săptămână, a trebuit să anunțe unde pleacă, așa-numitele "răspândiri". Și evident, când se întoarce. Desigur, că luni, la început de săptămână, la ora 8, când începea activitatea.

Dar, duminică seara, ziaristul (pe atunci) Sever Străvoiu, l-a sunat pe comandant acasă și l-a rugat să îl mai lase o zi, pentru a-și rezolva niște probleme personale: „*Domnule colonel, mă voi întoarce marți, vă rog să îmi permiteți să mai stau o zi!*” spuse Sever Străvoiu. Colonelul, de formație jandarm și cam milităros din fire, își manifestă acordul și înțelegerea.

A doua zi, leneș, Sever Străvoiu se ridică din pat, se uită la ceasul care indica ora 8, se îmbracă lejer și când să își servească micul dejun și cafeaua, țârrr... Telefonul mobil, un Maxon ca o stație de emisie - recepție polițistă, sună prelung.

De la celălalt capăt al firului, secretara colonelului, cumva complice, îi spuse: "*Ce faci? Stai nu închide, că vrea să îți vorbească domnul colonel!*" Consternat, ziaristul Sever Străvoiu ascultă vocea colonelului, autoritară, care îl întrebă: "*Ești în biroul alăturat sau n-ai ajuns la serviciu? Dacă n-ai ajuns e grav că o să te pască arestul de garnizoană. O să dormi șapte zile pe un pat de fier și o să te acoperi cu o pătură. Sper să ai*

motive serioase pentru care nu ai venit, pentru că m-a întrebat șeful de direcție de tine!"

Sever Străvoiu încercă să îngăime un *"Bine, dar v-am sunat aseară și v-am rugat să mă învoiți!"*

"Nu știi nimic, nu mă interesează!" răspunse colonelul sec.

O zi de luni începută foarte prost. Ce se putea face? Un medic i-a "recomandat" ziaristului să se bandajeze la gamba dreaptă și să spună că a avut o entorsă.

Zis și făcut. A doua zi, la birou, venind șchiopătând, Sever Străvoiu se așează cu o greutate bine calculată pe scaun. Era "bolnav", ce naiba! Colonelul se vântură prin fiecare birou și se opri la subordonatul indisciplinat. *"Să faci raport scris și detaliat! Sper să ai și dovezi!"* șuiera amenințător colonelul.

Calculat, Sever Străvoiu începu să scrie *„Domnule Comandant... Subsemnatul... în calitate de... am onoarea să vă raportez următoarele... În data de... m-am dus la țară... fiind frunzele umede și eu neatent... am călcat, am alunecat și am căzut..."* În fine, tot raportul continua într-un stil infantil.

Prezent în fața colonelului, cu piciorul bandajat și mersul controlat, ziaristul Sever Străvoiu aștepta verdictul. *„Tu nu ai onoare să raportezi și certificatul medical nu este bun căci e de la civili!"* trase concluzia colonelul.

"Așteaptă și voi vedea cum te voi sancționa!" continuă acesta.

Primele ore de așteptare fură groaznice, iar o dată cu trecerea timpului pericolul unei sancțiuni cu arestul de garnizoană se estompa.

Nici până în ziua de astăzi, în fața focului, ziaristul și avocatul Sever Străvoiu nu a reușit să afle ce îl înfuriase pe colonel, și mai ales ce l-a făcut să uite că a fost învoit pentru a doua zi.

Bine că a uitat și cu arestul...

Logica martorului

Motto: „Surdul nu aude dar le potrivește.“

Trecerea peste calea ferată nu avea barieră. Doar semnalul acustic și alternanța culorii roșii a semaforului indicau apropierea unui tren.

Adrian Nenciu se asigură și, cu mult curaj, trecu calea ferată. „Greșeală din eroare“ - cum ar spune plastic cineva... Pentru că, imediat, ieșind din lanul de porumb, un polițist îl opri pe contravenient. Numai la această posibilitate - puțin improbabilă în acel moment - nu se gândise Adi Nenciu. Ai spune că e o culme a ghinionului. Adică să treci calea ferată în condițiile în care se apropie un tren, să nu ai niciun fel de problemă din punctul acesta de vedere și, totuși, după ce ai trecut cu bine să fi observat de un polițist, aproape „ascuns“.

În fine... de vigilența Legii greu poți să scapi. Procesul-verbal de contravenție întocmit pe loc, prevedea o amendă și suspendarea permisului de conducere.

Aceasta era starea de fapt pe care

Adrian Nenciu o prezentase avocatului Sever Străvoiu. Citind cu atenție procesul-verbal întocmit de polițist, avocatul nu găsi niciun fel de viciu de completare, care, conform legii reglementează contravențiile, să conducă la anularea acesteia de către instanță.

Rămăseseră chestiunile de fond, ce puteau fi invocate în apărare. Mai concret, existența unui martor care să ateste, în fața instanței faptul că Adi Nenciu a traversat calea ferată și tocmai în acel moment s-au declanșat dispozitivele de avertizare, acustice și vizuale, care indicau apropierea unui tren. Adică, o situație fortuită, care l-ar fi exonerat pe contravenient de culpă.

„Domnule avocat, spuse Adrian Nenciu, am un martor bun, care știe să vorbească.

I-am explicat ce trebuie să arate și, chiar dacă nu a fost cu mine, va descrie exact împrejurările în care am trecut calea ferată.“

Lipsa permisului de conducere îi bloca, într-un fel, afacerile lui Adrian Nenciu, deoarece era un om activ, iar angajații acestuia își îndeplineau, fiecare riguros, obligațiile din fișa postului. Altfel spus, patronul Adrian Nenciu, nu își permitea să ia un om de la un post și să-l transforme în șofer.

Avocatul Sever Străvoiu își motivează plângerea contravențională pe aspecte de fond, cu o situație prevăzută de lege, care înlătură răspunderea contravențională. Urma și primul termen de judecată. Martorul, Stana Gheorghe, era o persoană medie de statură, prezentabilă, cu un aer serios. Dar... în urechile acestuia, avocatul observă două aparate auditive. Suferea de hipoacuzie bilaterală. În rest, o persoană agreabilă, cu umor. Un om umblat prin lume, care, pe vremuri, îndeplinise diferite funcții de conducere, pe linie de partid și de stat.

Avocatul, după ce schimbase câteva vorbe cu acesta, își dădu seama de perspicacitatea și inteligența martorului. S-au așezat în sala de judecată, Sever Străvoiu la pupitrul avocaților, iar Stana Gheorghe, undeva în spate. Lista cauzelor era lungă. Judecătorul - un tip mai în vârstă - a început cu amănările, continuând cu dosarele în care erau martori.

Se făcu și apelul în cauza avocatului Sever Străvoiu. La strigarea numelui petentului Adrian Nenciu, Sever Străvoiu răspunse că e absent, dar reprezentat. Grefiera a repetat, apoi, la microfon, numele martorului Stana Gheorghe. Din sală, nici o persoană nu era în picioare, nici o persoană nu răspunse prezent. Privirea lui Sever Străvoiu scana fiecare persoană, până când îl observă pe martor. Stana Gheorghe se uita la completul de judecată, cu un aer cuminte. „*Nu aveți martorul propus, domnule avocat?*“ întrebă judecătorul. „Este, domnule președinte“ - răspunse avocatul, apropiindu-se de martor, făcându-i semn acestuia să se îndrepte în față, la pupitrul instanței. După ce îl identifică, judecătorul începu să îl întrebe, iar martorul să răspundă. „Ați fost de față, ce ați văzut?“

întrebă judecătorul. Răspunsul martorului era „clar“: „Domnule judecător, eu îl cunosc pe contravenient, știu că nu încalcă regulile de circulație, în general, regulile sociale, iar eu am auzit din mașină zgomotul produs de semnalul sonor al căii ferate.“ Stupefiat, judecătorul, îl întrebă din nou: „Dacă erați cu contravenientul în mașină, când ați văzut lumina roșie, care indica apropierea trenului?“ Răspunsul era din ce în ce mai clar: „*Eram cu mașina pe calea ferată când s-a aprins becul roșu și a început să sune semnalul de avertizare.*“

Uitându-se către avocat, judecătorul îl rugă pe acesta să pună întrebări martorului. Iar Sever Străvoiu puse întrebările în așa fel încât martorul să răspundă clar și bine. De data aceasta, coerența și logica martorului nu mai puteau fi puse la îndoială iar în sentința comunicată ulterior, motivarea judecătorului se baza pe depoziția martorului, care demonstra cu prisosință situația fortuită.

Ieșind din sala de judecată, avocatul Sever Străvoiu văzu o schimbare în înfățișarea martorului. Îi lipseau aparatele auditive. „De ce le-ați scos din urechi?“ îl întrebă avocatul, realizând ridicolul situației din sală. „Păi ce voițați, domnule avocat, să creadă judecătorul că sunt surd! Cum puteam eu să-l conving că am auzit semnalele acustice de la calea ferată?“

Proces verbal de contravenție

Motto: Recursul e calea de cenzură a nedreptății.

Într-o societate, individualitățile nu pot schimba sistemul. Mentalul colectiv, mentalitățile, se opun - fără succes - dinamicii majorității sociale.

Un foarte bun prieten al avocatului Sever Străvoiu era Enrico, sau Marele Enrico - așa cum îi spuneau admirativ, prietenii. Enrico, de formație inginer, era un tip deosebit. De o

cultură impresionantă, poliglot, cu o inteligență sclipitoare, avea calități sufletești rar întâlnite. Administrator și asociat unic al S.C. „CRINI-HE“ S.R.L., o societate prosperă, își conducea firma cu multă rigurozitate și conștiinciozitate. Totul era analizat și rezolvat în cele mai mici detalii. Spiritul său, pedant și pragmatic, se regăsea în viața de zi cu zi, în orice împrejurare. De aceea poate, relațiile sale de afaceri se desfășurau cu oamenii de același calibru, pe care știa să-i aleagă, pe aceleași principii, de la care nu făcea rabat niciodată. Scrupulozitatea lui ieșea în evidență, chiar și atunci când, în aparență, încălca legea, dar în realitate, prin raționamente de logică juridică, dovedea contrariul.

Discuțiile avocatului Sever Străvoiu, cu amicul și clientul Enrico, erau o adevărată provocare. Aproape toate procesele sale, civile, comerciale sau de natură contravențională, erau câștigate de avocat. Unele erau foarte problematice, așa cum era și acesta...

Pe o stradă îngustă, într-o dimineață, aflat la volanul mașinii sale, Enrico depășise câteva mașini parcate neregulamentar pe partea dreaptă a drumului. De fapt, părea o depășire dublă, în sensul că, depășise și un autovehicul în mers, care circula nu spre axul șoselei, ci aproape de vehiculele parcate pe dreapta. În mod normal, șoseaua avea două benzi de circulație. Axul central al drumului era virtual, nefiind marcat de edilii locali, pentru a se vedea dacă e o bandă continuă sau întreruptă.

Ca în Legile lui Murphy (sau nu!), atunci când ți-e lumea mai dragă, din spate apare și mașina poliției care îl trage pe dreapta pe marele Enrico. Desigur că e oprit și autoturismul depășit. Drastici, dar și cu un exces de zel, polițiștii îi comunică „contravenientului“ faptul că a depășit linia continuă. Acesta se uită siderat și explică faptul că nu vede nici un marcaj, nici un fel de bandă.

Culmea culmilor, polițiștii îi arată că acolo unde se îmbină plăcile de beton ale șoselei e marcajul, că ar trebui să fie... că oricum e contravenție. Șoferul oprit și el, declară doar că a fost

depășit. Urmează plângerea contravențională și procesul, făcute bineînțeles de avocatul Sever Străvoiu. Cumva cu rețineră, pentru că această stare de fapt ar trebui dovedită cu un martor, că martor nu exista, iar atacarea, pe condițiile de nulitate nu avea succes. Prima instanță respinge plângerea ca nefondată. Instanța de recurs reține motivele de casare, trimițând cauza spre rejudecare Judecătorei. Reanalizând conținutul dosarului, instanța de rejudecare - aceeași care a judecat în prima etapă dosarul, motivează următoarele: "...Petentul a arătat că agentul constatator s-a purtat ca «pe vremea vechii Miliții»". Se mai arată că agentul a reținut în sarcina petentului două contravenții, dar a aplicat o singură sancțiune, fără individualizarea fiecăreia în parte. De asemenea, se mai reține faptul necomunicării procesului verbal în termen de o lună, acesta nefiind semnat de contravenient. Se mai arată în plângerea contravențională că de față nu a fost nici un martor, iar dacă se reține prezența unui martor, acesta e fictiv. În concluzie, instanța reține că organele de poliție nu au încălcat nici un text de lege și că în realitate, petentul manifesta nemulțumiri față de chiar prevederile legale. În acest sens, instanța reține că prevederile legale se pot modifica numai prin intervenția puterii legislative, în conformitate cu Constituția României, și că este de notorietate faptul că există prevederi legislative care lasă de dorit în ceea ce privește drepturile omului. În sens contrar, puterea judecătorească este cea chemată exclusiv să aplice legislația în vigoare...

Ca urmare, sarcina probei revine reclamantului, în speță petentului, nefiind suficient ca acesta doar să afirme că nu se face vinovat de săvârșirea contravențiilor, reținute în sarcina sa, fiind necesar și să dovedească acest lucru, prin propunerea și depunerea tuturor diligențelor, în vederea administrării probelor admise de lege. Procesul verbal de contravenție se bucură de prezumția relativă de adevăr, până la demonstrarea stării contrare. Instanța reține și că agentul constatator reprezintă autoritatea de stat însărcinată să vegheze la respectarea ordinii

de drept generale și acesta a constatat prin propriile simțuri faptele descrise în procesul verbal. În acest context este inadmisibilă negarea însăși a autorității de stat într-un stat membru al U.E. și, respectiv, negarea autorității de stat într-un stat de drept. Martorul a confirmat împrejurarea că petentul l-a depășit trecând peste linia continuă, faptă care s-a petrecut pe stradă... Chiar dacă nu era vizibil marcajul, existența îmbinării plăcilor de beton dovedea acest lucru. „*Pentru aceste motive, în numele legii hotărăște: Respinge plângerea formulată de petent*“.

Paradoxurile legislative trec pe lângă noi, aplicarea acestora lasă multe echivocuri. Dreptatea Marelui Enrico a rămas ca un eseu vorbit cu marele avocat Sever Străvoiu. Poate că timpul în impetuozitatea sa își va lăsa amprenta pe oameni sau poate că oamenii vor domina timpurile. Noțiunea de dreptate rămâne să o analizeze doctrinarii doar dacă caracterul social al acesteia nu este înlăturat de caracterul imanent, divin și nevăzut al Dreptății Divine. Văzând sentința, avocatul Sever Străvoiu s-a gândit că a mai rămas o cale de cenzură a nedreptății. Calea dreptului la recursul care va urma...

Comisarul Moldovan

***Motto:** Autoritatea statului este măsura conduitei umane.
Mentalitatea individului este proporțională cu coerciția legii.*

Nea Ghiță Bucșa stătea supărat în fața avocatului Sever Străvoiu. Avea toate motivele să ofteze... Fiul său, Adi, mai făcuse o boacăna... A câta oare? Sau câte vor mai urma? Omul nu știe niciodată ce îl așteaptă. Imprevizibilul este lucrul de care nu ne putem feri niciodată. Nu-l putem presupune, dar suntem nevoiți să-l acceptăm.

Așadar... Cu câteva zile în urmă, Adi s-a dus cu cei doi cai la potcovit. Potcoavele cailor se tocesc cam la trei - patru

luni, depinde cum ai ”norocul”. Desigur că nu s-a dus pe lângă cei doi cai, ci i-a legat de o căruță arătoasă, căruță cu care familia Bucșa își satisfăcea nevoile agricole.

În fine, ajuns la potcovar, înainte de a fi potcoavele puse celor doi cai, tineri și plini de energie, Adi începu să bea adălmășul la barul din localitate. Un țoi, încă unul și restul au venit ca un magnet, încercând să astupe supapa gâtului deschisă întruna. La masă se discutau diverse. Se spuneau povești, se legau și se dezlegau promisiuni, afaceri, orice...

Un grup de „mafioți” locali, încântați de cai, îi propuseseră lui Adi, ca niște adevărați geambași de cai, să le vândă unul dintre aceștia și căruța. De fapt, nu era o vânzare, ci un troc în toată regula, pentru că, în schimbul armăsarului și al atelajului, Adi urma să primească un alt cal. Cam ciudată afacere, având în vedere că cei doi cai, proprietatea lui Adi Bucșa, erau tineri, îngrijiiți.

Ce mai! Afacerea e afacere, iar lui Adi schimbul i s-a părut corect. Cu ochii încețoșați, luă calul, împreună cu unul dintre cei doi cai ai săi și, prin bezna nopții porni către casă.

A doua zi, minune mare! Calul primit la schimb era o mârțoagă bolnavă, neîngrijită, nepotcovită... Ce mai, bătaie de joc.

Limpezit la minte, Adi conștientizează păcăleala. Ce putea face? Înapoi la potcovar, care reținuse atelajul și la cei trei geambași de cai. Potcovarul Ianoș, dar și cei trei îi explică faptul că băuseră cu o seară înainte, că asta-i afacerea și ei nu au nimic să îi dea înapoi. La refuzul acestora, unica speranță era la șeful postului de poliție.

Ascultându-i povestea, șeful de post se arată circumspect, încercând să înțeleagă dacă e vorba de o afacere sau de o înșelăciune. În primă fază, optă pentru prima variantă, dar, văzându-l disperat pe tânărul Adi Bucșa, îi sugerează să facă o plângere penală.

Temerea fiului risipitor Adi Bucșa, dar și a tatălui, Gheorghe Bucșa, era reprezentată de faptul că cei trei geambași

de cai puteau să vândă calul și, ulterior, să nu se mai poată face nimic. În acest context, avocatul Sever Străvoiu trebuia să găsească o cale de rezolvare.

Complicat... A face plângere penală, înseamnă a urma o procedură destul de lungă. Dar, până la urma urmei, niciun polițist nu ar fi putut lua vreo măsură împotriva celor trei, fără să aibă o sesizare scrisă, un document, care să justifice o acțiune în limitele atribuțiilor de serviciu. Uitându-se pe geamul biroului său, în zăre, avocatului îi păru că vede o nălucă. Sau poate vreo muză care să-l inspire. Cu fața iradiind a fericire, îi spuse stagiarei Valentina, fără să clipească: „Sună, te rog, pe numărul acesta de mobil și întreabă dacă persoana apelată se numește Ioșca. Dacă răspunde afirmativ, spune-i că ești de la Inspectoratul de Poliție, să aștepte că îi vei face legătura cu comisarul Moldovan, apoi îmi dai mie telefonul să continui convorbirea.” Zis și făcut. Toate cele presupuse de avocat, se legau de parcă erau prezise de un om cu capacități paranormale.

Persoana apelată răspunse că se numește Ioșca, că e potcovar, apoi așteptă să primească „legătura” la comisarul Moldovan. Cu un ton imperativ, în mod ad-hoc, comisarul Moldovan se prezentă interlocutorului și continuă „... Stimate domn, avem o plângere penală, pentru infracțiunea de înșelăciune, împotriva dumneavoastră și a altor trei persoane, care, în urmă cu câteva zile, l-ați escrocat pe păgubitul Adi Bucșa. Ați face bine să îi restituiți calul și căruța, pentru că, altfel, va trebui să intervenim în forță și chiar să vă arestăm. Mașina de intervenție pregătita cu mascații sa se deplaseze la locul faptei”. De la celălalt telefon, potcovarul se scuză, arătă că îi pare rău, că are muștrări de conștiință, dar că va restitui căruța și va vorbi și cu cei trei să-i înapoieze armăsarul. Sigur, cu condiția ca și ei să primească mârtoaga înapoi.

În secunda următoare, avocatul îi telefonă lui Adi Bucșa să meargă să-și ia bunurile de la escroci, pentru că, un anume

comisar Moldovan, de la poliție, tocmai telefonase potcovarului, care la rândul lui, era dispus să înapoieze atelajul și să vorbească cu cei trei posesori ai armăsarului.

A doua zi, fericirea de pe chipul tatălui și fiului - și cu duhul legii - încălzea brazdele de pământ, care urmau să rodească.

P.S. Băutura nu este un bun sfetnic în negocierea unei afaceri.

Eroare cu succes...

***Motto:** Nu toate erorile judiciare produc prejudicii, dar pot fi întotdeauna profitabile uneia din părți.*

Firma administrată de către Szabo Arpad a avut un curs destul de sinuos. În perioada de dezvoltare a construcțiilor industriale și civile, era una din cele mai mari firme din oraș. Administrată atent de către Arpy - prietenul avocatului Sever Străvoiu - S.C. „Analit“ S.R.L. a avut parte de afaceri prospere.

Criza economică, dar mai ales cea din domeniul construcțiilor a început să îi afecteze activitatea; scăderea prețurilor a adus pierderi într-un an, de circa o jumătate de milion de euro. Dar și clienții, adică cei care cumpărau marfă, au început să devin mai neserioși, să nu-și achite la timp obligațiile scadente.

Pedant dar și foarte meticulos în tot ceea ce făcea, Arpy i-a adus avocatului Sever Străvoiu o listă de clienți neîncasați, cu sume destul de mari. Hârțiile - adică facturile, procesele verbale de recepție, avizele de însoțire, precum și fișele de cont - evidențiau în mod clar debitele, separat penalitățile, dar și suma totală de recuperat.

Pentru avocatul Sever Străvoiu era doar o chestiune de rutină. Acțiunile făcute după același tipic, cuprindeau aceleași motive de drept și de fapt, doar că difereau sumele de bani, datele scadente și facturile. Obosit, cu ochii în hârtii, avocatul parcă citea alte cifre și date. Dicta și completa alături de Mihaela Isac, stagiara sa, fiecare acțiune în parte. Sumele prea mari sau o zi încărcată nefiresc îi tulbura vederea.

Cu toate acestea, cele cinci acțiuni erau gata pe la ora 22. Au urmat și citațiile, termenele de judecată. Conștiincios, Sever Străvoiu se prezenta la fiecare termen. Dosarele, repartizate aleatoriu de către calculator, pe complete diferite au urmat un curs separat. Unele s-au terminat în două termene, altele după mai multe termene. Urmau soluțiile...

Aproape toate au sosit în aceeași săptămână.

Arpy, îl sună pe avocat să se întâlnească și să discute. Vocea lui egală nu trăda nimic neobișnuit.

Cu sentințele în față, avocatul stătea contrariat. Zâmbitor, Szabo Arpad exclama întruna ”Incredibil, am câștigat mai mult decât m-am așteptat pe una dintre sentințe! Ești foarte bun, așa ceva nu am mai văzut. Aveam de recuperat x euro și tu mi-ai câștigat dublu!”

Sever Străvoiu privea nedumerit sentințele. Un proces era respins, altele câștigate, iar altul, într-o singură sentință, câștigase dublul sumei cerute instanței. Ca la loto, ce mai!

Mirarea avocatului pleca din faptul că acțiunile erau gemene, motivările identice, doar soluțiile diferite. Inexplicabil, mai ales pentru Szabo Arpad, care, pe lângă bucuria imensă, avea și un paradox, o problemă illogică. Cum e posibil să ai cinci procese identice, cu sume diferite și cu soluții contrarii de admitere dar și de respingere. Trebuiau citite cu mare atenție. Totuși, considerentele judecătorești lăseau să se înțeleagă faptul că sumele sunt dovedite.

În liniștea biroului, părăsit de un administrator plin de efuziune, pentru dublul sumei obținute, Sever Străvoiu desluși

”beneficiul” greșelii. În graba și oboseala redactării, suma, cerută și câștigată ca la un joc de noroc, nu corespundea debitului din facturi și contului analitic, ci uneia ce cuprindea datoria și penalitățile. Dar nici această datorie nu era reală, deoarece debitorul o achitase pe jumătate. Deci, dublul sumei obținute era rezultatul unui calcul greșit, peste care instanța a trecut cu grație, sau poate că tot așa a calculat.

Rezultatul - un superavocat, care poate câștiga mai mult decât trebuie, decât e drept.

”Acum ce fac - spuse Arpy, îi execut pe toată suma din sentință?”

”Nu - fu răspunsul avocatului - numai pe cât trebuie!”

Farsa

Motto: Și escrocii au nașii lor.

Clientul acesta, Nicolae Darie, avea un comportament mai puțin etic. Altfel spus „era un șmecher fără pereche”, care dorea să-și impună propria voință, fără a respecta regulile jocului.

Dialogul dintre avocatul, Sever Străvoiu și client fu destul de scurt:

„Unde ne vedem, domnu avocat? Eu ajung mai spre seară, dar să știți că nu am bani ca să vă plătesc!”

„Bine, răspunse Sever Străvoiu, haideți să ne vedem la restaurant, poate cinăm!”

Replica tânguitoare a lui Nicolae Darie sună cam așa: „Vin, dar să știți că mi-am cheltuit toții banii pe unde am umblat, poate bem doar o cafea!” Însoțit de un prieten, avocatul luă cina la restaurant și, după unele discuții purtate cu șeful de sală, chicotind, acesta își dădu acordul...

Alături de prietenul și partenerul de afaceri Enrico, apăru Nicolae Darie și se așează la masă. Vizibil jenat, studie farfuriile rămase goale.

„Dragă Nicu - i se adresează avocatul - am luat câte ceva, dar nu cred că va costa mult!”

Apoi, către ospătar: „Aduceți nota, că dâșii nu servesc nimic!”

Din nou către Darie: „Plătește tu, te rog!”

Nicu Darie ceru ospătarului nota de plată precum și un meniu. Cu ochelarii așezați pe nas, studie profesional meniul și, îl compară cu nota de plată. „Îmi cer scuze că vă întreb, ce ați consumat domnu avocat?” Avocatul îi repetă ceea ce apărea și pe nota de plată. Mirat, cu o privire ce exprima paroxismul, Darie îi arată lui Enrico nota de plată, rugându-l să mai calculeze sau să verifice dacă sunt greșeli.

Enrico, cu o privire complice către avocat, reciti nota de plată și îi spuse lui Darie că, însumat, ceea ce apărea pe nota de plată, conducea la rezultatul din total. Astfel, deși suma de cinci milioane părea foarte mare pentru două fripturi și două sticle de apă, reflecta totuși totalul.

În continuare nedumerit, Darie mai ceru ospătarului meniul și verifică atent fiecare produs. Grosso modo, toate acestea nu puteau costa mai mult de un milion de lei. Ca și când ar fi avut o revelație, Darie îl chemă pe șeful de sală să îl ia la întrebări. „I-a spune-mi, două fripturi și două ape costă cinci milioane?” Stăpân pe sine, șeful de sală răspunse „cel puțin cinci milioane, căci dacă vă socotesc și cele două pālinci din partea casei, precum și remiza localului s-ar putea să vă coste mai mult.”

Enervat, Nicu Darie se ridică în picioare și strigă: „Escrocilor! Vă închid localul! Domnu' avocat, chemați poliția și garda financiară! Ȑștia sunt niște bandiți! Vor să ne înșele!”

Un hohot de răs general îl lăsă pe Nicu Darie fără grai dar și fără înțelesuri. Abia atunci avocatul Sever Străvoiu dezvălui

scenariul unei farse căreia îi căzuse „victimă” Nicu Darie. Abia atunci acesta a înțeles că avocatul a creat o mică glumă cu concursul ospătarului și al șefului de sală.

Sentița

Motto: Începutul este suferitor pentru om și de nesuferit pentru alții...

Fapta era simplă și clară.

Dubița din fața autovehiculului condus de Vasile Păpară a oprit pe dreapta, la circa șase metri distanță. A oprit și Vasile Păpară, care mai era însoțit de doi angajați ai săi, de la propria firmă de mobilă.

După ce a descărcat dubița, acel șofer, fără să se asigure și fără să-și semnalizeze într-un fel intenția, a pornit, cu putere, cu spatele, lovind autovehiculul lui Vasile Păpară, staționat încă.

Șoferul dubiței a coborât, și-a însușit vinovăția, manifestându-și părerea de rău pentru cele întâmplate.

Ajunși la serviciul poliției rutiere și urmând să completeze formularele, ca un făcut, șoferul vinovat a schimbat toată starea de fapt, afirmând că nu e vinovat cu nimic ci, Vasile Păpară, conducând imprudent și neatent, l-a lovit din spate.

Agentul de poliție, o tânără de circa 26 de ani, fără prea multă experiență, a constatat cu propriile simțuri, ipoteza șoferului dubiței „se confirmă, din moment ce, nu-i așa, acesta nu putea fi lovit decât din spate”. Mai ales că urmele de lovire, ar fi indicat și o frânare ce în mod clar, avea ca rezultat intrarea capotei autovehiculului condus de Păpară, sub șasiul dubiței.

Putea fi și aceasta o logică, dar nu singura.

Când stai și analizezi unilateral o stare de fapt, devii, prin subiectivism, partizanul unei idei fixe. Pericolul acestei idei (sau prejudecăți) este mare, întrucât victimele pot fi confundate cu autorul, iar acesta din urmă, poate fi transformat ușor în victimă.

Supărarea lui Vasile Papară, când venise la avocatul Sever Străvoiu, provenea nu din simplul fapt al accidentului (care se poate întâmpla oricui). Era trist de nedreptate, întrucât el fusese sancționat contravențional și nu șoferul dubiței - adevăratul vinovat.

Pentru avocat, speța era relativ simplă. O faptă contravențională, stabilită printr-un înscris și nedovedită cu alte probe, poate fi anulată, dovedind contrariul în instanță.

Iar acest contrariu putea fi demonstrat de cei doi martori din autoturism. Proces oarecum de rutină, având în vedere că, majoritatea contravențiilor nefiind dovedite sau făcându-se dovada contrarie, instanța le anulează.

A urmat procedura de judecată, au fost audiați martorii, iar intimat - poliția - a depus alături de întâmpinare și un raport al agentului constatator, care reitiera cele consemnate în procesul verbal de contravenție. În fine, neesențial, întrucât acesta nu era o probă.

Urma sentința! Supărat Vasile Papară veni la avocat. De fapt, mai mult consternat de „logica” instanței, care reținea următoarele: „Afirmările petentului constituie simple alegații, care nu au fost dovedite cu nimic... Măsurătorile și raportul agentului constatator conțin concluzii tehnico- științifice, care nu pot fi combătute prin depoziții de martor, ci tot prin intermediul altor concluzii științifice...”

În speță nu s-a dovedit vinovăția celui alt conducător auto... procesul verbal fiind legal și temeinic... Vinovăția petentului a fost confirmată prin probele administrate la raportul agentului constatator... De asemenea, petentul nu poate pune la îndoială concluziile agentului constatator din moment ce acesta reprezintă Statul, iar afirmațiile acestuia au valoarea unor afirmatii de expert ce nu pot fi contrazise...”

Acest ultim considerent „îl dărâmă” pe avocatul Sever Străvoiu. Judecătoarea era tânără și la început...

Recursul, analizat de un complet de trei judecători, dădu dreptate și satisfacție petentului, care concluzionează că ÎNCEPUTUL, în orice meserie, e greu.

Amicul A

Motto: Prostia umana poate fi exploatarea oricând.

Avocatul Sever Străvoiu avea o mulțime de cunoștințe, prieteni, amici, oameni de toate felurile, cu personalități mai mult sau mai puțin conturate. Printre aceștia, se numără și un anume Aldea. Acesta, inteligent, băiat de viață, relaționat și extrem de descurcăreț, era un tip foarte adaptabil. Știa să iasă din orice încurcătură, putea să câștige chiar și atunci când, paradoxal, pierdea. De fapt, Aldea avea un bagaj de cunoștințe în toate domeniile, era instruit, titrat și foarte sociabil. Dar marele lui atu consta în faptul că avea inteligența să se descurce în orice situație limită. Și acestea erau nenumărate, pentru un om cu preocupări multiple, ca ale sale. Cum ar fi...

Concediul acela, la mare. Căldură, lume veselă. În autoturismul său, Aldea era iritat de zgomotele scoase de cei doi copii. Nici nu sesizase că s-a apropiat de un loc, unde ca să treci cu mașina, trebuie să plătești o taxă. Ajuns la barieră, taxatorul îi ceru să achite o sumă de bani. Spontan, Aldea, îl întrebă dacă îl recunoaște. Contrariat, taxatorul îi răspunse că nu, că de fapt nu știe cine e. Aldea îi replică, având un aer superior, dar totodată foarte sigur pe el "Sunt vărul primarului, prietene!" La acest enunț, casierul îi solicită un act, care să ateste identitatea de nume. "Mă, tu ești cam fraier, eu nu am același nume cu primarul, pentru că mama mea este soră cu tatăl lui".

Casierul ridică bariera, iar "vărul" primarului, mulțumit își continuă drumul. Apoi, terasele acelea pline de lume, în care de obicei nu aveai loc, ori pentru că mesele erau ocupate, ori că unele erau deja rezervate. Însoțit de familie, Aldea ar fi dorit să

cineze pe una din acele terase în care, seară de seară, evoluau diverși artiști. Găsi una, aparent aerisită, dar unde cele trei mese libere aveau pe ele însemnul că sunt rezervate. Hotărât, Aldea se apropie de un ospătar și îl întrebă care e masa rezervată de el. Primul instinct al ospătarului a fost să îl ducă către una din cele trei mese. Abia ajuns acolo îi veni ideea să-l întrebe pe numele cui. ”Păi, pe numele meu!” răspunse Aldea. ”Bine, bine, dar cum vă numiți?” veni întrebarea logică a ospătarului. După ce îi spuse numele, ospătarul intră în local, să-l întrebe pe șeful de sală dacă există o rezervare pe numele Aldea. Reveni și îi spuse clientului că din păcate nu există o asemenea rezervare. Între timp copiii, nerăbdători, voiau să mănânce, se scandalizau. Iritat, Aldea îi spuse ospătarului că rezervarea e făcută de primar, vărul său, desigur și că oricum, în mod cert, nu primarul a dat telefon, ci a pus un angajat - așa cum e și el, ospătarul - să dea telefon, deci rezervarea putea fi pe numele oricui. Convins, ospătarul îi arată cele trei mese și îl rugă, cu mult respect să își aleagă ce masă vrea.

O altă întâmplare, de data aceasta cu polițiști. Aldea se grăbea cu mașina să ajungă în orașul X. Soare, cald, era abia 10 dimineața, dar parcă atmosfera te îmbia să calci accelerația. În plus, muzica din mașină te făcea să uiți de tot și să privești, doar înainte, fără să vezi prea multe în jurul tău. Spre exemplu, șoferii care veneau din sens opus și aprindeau farurile cu intermitență, semn că este radar sau, mă rog, poliția e în trafic. La un moment dat erau două echipaje de la circulație pe marginea drumului, iar din zona axului șoselei un agent îi făcu semn să oprească pe dreapta. Abia atunci realizează ce se întâmplase. Apropiindu-se de autovehicul, subofiterul se recomandă politicoș. Agitat, Aldea îl întrebă contrariat: ”Ce s-a întâmplat?” ”Tocmai asta vroiam să vă spun, ați depășit limita legală de viteză și vă rog să-mi dați actele mașinii”, răspunse polițistul.

”Spuneți-mi, vă rog, cât e ceasul? și dacă faceți parte din formațiunea de poliție a orașului X?” întrebă Aldea. Polițistul îi răspunse, fără să observe că în bordul mașinii, unde e calculatorul acesteia se afla și un ceas, care și funcționa... Deasemenea i-a dat un răspuns afirmativ și cu privire la faptul ca aparține de poliția orașului X.

”Domnule agent - continuă Aldea - eu sunt în întârziere, mă așteaptă șeful poliției dumneavoastră. Dați-i dumneavoastră telefon și spuneți-i că m-ați oprit, ca să știe de ce întârzii.” Timorat, polițistul nu mai știa cum să reacționeze. Își ceru scuze că l-a oprit și îi ură drum bun. Cât despre șeful poliției, acesta nu-l aștepta pe Aldea sau putea să-l mai aștepte...

Despre prieteni

Motto: Prietenia nu are doar un caracter declarativ, ci și obligații asumate reciproc între prieteni.

Cartea lui Mircea Vulcănescu era pe masa de lucru a avocatului. Citea despre firea românilor, iar privirea lui Sever Străvoiu se adâncea în trecut... Amintirea unui telefon, primit de la un polițist, prin care îl anunța pe avocat că i-a fost spartă casa de la țară, l-a făcut să se gândească la mai multe variante. Să păstreze casa, ca pe o amintire primită de la bunici, să vândă sau să o lase în paragină uitării.

Până la urmă în forul interior, decizia de a renova și-a spus cuvântul. De altfel, nici Mircea Vulcănescu nu cugeta despre firea românilor altfel, decât de a-i caracteriza pozitiv.

Polițistul Constantin Ion l-a încurajat pe avocat în demersurile sale. Dar, apăreau o sumedenie de probleme: activitatea de zi cu zi, zidarii, achiziționarea de materiale și multe altele...

Economistul Tordai Alexandru, patronul unei mari firme de construcții, reprezentant unic al unui partener străin, i-a creat

avocatului convingerea că lucrarea poate fi făcută ieftin și bine, cu oameni corecți. Calculele exacte, atât în privința manoperei cât și a materialelor i-au aprins imaginația avocatului și gustul pentru a construi.

Oameni de calitate lucrau zi de zi, văzând în muncă plăcerea de a trăi. Pe parcurs, apăreau dificultăți ce nu puteau trece fără alt sprijin. Curentul electric... Da, curentul electric, adus de la rețeaua stradală, instalațiile electrice ale casei, care trebuiau să fie apanajul unui specialist.

Inginerul Jozsa Csaba, șeful unei societăți comerciale, a reușit să rezolve în timp foarte scurt ceea ce zidarii numeau ”furia trăsnetului”.

Localitatea parcă se primenea pe zi ce trecea. Puterea exemplului îi influența și pe alții să facă lucruri frumoase.

”Frumosul la români”, se gândi avocatul Sever Străvoiu, ar trebui să fie titlul unei cărți de eseuri. Parcă atemporalitatea era o noțiune a prezentului schimbător. Mai rămânea OMUL. Cine îl poate schimba și pe acesta?

Școala nouă, renovată, privea maiestos bătaia soarelui. Copiii țipau, veseli de începutul verii, al vacanței.

Poate că ultimele lecții ar trebui să fie despre frumos și firea românilor. Profesorii și ceilalți dascăli știu de ce...

Preotul cel nou, Antonio Cristian Aroneasa, i-a cucerit pe oameni cu vorbele sale de duh.

Împrejurul localității era paradisiac, tot așa cum într-o compunere școlară, avocatul - pe atunci elev, descria frumusețea unei eternități născute la sat.

Prietenii avocatului, Jozsa Csaba și Tordai Alexandru, admirau, ca un Pygmalion, propria creație. Construcția avea geamuri și gratii, care îl protejau pe proprietar de eventualii intruși. Oare așa ar trebui să arate raiul, consacrat pe pământ de oameni, în fel și chip? Greu de răspuns la o asemenea întrebare retorică. Sau cine ar trebui să răspundă?

Polițistul Constantin Ion își completa datele statistice pentru a raporta mai departe. Scădeau, de când au început să se întâmple cele de mai sus.

Utopie sau realitate?

Povestea de mai sus are un sâmbure de adevăr. Din care sâmbure, crește copacul de mâine al prieteniei, al bucuriei de a trăi printre oameni.

Totuși, avocatul Sever Străvoiu are dreptul să creadă în poezii. Prietenii săi, Jozsa Csaba și Tordai Alexandru, spuneau la fel.

Grefiera

Motto: Omul fără carte are multe și nebănuite fețe ale deșteptăciunii celor cu carte.

Căldura toridă parcă îți înmuia oasele și creierul. Judecătoria se scâldea în razele soarelui, încă de dimineață. Avocatul Sever Străvoiu se îndrepta alene către instituție, în speranța rezolvării unei chestiuni administrative. În fond, ce se întâmplase?

Contactat de o firmă dintr-o altă localitate, pentru un proces ce urma să se desfășoare la această instanță, avocatul dorise o documentare de pe dosar, ceea ce presupunea copierea aceluși dosar.

Societatea pe care o reprezenta avea calitatea de pârâtă, adică o calitate pasivă, ce presupunea doar exercitarea apărării. Aparent simplu, adică urma să fie depusă o întâmpinare însoțită de probele în apărare. Procedura, care poartă denumirea pompoasă de ordonanță președințială, se desfășura destul de rapid. La primul termen de judecată, firma pârâtă ceruse termen în vederea angajării unui apărător și a pregătirii apărării. Propriu-zis, avocatul Străvoiu, urma să ia dosarul, între cele

două termene, să-l consulte și să copieze acțiunea și celelalte înscrisuri. Cu cererea în mână și cu telefonul în cealaltă, avocatul grăbit să urgenteze copierea dosarului, apela la serviciile colegiale ale unei avocate din zonă. Cu părere de rău, aceasta îi răspunse că nu e în localitate, ci se află la o instanță din nordul țării. Dar, îi indică numele unei persoane de la copiator (sau xerox, cum spun mulți în mod greșit). Conștient că nu cunoaște numărul de pagini ce urmau a fi copiate, avocatul o solicită pe doamna de la xerox. Amabilă, femeia îl însoțește la arhivă. Acolo află că, de fapt dosarul e la judecător și că are termen pentru a doua zi. „Ciudat, fără a fi citată firma!“ își spuse Sever Străvoiu.

În fine, însoțit de amabila „femeie de la xerox“ (persoană importantă pe culoarele instanței), fu condus la greșiera la care putea fi dosarul. Politicos, toropit de căldură, dar cu un simț al educației ieșit din comun, avocatul Sever Străvoiu intră și salută cu un „săru’ mâna“, plin de afecțiune. Greșiera, își ridică ochii aplecați din niște hârtii și îi replică „Vă rog să nu mai țipați, nu vedeți că mai e o colegă care lucrează?!“ Stupefiat, cu aceeași tonalitate scăzută, blândă, avocatul se prezintă și îi explică succint scopul „vizitei“, faptul că abia acum a aflat că mâine e proces, că firma nu a fost citată etc.

Replica greșierii era cel puțin sfidătoare sau insultătoare la adresa avocatului. „Cum să fiți citați, dumneavoastră nu știți că această procedură se face fără prezentarea părților?“ Consternat, Sever Străvoiu spuse, cu multă modestie, că el e de fapt profesor de drept, scrie cărți și că articolul cutare din Codul de procedură civilă stipulează că procedura e cu citarea părților. Mai mult, pentru primul termen de judecată partea a fost citată. Poziția greșierii era de statuie, verifica foile dosarului care confirmau spusese avocatului. Apoi luă cererea acestuia din mână și, citind-o, îi explică școlărește: „Vă spun exclusiv să nu mai despărțiți cuvântul judecătorie în silabe“. Sever Străvoiu fierbea, dar își

ascunse această fierbere și, cu mult calm, o întrebă: „Cât costă taxele judiciare de timbru?“ „Ce taxe - răspunse grefiera - nu vedeți că sunt plătite de reclamant? Dumneavoastră nu aveți nimic de plătit, decât la xerox.“ „Păi taxele de timbru pentru copiile de la dosar?...“ Hotărâtă, grefiera îi ceru să iasă împreună, la xerox. „Dar cererea de amânare, pentru mâine - încercă avocatul să-i explice.“ „Scrieți cum vă spun eu! De la capăt cu liniuță!“ „Păi, altcumva nu pot - continuă nedumerit Sever Străvoiu“. „Nu, scrieți cum vă spun eu!“ Cererea fusese scrisă așa cum era dorința grefierei. Care știa...!

La despărțire, avocatul Sever Străvoiu, cu multă prefăcătorie îi înmână grefierei o carte de vizită însoțită de invitația de a-l vizita la munte. Cu multă efuziune, grefiera luă cartea de vizită și cu un aer matern, îi ceru să o sune în legătură cu dosarul, la numărul de telefon al instituției, cu interior...

În final, totul era clar, grefiera îl învățase pe avocat ce să facă, în ce fel să scrie și să nu mai despartă cuvântul judecătorie în silabe... Că nu e bine!

Divorțul

Motto: Divorțul este o reziliere, cu sabia justiției, a contractului de dragoste.

Câteodată procesele au și anumite picanterii, care dau culoare solemnității ședinței de judecată. Unele provin din conduita judecătorului sau atitudinea părții din proces, altele din modul de exprimare al justițiabililor care încearcă să folosească limbajul juridic - o limbă străină pentru mulți, chiar și pentru unii juriști. Acest puseu meditativ aparține avocatului Sever Străvoiu, care s-a izbit și se izbește de multe. Cum e și acest proces, simplu, în felul lui.

Un divorț dintre două persoane ce nu se mai înțeleg, cu copiii majori. Un divorț consensual, adică ambele părți ar fi de acord cu divorțul.

Soțul reclamant, Demeter Demeș, fiind mai mult plecat prin străinătate, pe lângă împuternicirea avocațială, îi mai făcu și o procură de reprezentare în care, așa cum îi ceruse avocatul, clarifica chestiuni procesuale, cum ar fi: că e de acord ca soția (la viitor “fosta”) să-și păstreze numele de familie, ca divorțul să se pronunțe din culpă comună, etc.

La primul termen de judecată, avocatul Sever Străvoiu a găsit o cerere de amânare la dosar, pentru angajare apărător.

La al doilea termen de judecată, Sever Străvoiu solicită cauza, în ideea unei amânări. Mai exact se aștepta să i se comunice întâmpinarea depusă de pârâtă.

Dar... surpriză! Dintr-o bancă din sala de ședințe, se ridică o femeie care răspunse prezent. Era soția lui Demeter Demeș, care spusese instanței că nu are nevoie de avocat.

Judecătoarea întrebă: “Sunteți de acord cu divorțul intentat de soț?” Femeia răspunse aproape zâmbind că “da”.

Apoi, întorcându-se către avocat, judecătoarea continuă “Vreți să divorțați de soția dumneavoastră?”. Descumpănit, avocatul răspunse că “nu”, încercând să-i explice judecătoarei ceva.

“Cum nu?”, continuă judecătoarea.

“Doamnă președinte, eu nu vreau să divorțez, iar doamna nu e soția mea!”

În sală fețele justițiabililor erau zâmbitoare, neînțelegând oricum ce se întâmplă. O rumoare străbătu asistența.

“Domnule avocat, eu vă întreb pentru clientul dumneavoastră. Vreți să divorțați?” îi răspunse judecătoarea.

“Atunci da!” se hotărî avocatul.

Către pârâta soție: “Doamnă nu vă mai înțelegeți cu soțul, sunteți amândoi vinovați de desfacerea căsătoriei?” își continuă judecătoarea cercetarea.

“Da, suntem amândoi vinovați, sunt de acord cu vinovăție comună” - răspuse soția.

“Dar dumneavoastră reclamantul, vă mai înțelegeți cu soția sau stăruitiți în desfacerea căsătoriei?” îl cercetă judecătorește președinta completului.

“Doamnă președinte, mă înțeleg cu soția, dar vreau să divorțez”, răspuse ambiguu Sever Străvoiu.

“Aveți copii și câți?!”, continuă judecătoarea.

“Am doi copii, dar sunt minori”, răspuse avocatul.

“Avem doi copii majori, doamnă președinte”, fu răspunsul soției pârâte.

“Nu doamnă președinte, eu nu am niciun copil cu doamna!” răspuse contrariat avocatul.

Dialogul era cel puțin ciudat, plin de paradoxuri. Avocatul, derutat, răspundea gândindu-se la propria-i persoană, judecătoarea puneă întrebări personale, iar soția pârâtă era singura care răspundea corect.

Judecătoarea: “Sunteți de acord să-i lăsați numele?”

Avocatul (pentru reclamant): “Nu pot să-i las numele meu, să-l ia pe al soțului”.

Judecătoarea: “Eu vă întreb pentru soț!”

Avocatul: “Asta-i altceva!”

Soția pârâtă: “Să-i spuneți doamnă președinte să mă lase în casă, să locuiesc în continuare!”

Avocatul (pentru reclamant): “Să-i cereți soțului, nu mie stimată doamnă!”

Judecătoarea către avocat: “Vă rog să-i respectați drepturile până la partaj”.

Avocatul: “Nu eu doamnă președinte, soțul!”

Judecătoarea: - uitându-se către reclamant: “Deci desfacem căsătoria dumneavoastră din culpă comună, fără motivare!”

Avocatul: (siderat): “Doamnă președinte v-am mai spus că nu divorțez și oricum nu sunt vinovat pentru divorțul doamnei!”

Judecătoarea: “Pentru reclamant vă întreb domnu avocat”.

Judecătoarea probabil că punea întrebări reclamantului, dar întrebările erau prea personale.

Unii cetățeni îl cunoșteau pe avocat și chicoteau văzând și înțelegând că divorțează de o doamnă, dar nu de cine trebuie. Adică avocatul Sever Străvoiu nu divorțează de soție. Că de fapt, acela ar trebui să fie divorț!

Polițistul constatator

Motto: Înțelepciunea ar trebui să fie calitatea principală a polițistului.

Una din atribuțiile polițistului, în genere, o constituie sancționarea contravențiilor. Aceste fapte - încălcări de lege, dar mai mici - sunt frecvente.

“Nu este om care să nu greșească” - spune preotul în timpul liturghiei.

Așadar, aceste fapte mărunte le comitem cu toții, chiar dacă avem curajul să recunoaștem sau nu. De multe ori, la o încălcare minoră a regulilor, polițistul aplică avertismentul, care se concretizează printr-un gest patern, de atenționare. În alte situații, acest avertisment verbal se transformă într-un avertisment scris, care are totuși aceeași blândețe. Doar două întâmplări trăite de marele Enrico, prietenul avocatului Sever Străvoiu, sunt de natură să determine și o altă viziune asupra polițistului. Așadar...

Frig, zăpadă, ce mai, iarnă în toată regula. Într-o benzinărie, Enrico își alimenta autoturismul. Fără să observe, la o distanță oarecare, tot în benzinărie se afla un agent de circulație, în exercițiul funcțiunii. După ce și-a achitat carburantul, Marele Enrico urcă la volan, omițând să-și mai pună centura de siguranță. Prompt, agentul îl opri, chiar la ieșirea din benzinărie.

Nedumerit, Enrico îl întreabă ce s-a întâmplat. Agentul îi răspunsese că nu purta centura de siguranță și îi solicita actele.

Acesta îi înmână actele, stând în mașină. Agentul de poliție se apucă să completeze procesul-verbal de contravenție. Calm, în mașină, Enrico gândea...Ce gândea atunci? Greu de spus. Probabil că făcea o analiză a legii precum și încălcarea ei. Venind către mașină cu procesul-verbal completat, agentul de poliție îi ceru să îl semneze.,

Enrico refuză să semneze procesul-verbal, iar atunci polițistul căută o persoană din incinta benzinăriei care să confirme refuzul contravenientului de a semna actul administrativ.

Găsind persoana, agentul îi solicită să semneze actul, aducându-i la cunoștință și pentru ce semnează. “Ați văzut ceva, stimat domn?”- se adresează Enrico martorului.”M-ați văzut cumva la volan, că nu purtam centura de siguranță? Să-mi spuneți urgent datele dumneavoastră personale, că vreau să fac plângere pentru mărturie mincinoasă.”

Martorul, surprins de atitudinea contravenientului plecă fără să mai semneze procesul-verbal. Polițistul, îndreptându-se către Enrico îi spuse: “Ce faci, domnule, intimidezi martorul?” Procesul-verbal, nesemnat de Enrico, dar nici de martor, a fost ulterior anulat, în instanță de către Sever Străvoiu.

O altă situație din care contravenientul Enrico a reușit să iasă, a fost, oarecum, asemănătoare. Oprit de un polițist pe șosea, aștepta calm întocmirea procesului-verbal, prin care era sancționat cu amendă contravențională și puncte de amendă. Același ritual. Prezentarea actelor, întocmirea procesului-verbal de contravenție și apoi, surpriza. Pentru că nu putea fi numită altfel.

Agentul de circulație îi solicită să spună dacă vrea să consemneze ceva anume la rubrica: “Mențiuni”.

Cu un ochi critic, Enrico îi spuse: “Vă rog să consemnați faptul că nu purtați cascheta, altfel nu semnez procesul-verbal!”

Luat pe neașteptate, polițistul duse mâna la cap și constată cu stupeoare că ceea ce îi aduse la cunoștință contravenientul se adeverește.

Bombănind, se îndepărtă de mașina contravenientului, fără a-l mai pune să semneze, dar și fără a mai găsi martorul atât de necesar....

P.S. Orice asemănare cu realitatea nu e întâmplătoare.

Controlul

***Motto:** Câteodată, adevărul nu înseamnă nimic,
nu este crezut de nimeni!*

Cătălin N. este un prosper om de afaceri. Abil, inteligent, știe să își conducă afacerile cu riscuri minime. Este adevărat că și pregătirea juridică are un rol determinant în tot ceea ce face. Cunoscător al Legii, nu-și permite să o încalce. Dar, inevitabil, împărțind câteodată răspunderea și cu angajații, firma avea mici probleme, care se finalizau cu câte o amendă. Nimic deosebit.

Dar, într-o zi, a primit un telefon de la o persoană, care s-a recomandat a fi comisar la Garda Financiară. Acesta i-a spus că îi va face un control, a doua zi, însoțit de un coleg și ca atare, să stabilească o oră la care să fie prezent și el.

Cumva temător, Cătălin l-a sunat pe un foarte bun prieten, Mihai C., comisar și el la Garda Financiară.

- Alo, Mihai?, îl întrebă Cătălin.

- Da, răspunse Mihai.

Cătălin reveni cu curaj:

- Mâine am control de la voi. Vor veni doi colegi de-ai tăi. Nu vrei să vorbești cu aceștia să nu-mi dea o amendă mare? Să-mi dea de exemplu, un avertisment. Știi, ca foști colegi, m-aș baza pe cuvântul tău. Uite vin X și Y și sunt convins că-i cunoști.

- Ei, se poate dragă Cătălin? Acum o să-i sun și o să le cer să fie atenți cu tine, să nu-ți găsească prea multe contravenții.

Cum ar spune omul “zis și făcut” adică, din moment ce s-a discutat, lucrurile vor fi rezolvate.

A doua zi, cei doi comisari se prezentară la sediul firmei lui Cătălin. Cu o morgă de oameni serioși i-au cerut anumite registre și evidențe fiscale și au continuat să dialogheze cu patronul Cătălin. Acesta, sigur de rezultatul verificărilor dar și glumeț din fire, răspundea cu expresii pline de echivoc.

Comisar: Aveți toți angajații cu carte de muncă?

Cătălin: Nu toți, că doar nu sunt prost să plătesc impozite la stat. Dar știu sigur că n-o să mă amendați pentru asta.

Comisar: Bănuiesc că nu ați înregistrat cheltuieli de protocol mai mari de 2%.

Cătălin: Am înregistrat orice cheltuială, și facturi neadevărate, dar din moment ce sunt în contabilitate doar n-o să le anulați.

Dialogul continuă în maniera aceasta. Cătălin spunea adevărul autoacuzator iar cei doi vorbeau cu el ca într-un dialog al surzilor. Cei doi comisari ridicau din sprâncene neîncrezători.

Culmea, parcă nici nu-i interesau aceste afirmații spuse și pe un ton glumeț. Și totuși, tot ceea ce spunea Cătălin era adevărat. Dar, deh..., dacă vorbise cu Mihai, comisarul și prietenul! Era totul aranjat, nu?

Și acest lucru se vedea din bunăvoința celor doi reprezentanți ai autorităților, care tocmai ce le spunea Cătălin nu cercetau.

În fine, după stabilirea unor fapte contravenționale, cei doi au început să întocmească procesul verbal de contravenție.

Comisar: Domnu' patron, ce ziceți de o amendă de 100 milioane lei?

Cătălin: Cam mult, nu sunt obișnuit să plătesc asemenea amenzi. Nu ajung 10 milioane?

După acest târg aparent, comisarii consemnează o amendă de 10 milioane de lei vechi, uzând probabil de plașa sau limitele minime și maxime ale sancțiunii.

Mulțumit, Cătălin le oferi și o cafea, drept dovadă a amabilității și bunăvoinței celor doi. Ehei, lanțul slăbiciunilor să trăiască, vorba lui Caragiale. Adică, noroc cu Mihai, care e comisar și coleg cu cei doi, care, la rândul lor nu au verificat nimic din ce afirmase, adică nu stabiliseră contravențiile care trebuiau și erau grave....

După o zi, Cătălin îl suna pe Mihai să-i mulțumească pentru faptul că l-a ajutat.

Cătălin: Mihai, îți mulțumesc!

Mihai: Pentru ce?

Cătălin: Cum pentru ce? Pentru că ai vorbit cu cei doi colegi ai tăi care nu m-au amendat prea tare și nici nu m-au controlat pentru unele fapte mai grave!

Mihai: Aoleu! Scuză-mă, dar am uitat.

Cătălin: Ce ai uitat?

Mihai: Să vorbesc cu cei doi colegi!

Cătălin: Ești nebun?

Mihai: Nu, e adevărat!

Consternat, Cătălin închise telefonul, nevenindu-i să creadă. Până la urmă totul se terminase cu bine.

Amintiri

Motto: Când se naște primăvara profundă, iarna devine nu un anotimp mort, ci unul ce urmează să renască.

Astenia de primăvară sau examenele de zi cu zi, l-au făcut pe avocatul Sever Străvoiu să cadă în meditații. Poate că și

calitatea slabă uneori a actului de justiție, de la care se așteaptă prea mult...

Oare ce dreptate pot să facă acei candidați, cu „urechelnițe”, la examenele de admitere în diferite profesii juridice? Dreptate după ureche.

Probabil că o să se spună că avocatul Sever Străvoiu e un dur, sau mai bine zis un perfecționist și, în aceste condiții, nu acceptă starea de început. Numai că această stare de început a unui “începător” parcă tinde să se permanentizeze.

În fine, “vânt, nisip și optsprezece ani” (vorba cântecului)...

Clasa a IX-a sau a X-a, reappare ca un strop într-o clepsidră de adevăr.

Și mai ales acea întâmplare, care s-a întipărit în memoria elevului Sever Străvoiu, cu o profesoară de limba română deosebit de exigentă. La fiecare lecție nouă, doamna profesoară îi întreba pe elevi dacă au citit opera literară ce urma să fie studiată, sub forma unui fragment. Avea pretenția să fie citit integral un roman, un autor sau orice altă operă literară. Pretenție justificată până la urmă, având în vedere faptul că nu poți înțelege un fragment, separate de întreg. De la acest tipic mai scăpau unii colegi cu preocupări extrașcolare.

Șef de clasă, elevul Sever Străvoiu este premiantul acesteia.

La teze și la extemporale beneficia de tot felul de “favoruri” (gen mașinuțe, bani vechi și toate cele întâlnite în romanul “Aventurile lui Tom Sawyer”), numai pentru a fi acceptat în vecinătate vreun coleg nepregătit.

Așa s-a întâmplat și la teză la limba și literatura română din trimestrul trei. Marius, fotbalist de performanță, lipsise la mai multe ore, dar nu fusese depistat de doamna de română. Așa că, în schimbul unor monede vechi, se așeză lângă colegul său, cu condiția să poată să se inspire, mai exact să copieze.

Profesoara nu remarcă locul ocupat de colegul Marius, crezând că acela era locul stabilit de dirigintele clasei. Urma

înșiruirea subiectelor și, plimbându-se printre bănci, îi observa pe cei care vroiau să fraudeze. Printre subiecte, se regăsea și cel referitor la romanul “Baltagul”, intitulat “Monografia satului moldovean”, așa cum reieșea din peregrinările Vitoriei Lipan, în căutarea lui Nechifor. Obiceiurile, tradițiile moldovenești, descrise de Mihail Sadoveanu, se refereau, cum bine se știe, la înmormântare, căsătorie și altele.

Sever Străvoiu îi ceru lui Marius să nu copieze “*mot a mot*”, pentru că profesoara ar fi descoperit “furtul” intelectual și în mod cert l-ar fi sancționat.

Colegul îi făcu semn că înțelege și îi ceru să-și orienteze caietul de teză în poziția oblică, să poată vizualiza. Cu mâna sigură, Sever Străvoiu descrie în amănunt călătoria Vitoriei Lipan, obiceiurile întâlnite în drumul său, inclusiv înmormântarea, cu tradiționala aruncare a găinii negre peste groapă.

Finalul de teză se încheie, iar Marius, victorios că reușise să scrie și ultimul rând, predă lucrarea. Pe chip i se citea fericirea, de a fi unul dintre norocoșii cu note mari la teză. Apoi, după circa trei săptămâni, profesoara sosi cu tezele.

Conform obiceiului, după o analiză generală a nivelului acestor teze, începu cu tezele cu note mari, progresiv către cele cu note mici. Nota nouă era evident a lui Sever Străvoiu, talentat la literatură și, ca de obicei, pregătit. Au fost câteva note de opt, șapte, șase, puține note de cinci. Dar teza colegului Marius, nu făcea parte din nici o categorie. Vădit nedumerit, din banca sa, Marius se uita la Sever Străvoiu. Nu înțelegea nimic, de fapt nici colegul premiant nu pricepea mare lucru. Știa doar că Marius reușise să scrie tot și ... cam atât.

Apoi, profesoara, cu voce fermă enunță: ”acum, vă voi citi din teza unui coleg, Marius, care a reușit, după atât de multă lectură lângă colegul său, să schimbe obiceiurile din Moldova. Așa că, la înmormântare, conform noilor obiceiuri, se aruncă pisica neagră peste groapă!” Toată clasa a izbucnit în hohote de

râs. Cu ochii în pământ , Marius era roșu ca o ridiche. Desigur că nota de patru era mult mai realistă, față de realitatea unor tradiții și obiceiuri, care nu se schimbă...

Meditând, avocatul Sever Străvoiu se gândea la modificările legislative, la modificarea modificării, care ajunge să răstoarne o valoare, sau un sistem de valori. Până la urmă ce contează? Însăși această filosofie poate fi supusă modificării. Iar dacă judecătorul poate argumenta și pro și contra în aceeași speță, ce înseamnă?

Rămânem tributarii lui Caragiale, care, iată, există!

Negocierea

Motto: Negocierea este arta personală de a obține ceea ce nu își dorește celălalt.

Clienții avocatului Sever Străvoiu erau niște „șăfi” - cum le plăceau să-i apeleze diferiți interlocutori.

Îmbrăcați în costume albe, cu părul gelat și mustăți tradiționale, arătau ca niște mafioți din filmele anilor '30.

Problema pentru care veniseră nu îi viza în mod direct pe ei, ci pe o rudă a lor, mai exact un văr, pe nume Rupî.

Îl rugaseră pe avocat să verifice un dosar, să-l studieze și să copieze rechizitoriul, pentru a pregăti apărarea vărului.

Mai exact, ce se întâmplase...

Rupî, în compania unor prieteni, era prezent în momentul în care aceștia schimbau bancnote de câte 500 lei, sau făceau cumpărături cu astfel de bani. Cumpărăturile vizau obiecte mărunte. Dar, problema era alta. Acești bani erau falși, falsificarea făcându-se la un copiator color, performant.

În urma cercetărilor desfășurate pe parcursul unui an de zile, poliția a descoperit grupul, din care făcea parte și Rupî. În urma declarațiilor, acesta a negat faptul că avea cunoștință de banii falsificați, apărarea lui constând în refuzul de a recunoaște

fapta. Dar, probele de la dosarul de urmărire penală, indicau exact alt lucru.

În fine... dosarul a ajuns și pe masa instanței. Cu circa o lună înainte de primul termen, avocatul fusese contactat de rudele acestuia, pentru a-i pregăti apărarea.

Capetele de acuzare erau grave: punere în circulație a banilor falși, precum și înșelăciune. Pedepsele puteau să ajungă la 15 ani. Destul de mult, ținând cont că Rupî avea circa 20 de ani și, pe deasupra, așa cum afirmau și rudele acestuia, era neștiutor de carte.

Studiind cele trei tomuri care compuneau probatoriul, citind declarațiile celorlalți inculpați, avocatul Sever Străvoiu reușise să-și formeze o părere clară cu privire la vinovăție sau nevinovăție. În termeni penali, participația lui Rupî putea fi o complicitate, ceea ce conduce la aceeași sancțiune din partea instanței.

În fața avocatului, cei doi ascultau teoriile avocatului Sever Străvoiu cu privire la încadrarea faptei, probatoriu, mijloacele de apărare.

Înainte de orice, este necesar să explici clientului, să înțeleagă Legea penală și posibilitățile de apărare, precum și consecințele unor asemenea fapte.

Apoi, urmează discuția despre obiectivele de dosar, riscuri, posibilitățile obținerii unei pedepse mai ușoare.

Rudă: „Domnu’ avocat, să-mi spuneți ce ne costă către dumneavoastră ca să-l apărați?”

Avocat: „Vă costă onorariul! Pentru fond, apel și recurs, vă iau 2.000 de euro. Este un onorariu rezonabil, având în vedere că acest proces poate dura circa doi ani, iar eu nu voi putea nici în perioada de vară să lipsesc, atunci când e vacanță judecătorească”.

Cei doi au rămas puțin pe gânduri. Păreau într-un fel mulțumiți de obținerea unei pedepse în suspendare, dar considerau că banii, acest onorariu necesar și obligatoriu se poate negocia.

Evident, în jos.

Ruda: „Păi, domnu’ șăf, nu putem să mai negociem, să mai scădem un pic. Noi așa suntem obișnuiți”.

Avocat: „Bine, domnu’ șăf, hai să negociem! Uite cum stați cu procesul. Sunt de audiat circa 60 de părți vătămate și martori, ceea ce ar dura cel puțin 10-12 termene, adică circa un an, numai la instanța de fond. Eu va trebui să fiu prezent, mort-copt, chiar dacă sunt bolnav. Dacă aș lipsi la un termen, nejustificat, aș putea fi sancționat cu amendă de câteva zeci de milioane de lei vechi, ceea ce înseamnă că, din banii pe care mi plătiți ca onorariu, nu voi rămâne cu nimic, după achitarea impozitului și amenzii. Și dacă stau bine și mă gândesc, onorariul e chiar simbolic, având în vedere că termen de patru luni, aș putea încheia patru dosare de divorț, în aceeași bani. Ar fi chiar mai eficient pentru mine, ca avocat, să muncesc mai puțin și să câștig mai mult. Pe de altă parte, Rupi e acuzat de două infracțiuni concurente, iar pedeapsa e foarte mare deoarece instanța, conform codului de procedură penală i se poate aplica și un spor.

Deci, în acest moment, dacă doriți să semnați contractul, trebuie să îmi dați 2.000 euro, iar în condițiile în care îi obțin o suspendare a pedepsei, stabilim în contractul de asistență juridică încă o mie de euro, cu titlu de onorariu de succes.”

Cele două rude ale lui Rupi au dat imediat din cap afirmativ și au semnat, ca reprezentanți ai inculpatului pentru un onorariu „negociat” de 3.000 de euro.

Apoi, unul din cei doi i-a mai solicitat avocatului să intre în alt proces, de data aceasta un dosar personal, care urma să aibe loc în altă localitate, în condițiile cerute de avocatul Sever Străvoiu, care a știut să se facă înțeleș din toate din punctele de vedere.

Percheziția

***Motto:** Atitudinea umană generează reacții pe măsură. Dacă ești CINE TREBUIE, Legea nu are nici o forță împotriva ta.*

Gigi Ciurilă este prietenul lui Indice Optsprezece, adică al lui Claudiu Oteleanu, care, la rândul lui e prietenul avocatului Sever Străvoiu. Lanțul slăbiciunilor...

Ședințele lor “tehnice” de dezvoltare a strategiilor, aveau loc în fiecare sfârșit, de săptămână, când se degusta vin roze de Recaș. Tot atunci se povesteau amintiri.

Talentul actoresc al lui Gigi Ciurilă era dublat de cel al povestirii. O întâmplare recentă, de ordin juridic, l-a făcut pe Gigi Ciurilă să-și reamintească zilele lunii decembrie 1989. Un decembrie sec, fără zăpadă.

Apăra ca soldat o clădire din București, unde actualmente este sediul D.N.A.-ului. Dintr-un spațiu de vis-à-vis de această clădire se trăgea cu foc automat, se murea...

În fine.... au trecut circa 15 ani, când, în acel spațiu în care funcționează un bar, se afla Gigi Ciurilă, însoțit de avocatul Sever Străvoiu și de prietenul Claudiu Oteleanu, alias Indice Optsprezece. Această poreclă a lui Claudiu provenea dintr-o încadrare juridică dată de Parchet.

Atât Claudiu cât și Gigi erau cercetați de către D.N.A. pentru deturnare de fonduri. Paradoxal, sau poate că așa sunt cărările vieții, în aceeași clădire pe care Gigi Ciurilă o apăruse cu ani în urmă. În fața căreia și-au dat viața pentru libertate tineri, soldați, mulți dintre ei necunoscuți.

După cafeaua fierbinte din barul amintirilor cu teroriști, Claudiu și Gigi, însoțiți de avocat, au mers la anchetă. Întrebat de procuror, pe un ton mai dur, Gigi răspunse hotărât: ”Domnu procuror, să știți că nu mă intimidăți, că nici eu nu sunt de pe stradă. Provin dintr-o familie serioasă, avem și noi în familie procurori. Poate ați auzit de procurorul C.M., care, din câte știu

îi anchetează pe alți procurori și cred că vă poate ancheta și pe dumneavoastră.”

Intimidat, procurorul scăzu intensitatea anchetei.

Au urmat și alte acte de procedură, culminând cu o percheziție domiciliară la locuința lui Gigi Ciurilă.

Vădit timorați, cei doi polițiști s-au prezentat regulamentar în fața învinutului Gigi Ciurilă. I-au întins legitimațiile și mandatul de percheziție. Așezându-și profesional ochelarii, domnul învinuit le citi îndelung, ca pe o lectură de clasa a opta. Apoi, le spuse: ”Știți, eu nu sunt de pe stradă, poate știți, am chiar un unchi procuror militar, care, din câte știu, vă poate cerceta și pe dumneavoastră!”

Ținea “povestea” cu unchiul, iar polițiștii dădeau afirmativ din cap. Știau!

După acest preambul, începu percheziția. Dintre un calculator și un laptop, polițiștii optară să ridice numai calculatorul, mai exact unitatea centrală, laptopul făcându-se că nu-l văd.

“Puteți să-l luați” le spuse Gigi Ciurilă. Degeaba, pentru cei doi, acest calculator parcă nici nu exista.

Într-un sertar, polițiștii găsiră un lanț și o brățară de aur masiv. Circa 150 de grame, marcat. Discuția celor implicați era demnă de o comedie:

Polițist: “Aurul e marcat?”

Gigi Ciurilă: “E marcat, scrie pe el 585!”

Polițist: “Unde domnule, că nu văd nimic. Țasta nu e aur!”

Apoi, aruncă cele două bijuterii înapoi în sertar.

Polițist: “Ai acte pe mobile și centrala termică?”

Gigi Ciurilă: “Nu am acte, dar sunt ale mele, iar centrala am primit-o cadou”.

Polițist: “Dacă nu ai acte atunci nu sunt ale tale și nu pot pune sechestru pe ele.”

De asemenea, deși locuința era a lui Gigi Ciurilă, polițiștii au constatat că “toate bunurile din interior, inclusiv aparatura

electronică nu sunt pe numele proprietarului, pentru că de fapt, acesta nu are acte pe ele și că, probabil sunt ale altcuiva care le-a lăsat în custodie în această locuință. Posibil, nu?”

Au sigilat un sac, apoi cei doi au plecat.

Pe o masă din sufragerie, Gigi Ciurilă a descoperit un set de chei, precum și sigiliul care fusese aplicat pe sac.

Ancheta continua. Chemați la D.N.A., cei doi, însoțiți de avocat, se simțeau stăpâni pe ei, oxigenați și nevinovați.

Din nou declarații, reluate ca o picătură japoneză, ce bate ritmic creierul, pentru a stoarce tot ceea ce își doresc anchetatorii. Intrau pe rând.

Chemat, Claudiu Oteleanu, avea în memoria remanentă imagini de la televizor, cu indivizi urmăriți de brațul lung al Legii, aduși cu mascați la Parchet. Intrat la procuror, a văzut cătușele pe masă. Reacția de moment a fost să-și suflece mânecele lungi pentru a-i fi puse aceste brațări. “Nu, nu-i nevoie - răspunse procurorul la gestul învinuitului. Eu v-am chemat doar să vă mai iau o declarație!”

“A, numai pentru atât!” exclamă Claudiu, fericit.

A mai urmat o zi de sâmbătă, cu o nouă ședință “tehnică” în fața unei sticle de vin roze. O amintire de un purpuriu diluat, în care sâmburele de adevăr este dovada.

“Mai povestește ceva maestre, mai povestește!”- îl îndemna avocatul Sever Străvoiu.

Gigi Ciurilă a rămas cu mobila, electronicele, cu o locuință nesechestrată și cu un unchi procuror, care, nu-i așa, îi cercetează pe alți procurori, polițiști și care este CINE TREBUIE.

Steven Seagal, poliția și împușcătura

Motto: Câteodată, ne trăim temerile sub forma realității.

Seara, târziu... Întors acasă de la vânătoare, avocatul Sever Străvoiu se dezechipă, își curăță pușca și după un duș fierbinte și purificator se așază la masă. A fost o zi caniculară și fără rezultate cinegetice, iar odihna parcă coboară din liniștea nopții. Cu aceleași reguli obligatorii își verifică arma dacă e descărcată, curată și o încuie în rastele.

Apoi, porni televizorul și căută pe canale un film. Un film de acțiune parcă vine să prelungească ziua și chiar să se destindă. Probabil că, în seara aceea, către miezul nopții, cel mai interesant film, care abia începuse, era unul în care juca un rol principal, actorul Steven Seagal.

Om al dreptății, inteligent și plin de forță, Steven Seagal avea rolul unui polițist sub acoperire, care era infiltrat să dejoace o tranzacție cu o bombă atomică de mărimea unei genți de voiaj. Desigur că toate celelalte personaje erau înarmate și pregătite să ucidă în orice moment.

Frământat cumva de oboseala de peste zi, avocatul picotea de somn.

Se reazămă într-o poziție mai comodă, lungit pe canapea. În celelalte camere soția, Cristina, fetițele Ana-Maria și Andreea, dormeau profund.

Liniștea de afară, era tulburată doar de greierii din iarbă și unele ciripituri din copaci.

Cu ochii întredeschiși, avocatul urmărea probabil punctul culminant al acțiunii.

Indivizi interlopi, cu armele pregătite să tragă, îl însoțeau pe liderul lor, care purta geamantanul cu bomba. Steven Seagal, și cealaltă grupare infracțională, doreau să cumpere geamantanul ucigaș. Aceștia la fel de înarmați, păzeau cu stângăcie o geantă cu dolari-prețul achiziției.

Acest moment se derulează destul de încet, regizorul urmărind probabil să contureze psihologia personajelor la

această negociere. În culisele tranzacției, în spațiul reprezentat de o hală, își făceau discret apariția polițiștii îmbrăcați în civil.

Încercând să intuiască secvențele următoare, avocatul închise ochii și începu să moțăie.

Deodată, o împușcătură cât se poate de „vie”, de reală, îl surprinse și îl trezi instantaneu. Întrerupătoarele electrice de la apartamentele învecinate au început să fie deschise succesiv, cu repeziciune. Ceea ce însemna că vecinii au fost treziți de împușcătură.

Cu ochii în televizor Sever Străvoiu vizualiza momentele filmului în care, încă nu se întâmplase nimic, Steven Seagal și ceilalți indivizi (a se înțelege actori) nu au făcut nimic, adică nici nu au încheiat tranzacția și nici nu s-au împușcat. Incredibil, dar zgomotul s-a auzit dinspre bucătărie, ca și cum cineva ar fi tras din pădurea apropiată.

În celelalte camere trona liniștea, semn că se dormea profund.

Hotărât și cumva speriat, avocatul porni către bucătărie.

Pe jos, pe gresie, un lichid alb-gălbui, se întindea pe sub mobilier. Geamurile acestei încăperi erau intacte. Și totuși... Undeva, într-un colț, două pet-uri de plastic erau rupte, distruse...

Capacul de plastic de la o cutie de whisky era de asemenea rupt. Pe pereți, dar și pe tavan stropi albi, mari, de culoare gălbui.

Înmuind degetul în pata de lichid, avocatul constată faptul că acesta avea un gust dulceag. Nici o urmă de glonț, deși zgomotul de armă părea a fi de carabină.

Către ora 3 și jumătate dimineața, avocatul reuși să șteargă și să curețe resturile prăpădului. Filmul se terminase de circa 2 ore și desigur că polițistul interpretat de Steven Seagal își jucase cu succes rolul, finalul fiind un happy-end.

Doar pentru avocat rămăseseră o serie de nebuloase. Ce a putut să bubuie atât de tare și să provoace atâtea distrugereri în bucătărie?!

A doua zi, dimineața, îi explică soției toată întâmplarea, plecând de la filmul din televizor și terminând cu filmul realității. De asemenea, o rugă să iasă pe stradă, în fața locuinței pentru a putea fi văzută de vecini, pentru ca aceștia să nu creadă cine știe ce... Să zâmbească, să nu poarte ochelari de soare și să îi salute pe toți. Cu atât mai mult cu cât știrile de la televizor prezintă cazuri cu avocați care își omoară soțiile sau cu soți care se împușcă între ei.

Enigma dezlegată: în pet-uri era sirop de muguri de brad, făcut în urmă cu două săptămâni, care fermentase...

Consecințele „împușcării” au fost înlăturate complet de către avocat și prietenul său Gigi, cu care reuși să rezugrăvească tavanul, să șteargă faianța și gresia de pelicula strălucitoare rămasă de la zahăr, să arunce gunoiul...

La televizor se relua filmul cu Steven Seagal, dar în casa avocatului era liniște și nu se mai auzeau împușcături.

Pădurarul

***Motto:** Banul, ca expresie abstractă a valorii, poate să fie, uneori și este, o expresie nulă a palpabilului.*

Se spune că un copac crește și dacă nu-i pui apă la rădăcină. Cel puțin așa afirmă cei care sacrifică arbori de dragul banilor. Pădurea - aurul verde - cum îl numeau literații, e o bogăție naturală. Dar nu numai bogăție, ci și sursă de oxigen și, așa cum am mai spus, sursă de bani. Până la urmă, nu e de condamnat să tai un copac, care a ajuns în culmea maturității, iar după această perioadă, începe să-și piardă valoarea economică, să devină neinteresant. Este o logică a firii să răspundă valorilor umane, economice. Probabil că așa gândea și pădurarul, să-i zicem Vasilică. În perioada de vegetație se fac igienizări, iar în timpul sezonului, copacii care au atins maximum de creștere și sănătate și au totodată importanță economică.

Dar... se apropia Crăciunul și Vasilică avea nevoie de bani.

Cum să-i producă, n-ar fi fost o problemă chiar mare. Ograda în care creșteau copacii era întinsă, el era jupân și, pe de altă parte, cine să știe câți copaci cresc în pădure, sau care trebuie tăiați. Clienți - a se înțelege cumpărători - câți cuprinde. Mai ales că în această perioadă prețul poate fi negociat ușor.

Nicu D. era interesat să cumpere buștean la preț de chilipir. Așa că, Vasilică marcă vreo câțiva bușteni și îl contactă pe cumpărătorul cu bani, adică pe Nicu D.

Administrator al unei societăți comerciale, acesta intermedia, dar și tăia copaci. A urmat negocierea.

Vasilică: „Domnu’ Nicu, eu vreau banii jos, poți să tai tot ce am marcat. E numai furnir, lemn de calitate, nu glumă, ți-l las la jumătate de preț!”

Nicu D.: „Domnu’ șef, crede-mă că acum ți-aș da toți banii, dar nu-i am. Trebuie să încasez și să vând. Dar, dacă accepți, îți dau 2-3 milioane și diferența, îți las un cec și după ce-mi intră banii în cont, banca îți decontează instrumentul de plată.”

Dus puțin pe gânduri, pădurarul acceptă compromisul de a primi diferența la o săptămână. Până la urmă era un cec, nu? Nicu D. tăie copacii, dar, după o săptămână, nu mai răspundea pădurarului. Acesta dorea să-și ia diferența de bani, dar nu știa dacă poate merge la bancă sau nu. Firesc ar fi fost să fie anunțat. Dar și patronii ăștia... câteodată prea ocupați, câteodată neserioși.

În fine, privea fila de cec, așezată la loc sigur, ca pe o bucată de adevăr, ce urma să fie transformată în bani. E bine când ai o garanție, o siguranță și tocmai acea filă de cec, completată pe numele lui, era garanția plății.

După vreo zece zile, îmbrăcat în haine verzi de serviciu, Vasilică se prezenta la bancă, urmând să deconteze fila cec.

Vasilică: „Stimată doamnă, vreau să încasez banii de pe această filă cec - întinzând foaia prețioasă de carton. Funcționara bancară se uită pe filă, își așază ochelarii pe nas,

privind ceea ce era scris pe ea. Apoi: „Stimate domn, această filă nu e valabilă, întrucât nu se pot deconta plăți către persoane fizice. Ceea ce e înscris pe filă e o plată făcută de o societate comercială către dumneavoastră. Filele cec se folosesc doar între societăți comerciale. Nu știți?”

Îngălbenit, pădurarul luă fila cec înapoi. Rămăsese pe gânduri. Să facă plângere penală nu se putea, pentru că ar fi trebuit să explice cum a marcat copacii și de ce trebuie să încaseze el. Să-l dea în judecată pe Nicu D. iarăși nu se putea, pentru că nu avea cum să justifice vânzarea de buștean - proprietate a Ocolului Silvic. Întrebări fără răspuns. Până la urmă, a rămas în mână cu o bucată de carton, nici măcar cu valoarea unei coli albe format A4. Copacii tăiați, evident că dispăruseră de peste tot, adică și din pădure și de pe valoarea de pe cec.

Vânătoarea

Motto: Vânătoarea nu înseamnă doar a ucide, ci, în mod deosebit, poate fi chiar plăcerea de a prețui și respecta viața.

Paroxistic, sau nu, dar asocierea vânătorii cu spiritul de a admira natura și de a prețui animalele sălbatice, poate conduce la un nonsens. Cum adică, să vânezi și să nu ucizi?

Mai corect spus ar fi să mergi la vânătoare, dar nu în mod expres cu scopul de a ucide. De altfel, etica vânătoarească obligă la respectarea vânatului, la selecția exemplarelor care sunt bolnave, supuse riscului de a fi vâdate de animalele de pradă, interdicția de a împușca femele, cele gestante sau cele cu pui.

Înarmat cu un Bock, de calibrul 12, nou, cu metalul brumat strălucitor, avocatul Sever Străvoiu, se deplasa într-o zonă mirifică, unde urma să participe la o vânătoare de țap și

mistreț. Directorul asociației de vânatoare, inginerul Ioan Cristian Mitric era cel care a lansat invitația și totodată se ocupa de organizarea vânătorii. Alături, un alt experimentat vânător și polițist care se ocupa de “arme”- Adi Bun. Lucrător în cadrul poliției unui orașel liniștit, de provincie, Adi era vânător din tată în fiu. Ca de altfel și directorul asociației de vânatoare, Ioan Cristian Mitric, care, de la terminarea facultății cu profil silvic, lucrase numai în cadrul vânătorii.

Nepotul unui vestit general de armată, cu o statură și un aer impunător Ioan Cristian Mitric reluă regulamentul de dinaintea vânătorii.

“Nu se consumă alcool înainte, vă așezați pe poziții și nu vă schimbați locul până la finalul vânătorii. Semnați autorizația, precum și faptul că ați luat la cunoștință de reguli! Se vânează numai masculi de căprior și mistreți!”- își continuă domnul Ioan Cristian Mitric discursul. Alături, paznicul de vânatoare, Ghita Vrâncean, veghea cu atenție ca totul să se desfășoare conform regulilor de vânatoare.

Așezați în două jeep-uri, cu armele neîncărcate, vânătorilor le creștea adrenalina, pe măsură ce se apropiau de standurile de tragere. Apusul roșiatic însângera frunzele copacilor. În pădurea rămuroasă, genele înserării lăsau impresia unor ore târzii.

Polițistul Adi Bun îl așeză pe avocat lângă o tufă. În jur, iarba înaltă reducea vizibilitatea, creând avantaje atât vânătorului cât și vânatului. Pe o pantă de deal, polițistul se uită prin lunetă și fixă o țintă. Apoi luă arma de la ochi.

Privind spre un stejar însingurat, avocatul privi o căprioară, care se juca neatentă.

Alături, puiul căprioarei, lipsit de griji, fără să observe că erau doi oameni înarmați, în apropiere, se zbenguia lângă mamă, liniștit.

În acel moment, în memoria avocatului reveneau versurile magnifice ale lui Nicolae Labiș, din poemul “Moartea căprioarei”. Dar poemul evoca o situație cumplită, în care omul, aflat în vârful

piramidei trofice, e cel mai mare prădător. Probabil că și situația socială trăită de Nicolae Labiș, ca și copil, era alta.

Ochii avocatului priveau către viața acelor animale care nu bănuiau că moartea le pândește atât de aproape. Frumusețea jocului era de fapt o frumusețe a vieții. Cele două pete portocalii s-au pierdut în marea de verdeață, unduită din când în când de câte un vânticel.

Apoi arma cu lunetă a lui Adi Bun se îndreptă spre o altă direcție, tot în raza de vizibilitate a lui Sever Străvoiu. Parcă era un făcut... Niciun țap, dar, două căprioare mari, probabil mai bătrâne, adulmecau aerul și mâncau cu nesaț iarba grasă.

În liniștea eminesciană a serii doar greierii și alte insecte își făceau simțită prezența. Își permiteau să tulbure ancestralul.

Încet, încet, ochiul de lună urca pe cer, lăsând soarele ascuns după dealuri. Cu lanternele în mână și cu fluierături ușoare, vânătorii ieșeau din standuri, spre locul de adunare, locul unde rămăseseră mașinile de teren. Sever Străvoiu și Adi Bun dialogau pe marginea animalelor văzute. Cristi Mitric le povestea despre un urs carpatin, care s-a apropiat destul de mult de locul unde se afla, dar, după două lovituri de palmă se îndepărtă ușor.

Impresiile unor oameni care s-au bucurat de viață, de ceea ce au văzut. Nu a existat în niciun moment părerea de rău că nu am vânat, că nu am ucis.

Ajunși la cabană, regulamentul inițial, parcă adaptat din filmul "Operațiunea monstrul", era abrogat. Prietenul Gigi Pitu, se ocupa de grătarele cu miros de carne de porc și pui, iar paharele pline cu vin roze-răcoros abia așteptau să fie degustate și descântate.

Poveștile se reliau parcă pentru a împărtăși auditoriului minunățiile trăite.

"Domnu' avocat - reluă Cristi Mitric - să știi că și animalul are un simț al lui, altul decât cele cunoscute de specialiști. Simte

când cineva vrea să-l împuște. N-ai văzut că nu a ieșit niciun țap, ci numai căprioare. Așa am reușit să avem animale pe fondurile noastre de vânătoare. Le respectăm, dar și ele ne respectă!”

Pe pagina nopții, se scria o nouă poveste de vânătoare...

Maluri de toamnă sau Nostalgii adormite pe o piatră de hotar

Motto: Ne rănesc anii și ne întorc la clipa dintâi.

Cu mâinile scufundate în buzunare, avocatul caută neliniștea, clipa de rai de altădată parcă nu exista. Pe stradă, violența își spune cuvântul, înfruntată doar de autoritatea Legii. La televizor, la radio, se smulg ultimele frunze, de pe copacii dezbrăcați de iubire. Sufletul de toamnă e rănit...

Te iubesc, dragă Doamnă Toamnă, m-aș căsători cu tine, în direct la o emisiune televizată, dacă ai fi bogată și nu ar urma o doamnă mai scumpă. Nu, pe această doamnă aproape că n-o dorește nimeni. E o doamnă a sărbătorilor, dar în rest a nimănui, sau doar a celor pe care îi aduce cu ea.

La mănăstire bat clopote, e duminică, sau e rană pe rană. Nu s-au vindecat în temple oamenii de rele, ca într-o cazarmă se pregătesc de război. Din cer mai vine o chemare, ca un miros de liliac. Aer de tămâie ascunde câte o taină, a celor ce pleacă și nu mai vin. Bat clopote, bat zile și nopți, pe stradă mai merg acele spirite ale zeilor. Cetățile sunt trecute prin foc și sabie. Cineva trebuie să conducă, să comande! Cineva trebuie să moară și să fie pedepsit?

Noua Lege, aprinsă ca o făclie a Noptii. Se întoarce din Slăvile Creștine Cel ce a spus că va veni. După mii de ani de lupte indecise. Binele e atacat de rău. Sau poate că Mai Binele e acest dușman al Binelui. În cumpăna nopții, avocatul Sever

Străvoiu medita. Se simțea într-un spațiu strâmt, ca Diogene în butoi. Alarmerile mașinilor parcate în fața blocului țiuiau pe rând arătându-și stridența. Din când în când, câte o mașina a Poliției, patrula cu farurile aprinse, străbătând necuprinsa noapte. Liniștea vegheată de farurile intermitente, ca niște prezențe stranii, venite din lumea de dincolo, era întreruptă de palele de vânt ce izbeau frunze amăru.

Știrile de dimineață nu sunt întotdeauna în tonalitatea luminii. Multe sunt bacoviene, umplute de plumbul durerii. Fiare contorsionate pe străzi evocă o atitudine sau o conduită. Polițiștii de la „rutieră”, deși încercă să o prevină, ajung la deziluzia că doar o constată. Cuțitele pe care curge sânge, poartă amprenta sadismului. Însumate, parcă, aceste fapte conduc către Armageddon. Acesta ar fi diagnosticul social sau, altfel spus, traiul sub crucea destinului. Nu trebuie să deschizi ochii ca să vezi moartea. Nu e nevoie să întinzi palmele și să pipăi întunericul ca să îl simți. Ele există în afara simțurilor umane, dincolo de adâncurile științei, independent de voința noastră. Și, puse în balanță împreună, ele nu se pot echilibra decât cu sentimentele noastre de durere și tristețe.

E greu să înțelegi câteodată granița timpului, să îl delimitezi, când cel viu pășește zdrențăros pe alei, iar alături se află o bucată (moartă) de piatră sau bronz, ce străbate imaterial timpul. Paradoxal, dar apare necesară reconsiderarea valorică a spiritului, care devine brusc și conjunctural o materie sau antimaterie a timpului.

Mila trăiește alături de răutate, completându-se într-un întreg greu de definit și plin de antagonisme. Un întreg alcătuit din imperfecțiuni, ca și cioburile - rămân cu o singură caracteristică - duritatea.

Aproape întotdeauna viața taie. Destinul însângerat ajunge să își poarte rănile la vedere.

Mizeria materială, ca și praful aruncat în ochi de vânt, te face să-i închizi; mizeria morală îți provoacă plânsul. Simți umezeala din aer și toamna venită năprasnic peste statuile orașului. Plămâni încep să simtă mirosul frunzelor uscate și arse. Copacul despuiat continuă să trăiască prin însuși spiritul său.

Pe strada pustie, un bătrânel împovărat parcă vrea să numere frunzele. Parcă ar descifra vreun mister al căderii acestora. „Sunt obosite” - își spune, pășind îndurerat.

Neostoit, își alungă pe verticală, într-o căutare filosofică, spre o înălțime imaginară. Lângă biserică, cerșetorul își face cruce și așteaptă... Oamenii trec nepăsători pe lângă așteptare.

La radio se anunță cutremure de proporții, la televizor se văd localități măsurate de inundații, dar Omul, insensibil la urgii, privește oglinda sufletului fără să vadă nimic. Totul se petrece în afara sentimentelor lui. Simțurile percep și analizează fiecare eveniment, fără să miște apele interioare. Parcă acestea ar fi un nimic, fără importanță. Nu-i nimic rău să apreciezi că există, dar să nu dai importanță decât decorului din jur... Sau la stropii de ploaie care spală strada de praf și cerșetori, curăță statuile de frunzele uscate sau alungă bătrânelul acela simpatic, sprijinit în baston.

Un adevărat peisaj al binelui când plouă zilnic! Atunci n-ar mai exista multe rele pe străzi. Atunci ai putea să stai închis în propria-ți cochilie, ca un proprietar de egoism.

Ce inundații, ce cutremure? Minciuni! De-abia s-ar mai curăța lumea asta de mizerie și ar începe și s-ar termina cu propria-ți persoană.

N-ar mai fi mizerie, cerșetori, bătrâni, sărăcie.

Iar avocatul Sever Străvoiu, stă cu mâinile în buzunarele grele, răscolind fără rost nimicul și privind decorul de ploaie și tristețe, cerșetorii, bătrânii... NEPUTINȚA.

Maestrul

Motto: Trec clipe și ore și zile, iar astăzi e ziua de ieri

Oare de ce au inventat oamenii atâtea lucruri? Cum se gândesc la toate? Nu știu cum i-a dus capul la atâtea lucruri?“ – se întreba Ana- Maria, fiica cea mică a avocatului Sever Străvoiu. Vorbea cu Dodi sau Bobo (de la bobocel), cum îi plăcea ei să-și alinte tatăl. Bobo sau Dodi privea uimit, aproape ca și fetița de șapte ani, minunățiile care împodobeau magazinele de tot felul.

Pe geana înserării licăreau luminițele de sărbătoare, care îmbrăcau sentimentele de iarnă. Cerul încă nu s-a îndurat să învelească pământul cu haine de sărbătoare. Doar frigul lăsa înțelesuri hibernale. Prin mulțime, avocatul zări profilul unui bătrânel. „*Parcă ar fi Hari Fogel*“ – își spuse, rememorând imaginea unui avocat bătrân, care a murit la o vârstă respectabilă.

„*Bobo, nu-i așa că nu există Moș Crăciun în realitate. Eu știu că există doar spiritul lui Moș Crăciun, pentru că Moșul a murit demult!*“, continuă Ana-Maria, întrerupând aerul meditativ al avocatului.

Imagini din trecut îi răscoleau amintirea. Da, poate că și Hari Fogel putea fi un Moș Crăciun. Personaj emblematic al orașului, se născuse în anul 1900. Provenit dintr-o familie săracă, reușise prin muncă și tenacitate să ajungă avocat. Cu un doctorat în științe juridice, obținut la Universitatea din Viena, prin 1930, Hari Fogel era un avocat renumit coleg și prieten cu frații Ionel și Păstorel Teodoreanu, cu George Enescu și multe alte personalități ale culturii, Hari Fogel era un personaj interesant și un interlocutor de neegalat. Arta conversației îi era imprimată cu o cultură solidă.

Într-un asemenea context l-a cunoscut tânărul avocat Sever Străvoiu pe maestrul Hari Fogel. Acesta din urmă îl invita

de multe ori pe avocatul Sever Străvoiu la seminariile de la Facultatea de Drept, unde predă ca lector diferite cursuri. Apoi, urmă o relație amicală, interesantă...

Maestrul îl învăța pe Sever Străvoiu să citească și să interpreteze Biblia, să înțeleagă silogismele judiciare. Mai mult, să publice în coautorat, articole în care erau consemnate întâmplări trăite de maestrul, în contact cu personalități. Cu alte cuvinte o istorie trăită la superlativ. Aproape în mod firesc a intervenit și prietenia dintre Sever Străvoiu și nepoata maestrului, Oana. O fată drăguță, cu o licență în domeniul ingineresc și studentă, spre final, la Facultatea de Drept. Prietenia maestrului cu avocatul însemna o colaborare, în care fiecare avea de câștigat.

Câteva întâmplări i-au rămas focalizate în memorie. Într-o vară fierbinte, maestrul o sună pe mama avocatului – alertându-o – să-l trimită pe Sever Străvoiu, deoarece e bolnav grav și îi trebuie și o pâine. Cu un taxi, avocatul Străvoiu a ajuns la maestru în câteva minute. În pragul ușii a apărut maestrul, fără a avea vizibil ceva care să indice starea de boală. „Vai, dragul meu, bine că ai ajuns. Sunt grav bolnav, a ajuns salvarea înaintea ta. Era să mor!“ Avocatul se uită suspicios la nenea Harișor, cum îi plăcea să-i spună. Nu înțelegea ce se întâmplase. Cu ochelarii pe nas, cu pronunție graseiată, maestrul se simți dator să explice. „Știi, m-am apropiat de perdea, am vrut să deschid geamul și, deodată, m-a înțepat o albină. Am crezut că mor!“ Iritat avocatul a lăsat pâinea pe masă și a plecat. Moartea maestrului murise demult.

Apoi, povestea aceea în care, un academician, N.C., îi trimisese o scrisoare. „Dragă Sever, să-ți citesc ce mi-a scris academicianul: «Dragă Harișor, ce faci, cum te simți la vârsta ta? Mai lucrezi la memoriile pe care ți le-ai programat să le editezi anul acesta? Să-mi spui și ce mai fac Sever cu Oana. Dacă se vor căsători, să nu uiți să mă inviți la nuntă!...»“ În fine

scrisoarea continua cu diferite preocupări comune. Maestrul a introdus scrisoarea în plic și a lăsat-o pe masă. Apoi, s-a ridicat de pe scaun ducându-se în bucătărie să ia o sticlă de vin, să-l servească pe avocat. Dar, până atunci, avocatul a vrut să vadă ceea ce i se părea mai suspect, adică, de ce oare academicianul era curios de relația lui cu Oana.

După ce a desfăcut scrisoarea, avea să constate cu stupeoare că, din tot ceea ce îi citise doar o parte era adevărat. „Falsul“ era fabulația maestrului Hari Fogel cu privire la ipotetica nuntă a lor. Moș Crăciun, Hari Fogel, își imaginase o nuntă ca în povești, de care, musai, trebuia să întrebe și domnul academician.

„*Dodi, nu-i așa că totuși există Moș Crăciun, nu numai spiritul lui?*“ Îl trezi din visare pe avocat, Ana-Maria.

„Există, Ana, există!“ răspunse avocatul preocupat de toți Moși Crăciunii din magazin, care căutau pe rafturi cadouri pentru cei dragi.

P.S.: Sărbătorile ne amintesc întotdeauna de cei dragi, dar și de cei care există într-o altă lume.

Declarația

Motto: Omul poate fi citit și înțeles prin ceea ce spune.

De cele mai multe ori, martorii, altfel spus, justițiabilii, dar și judecătorii, avocații, procurorii, în virtutea neștiinței sau a timidității, spun tot felul de lucruri, paradoxale, înșiră cuvinte, agramate, compun situații ilogice, toate la un loc stârnind râsul publicului sau producând echivocuri.

Nu întotdeauna echivocul de situație reprezintă, în general, un avantaj, deși un principiu de drept, provenit din dreptul roman arată că “in dubio pro reo”, adică ceea ce e dubitabil profită învinuitului.

Acest dubiu de situație nu permite analiza silogistică, adică posibilitatea de diagnosticare a unei stări de fapt (“de facto”), printr-o încadrare într-o normă de drept (“de iure”).

Probabil că multe sentințe pot fi comentate prin argumentarea fadă, ajuridică, pe care o dezvoltă unii judecători, aplicând metode inductive și deductive.

Astfel, norma de drept nu mai reprezintă un principiu, o regulă, ci cel mult, capătă un caracter istoric. Deoarece nu-i așa!- teoria dezvoltată de judecător, procuror sau avocat are un caracter superior, dărâmand reguli consacrate.

O așa-zisă parte vătămată, pentru că numai vătămată nu era, încerca să hiperbolizeze o întâmplare, să folosească tot felul de figuri de stil, poate, poate, va emoționa instanța. Avocatul Sever Străvoiu apăra cu multă corectitudine, pe inculpata Soos Vasilica.

Instanța, adică judecătoria, stătea cu gura căscată, ascultând elucubrațiile, pline de fantezie, ale povestitorului...

“Am dus cu mine pălărie de soare, că așa mi-a spus inculpata. A zis că acolo e cald și fără pălărie nu pot să lucrez. Am adus-o, doamnă judecător înapoi, ca să v-o prezint ca probă.

Eu nu sunt nici prea prost și nici prea cult la cap, doar ce o să vă povestesc o să vă îngrozească, chiar dacă nu gândiți.

Fuziunea cu autocarul s-a făcut la Arad, pentru că acolo m-am întâlnit cu persoane din toată țara.

Eu am plătit comisionul la Dracula de lângă I.P.J.

Eu am avut dubii, deoarece a ieșit contractul la imprimantă direct ștampilat și semnat.

Mi-am făcut bagajul acasă: i-ați oale, i-ați cratiță, i-ați fasole și ceapă, ca să mă duc acolo să culeg ceapă.

Acolo a venit domnul Dănuț Boboceca cu un Golf roșu de culoare roșie.

Tot acolo, am ajuns în localitatea X... situată lângă un McDonald's.

Prima dată ne-a scos în oraș, cu un grad mare de civilizație, deoarece ne-a cerut bani că ne va face actele.

Apoi 3-4 zile după aceea nu a mai venit, apoi a venit cu predicția că ne va muta într-o casă mai mare, unde am și locuit.

A zis că ne duce în localitatea X... pentru întemeierea actelor.

El făcea o aroganță foarte mare și a început să cizeleze femeile.

Dănuț Bobocea spunea că a investit în mine, dar ce a investit? Că am investit eu în mine liceul, țigările, alcoolul, femeile și multe altele.

....că duce femeile, deci partea lui feminină.

Pe mine, Dănuț Bobocea, m-a luat în tranșe și m-a dus de mai multe ori la imobile închiriate.

Am fost și la o Biserică unde am cântat gratuit.

Eu consider că nu sunt răspunzător de faptele mele de la locul de muncă, chiar dacă nu am muncit.

Pot să probez că m-am întors acasă cu hainele pe care le-am purtat atunci și le-am adus pe mine în fața dumneavoastră.“

Semnat: Falfan S.

Credulitate = Înșelăciune

Motto: Dacă în lumea asta oamenii nu ar crede în ceea ce își doresc, nu ar exista escroci.

Avocatul Puiu Popescu era coleg și amic cu Sever Străvoiu. O persoană care, de-a lungul timpului, a avut mai multe preocupări în domeniul juridic. După terminarea facultății a fost consilier juridic, notar, ulterior procuror militar și apoi judecător. De câțiva ani practica avocatura. Un om cu experiență juridică, cum ar spune unii.

Ceea ce nu înseamnă totul, pentru că experiența cu oamenii presupune, de cele mai multe ori o abordare distinctă de cea profesională.

Avem tendința de a separa lucrurile, de a nu înțelege că oamenii care nu respectă regulile jocului (adică legile), sunt oamenii a căror conduită este de cele mai multe ori duplicitară. Interacțiunea cu aceștia nu conduce la o compatibilitate, în general, ci la neînțelegeri.

Într-o după-amiază toridă de vară, când razele soarelui se topeau pe asfalt, pașii avocatului Sever Străvoiu se îndreptau spre centrul vechi al orașului. Acolo unde forfota abia acum începea. Terasele se aglomerau de persoane însetate, după ce aerul dominant de temperaturi ridicate, începea să revină la sentimente mai umane.

Pe una din terase, sorbind dintr-o halbă rece, pe exteriorul căreia curgeau picături de apă, se afla avocatul Puiu Popescu. Cu o față transpirată, preocupată, de abia îl observă pe colegul său Sever Străvoiu. După ce se salutară, Puiu Popescu îi povesti colegului său mai tânăr ce îl preocupa.

“Dragă Sever, aștept să vină un deținut de la București. Acum o oră m-a sunat de pe telefonul polițistului care îl însoțea. M-a rugat să îl asist, după ce îl duce la arest. Nu avea bani, dar urmează să-mi trimită fratele lui din Anglia. Atâta am putut

să-i fac, să încarc telefonul polițistului de pe care m-a sunat cu 200 euro. Am scos bani din bancă pentru că nu aveam și am încărcat acel telefon, ca să mă poată suna când ajunge la arest. Oricum, îmi decontează fratele lui.”

Zâmbind, avocatul Sever Străvoiu își rememora o întâmplare identică, petrecută cam în aceleași condiții. Doar că nu a dat curs încărcării telefonului mobil al “polițistului”. I-a spus clar persoanei arestate că pentru a-l asista e nevoie să încheie un contract de asistență juridică cu acesta sau cu o rudă, să-i achite onorariul sau un avans de onorariu ... Așa cum cere și

legea, de altfel. Totodată, această poveste se finalizase în acest stadiu. Arestatul nu a mai sunat de pe așa-zisul telefon al polițistului, dar nici avocatul Sever Străvoiu nu mai primi vreun telefon de la fratele din străinătate.

În fața unui pahar de apă cu gheață, avocatul Străvoiu îi povesti colegului său această pățanie. Fața lui Puiu Popescu căpăta alte forme. Părea decepționat. De la o mimică plină de preocupare, acum devenise tulburat, poate chiar puțin nervos. Se uita la ceas, observând cum minutele și orele treceau, fără ca telefonul mobil să mai sune. Sau, mai bine zis, fără a mai exista vreo preocupare din partea fratelui persoanei arestate.

A doua zi, în incinta Tribunalului, cei doi colegi se reîntâlniră. "Mai aștepți telefonul din Anglia sau de la arest?" îl întrebă zâmbind Sever Străvoiu pe colegul său.

"Nici vorbă - răspunse resemnat acesta - *cred că am înțeles cacealmaua.*"

Peste câteva zile purtătorul de cuvânt al unui inspectorat de poliție relata cum a fost destructurată o rețea de infractori, condamnați și aflați în stare de detenție în penitenciar. Aceștia sunau avocați, solicitându-le serviciile, promițând că le vor fi achitate onorariile de rude aflate în străinătate, care au și bani.

Dar, până una alta, îi rugau pe avocați să încarce cu unități, telefoanele mobile ale polițiștilor, de pe numerele cărora sunau, prin bunăvoința acestora...

Meditație

***Motto:** Corupția imperfectă și de necondamnat
ar fi să mituiești polițiștii cu flori.*

Soarele a îmbrățișat mormanele de zăpadă, transformându-le în oaze de sclipire și lumină. Pe stradă viața se scurge tumultos, ca într-o mecanică browniană. Curioși, ghiociei au spart sticla de gheață și au invadat trotuarele. O invazie de verde

și alb, de parfum și iubire, printre care se plimbă mlădios „florile” vieții noastre (nu le dăm nume, ghiciți-le).

Avocatul Sever Străvoiu își lasă privirea să alunece în gol.

La intersecții de străzi, polițiștii gestionează circulația sangvină a urbei. Opresc autoturisme conduse de femei și le amendează cu câte o floare.

Chiar așa... În urmă cu mai mulți ani, un general de poliție își intitula un articol: „*Mituiți-ne cu flori!*”

Dintr-un autoturism, o doamnă se adresa polițistului cu următoarea expresie: „Amendați-ne cu flori!”

Avocatului Sever Străvoiu îi trecu prin minte un gând. Gând diluat într-o multitudine de situații de viață, judiciare sau, dacă vreți cu multe valențe psiho-filosofice. Ce este viața și cum ar trebui trăită, ce sunt regulile sociale și de ce ar trebui să existe, care ar fi limitele sancțiunilor, dar și câtă toleranță trebuie să existe față de ființa umană?

Până la urmă, ce caută polițiștii pe stradă sau de ce ar trebui să existe?

Aceste infinite întrebări își pot avea răspunsuri adecvate oferite de filosofi. Dar știrile, informațiile sub orice formă, ajunse în rândul maselor, descătușează gândirea umană și lasă granițe libertății de exprimare.

Parafrazând pe cineva care spunea că suntem ceea ce mâncăm, în domeniul filosofiei juridice suntem ceea ce gândim.

Semnul de întrebare se pune atunci când încercăm să devoalăm granița inferioară dintre un avertisment (pentru o contravenție) și o sancțiune cu închisoarea (pentru infracțiuni).

Suntem perfecți sau nu? Unii spun că suntem o imperfecțiune dornică să atingă absolutul. Biblia ne învață că omul s-a născut cu păcatul ancestral, după ce Adam, îndemnat de Eva a mâncat din pomul cunoașterii.

Dar, ne întrebăm mereu, de ce trebuie să fim sancționați? Nu se poate astfel? Să existăm, de exemplu, fără reguli, legi, sancțiuni și chiar polițiști!

Unii spun că ne aflăm în vârful lanțului trofic și, în fond, suntem niște animale, dar avem și o conștiință. Adică o proiecție interioară a faptului că existăm și, în consecință, ne controlăm gândirea, ne întocmim reguli, pe care, tot noi trebuie să le respectăm.

Dosarele penale ale avocatului Sever Străvoiu sunt pline de evaziuni, înșelăciuni, trafic de droguri și persoane. Pot fi luate, cu anumite rezerve, definitorii pentru mediul social. Sunt fapte care ne afectează pe toți și nu ar trebui să existe. Nu vrem să existe!

Iată și limitele unei apărări a Binelui, împotriva Răului. „Bobo, tu de ce aperi oameni care fac rele? Mie nu mi se pare normal!”, îi spuse Ana-Maria avocatului Sever Străvoiu. Greu să dai un răspuns unui copil de șapte ani, care gândește simplu și clar nu așa complicat ca noi, adulții. „Pentru că alții îi leagă și îi pedepsesc” – a venit răspunsul – nu prea edificator al avocatului.

Probabil că aceasta este și dilema vieții: bine-rău, viață-moarte.

Unitatea contrariilor. Și totuși, mai presus de orice, trebuie să fie iubirea de oameni. Propovăduitor de Mântuitor, de apostoli, de filosofi, această regulă ar putea înlătura multe disensiuni, contradicții.

La colțul străzii, agentul de circulație a oprit un autoturism. Șoferul nu a acordat prioritate la o trecere de pietoni. „*Vă rog frumos să aveți grijă altădată, acesta e doar un avertisment!*” s-a adresat polițistul șoferului neglijent. Acesta din urmă i-a mulțumit frumos și și-a cerut scuze, promițând că v-a fi mai atent altădată.

O floare, un gest... Și, totuși există primăvara, mai bună pentru cei buni!

P.S. Într-o lume prea evidentă, Binele luptă să se reîntoarcă. Trebuie doar noi să fim mai buni, să-l primim.

Șarada

Motto: Câteodată suntem ceea ce nu credem că am putea fi

Avocatul Sever Străvoiu stătea la birou, în fotoliul mare, ministerial, toropit de căldura de afară. Înăuntru era într-adevăr răcoare, dar contrastul îi crea stări de plictiseală, altfel spus era lipsit de chef de muncă. Născut în octombrie, accepta cu greu căldura, deși îi plăcea vara ca anotimp.

Plictisit, privea în telefonul mobil, nume de persoane. Se opri la numele uneia Roxana E... Zâmbi, venindu-i o idee... De pe un alt telefon mobil o sună.

Cu voce gravă, se adresă acesteia:

- Doamnă expert Roxana E... Sunt comisarul-șef Popescu, de la Secția 1 de poliție.

- Da, spuneți domnule comisar-șef, răspunse Roxana.

- Stimată doamnă, avem o plângere împotriva dumneavoastră, vă rog să vă prezentați mâine dimineață, la ora 9 pentru declarații.

- Bine, domnule Popescu, voi veni. Bănuiesc cine mi-a făcut plângere. E lumea rea, probabil că e o colegă cu care nu mă prea înțeleg. M-a amenințat, oricum.

- Deci vă aștept mâine, răspunse „comisarul-șef”.

Avocatul Sever Străvoiu rămăsese stupefiat. Roxana nu-i recunoscuse timbrul vocal. Evident și pentru faptul că a vorbit de pe alt telefon.

Un zâmbet i s-a așternut pe față. Peste circa trei minute se hotărî s-o sune pe Roxana, de pe telefonul mobil cu număr cunoscut, cu voce cunoscută.

Urmă un dialog deosebit:

- Alo, Roxana, ce mai faci? întrebă avocatul.

- Vai ce bine că m-ai sunat, Sever! Am mare nevoie de tine. M-a sunat de la secția 1 de poliție un comisar-șef, Popescu parcă îl cheamă. Am un dosar penal acolo și mâine dimineață va trebui să mă prezint pentru declarații. Poți să vii cu mine, să mă reprezinti?

- Bineînțeles, draga mea prietenă. Lasă că mă voi duce eu să văd despre ce e vorba - răspuse avocatul hotărât.

- Mai bine, Sever îmi e cam teamă să merg. Dar știu cam despre ce e vorba. O colegă de-a mea mi-a făcut plângere penală. Răutate umană, nu alta! Oricum, îți mulțumesc și sper să mă suni, să-mi spui ce s-a întâmplat.

Avocatul se prăpădea de râs. Scos din starea de moleșeală parcă își revenise la viață. Ce mai urma a doua zi?

Pe la prânz, ritos, Sever Străvoiu o sună pe Roxana.

Aceasta, nerăbdătoare, l-a invitat la o pizza. Punctual, avocatul sosi la întâlnire. Roxana venise mai repede. Era nerăbdătoare, curioasă.

- Hai, spune-mi cum a fost? Ce-ai făcut? îl întrebă Roxana.

- Am rezolvat totul, nu mai trebuie să mergi la poliție.

Fața senină a avocatului îi dădu foarte multă încredere Roxanei.

- Sunt foarte fericită, Sever. Știam că pot să am încredere în tine, că ești un avocat foarte bun. O să te mai recomand și altor persoane.

Roxana consideră că nu mai trebuie să mai întrebe și altceva, mulțumită de rezultat. Fericirea i se întipărise pe față.

Ca rezultat al „reușitei” sale, avocatul Sever Străvoiu luă prânzul cu experta Roxana. A refuzat, cu multă eleganță orice sumă de bani, prestând „pro bono” acest serviciu, bunei sale prietene.

Drept urmare, pe lângă mulțumiri, Sever Străvoiu își câștigă și renumele unui avocat care știe să rezolve dosare grele,

chiar și fără prezența clientului. Client care, de cele mai multe ori, merge timorat la poliție, speriat că cine știe ce poate să i se întâmple.

Printre amintiri sau lupul mărilor

***Motto:** Viața este o reîntoarcere în trecut. Întotdeauna prezentul poate fi regăsit în ziua de ieri.*

Valurile înspumate loveau stabilopozii, încercând parcă să muște din veșnicie. Oamenii mișunau ca niște furnici, încărcăți de energia solară. În depărtare, șalupa cu inscripția „Poliția de Frontieră” îi trezea, colonelului Dan Vucea, amintiri.

Pe terasa dintre nisipuri, la o umbră odihnitoare, halbele de bere transpirate, așteptau să fie băute și povestite. Nimic nu poate fi mai bun, pe o caldură toridă, decât un loc ferit de căldură și o amintire. Sau chiar mai multe...

În fața acestui lup de mare, cu fața hotărâtă, ruptă parcă din filmele cu tematică de război, stătea gânditor avocatul Sever Străvoiu. Medita... Poveștile curgeau într-un monolog al trăirilor.

Înainte de 1989, Dan Vucea, comanda o mică unitate care păzea frontiera.

Atunci (ca și acum, de altfel), capturase un tir cu produse accizabile. După ce a făcut toate formalitățile cerute de lege, s-a trezit cu proprietarul mărfii, însoțit de cine trebuia - să-i zicem factor de decizie. A fost nevoit să-i restituie marfa.

Sau, tot în acele vremuri, când păzea o vilă de protocol de la țarmul mării. Era șeful aceluia obiectiv. Într-o seară romantică de vară, s-a apropiat de clădire o domnișoară. Vroia să intre. Tânărul ofițer a perceput-o ca pe o persoană străină, care nu făcea parte din familia demnitarului. Bineînțeles că i s-a refuzat

accesul, dar nu a fost deranjat să dialogheze cu aceasta. A început să glumească cu aceasta, propunându-i chiar o întâlnire la o cafea. „Ale tinereții valuri” - cum ar spune cineva.

Domnișorica nu l-a refuzat, plecând destul de destinsă. I-a spus și că se vor mai revedea, ceea ce nu i-a displicut lui Dan Vucea.

Într-adevăr, s-au revăzut peste câteva zile, când domnișoara revenise la vilă, însoțită de familia demnitarului și băiatul acestuia. Era chiar nora celui ce folosea clădirea.

A rămas perplex și rușinat s-a întors cu spatele. Oricum, din punct de vedere militar, nu a încălcat consemnul, care-l obliga să nu permită accesul niciunei persoane necunoscute în clădire. Povestioarele curgeau mai amplu decât berea din pahare. Pe plajă lumea se perinda parcă fără un scop anume. Doar clepsidra timpului rămânea neîntoarsă în realitatea care curge într-un singur sens. Atunci când întorci clepsidra se întoarce și timpul, rememorând tot ceea ce înseamnă amintiri, plăcute și neplăcute.

Frumusețea vieții la frontieră nu poate fi comparată cu nimic. Sentimentul de patriotism nu este unul fad, ci are o încărcătura specială, aparte, pe care numai cei ce lucrează în domeniu o cunosc. Ești, într-un fel, cel care are grijă de familia socială din interiorul granițelor. Fără tine, oamenii sunt mai vulnerabili, mai supuși unor riscuri cu efecte incalculabile. Viața de acolo, dincolo de aparențe, e mult mai grea.

Pentru cel ce a devenit polițist de frontieră, din grănicer, întâmplările au o evoluție cumva identică. Altfel spus, nimic nu e nou sub soare.

Doar că, la un moment dat obosești și, aproape ca în ciclul de filme franceze care au ca tematică viața jandarmilor, vine un moment de oboseală și trebuie să te retragi. Nu de tot,

bineînțeleș. În sens social devii mai activ, schimbându-ți câte puțin preocupările. Devii un înțelept, un sfătuitoar al altora.

Pentru avocatul Sever Străvoiu era o adevărată plăcere să asculte marea, să-l asculte pe bătrânul lup de mare și să bea în liniște o bere. Sau un vin - nu mai contează. Importante sunt poveștile și OMUL.

Tanti Mimi

***Motto:** Creația umană poate fi și o deviere de la cunoscut spre neinteligibil. Această noțiune nu este neapărat o cale a progresului.*

Tanti Mimi este un personaj celebru, dacă vrei, un personaj simbolic. Îl întâlnești în aproape toate instituțiile. Este femeia de bază, cea care face aproape de toate. Îți permite accesul la un director, face cafele, dactilografiază sau, mai nou, scrie la calculator.

Este "ochiul și urechea" târgului, cea care le știe pe toate. O rotiță într-un mecanism amplu, fără de care nu se mișcă Universul. O femeie de obicei foarte ocupată care, dincolo de ce scrie în fișa postului, face de toate. Indispensabila tanti Mimi încearcă să le facă pe toate cât mai bine cu puțință. Dar nu totdeauna îi reușește.

Derulând ghemul amintirilor, avocatul Sever Străvoiu își amintește de ofițerii Ioan Mateș, șef de stat major pe atunci, și Ioan Mălăiescu. Colonelul (în rezervă) Ioan Mateș și comisarul șef Ioan Mălăiescu sunt, de fapt, două personaje pitorești ale școlii unde se dresează câinii lupi.

Iar tanti Mimi era chiar personajul cheie, care le făcea pe toate, deși funcția acesteia era de secretară.

Tanti Mimi trebuia să fie promptă, să rezolve orice problemă în timp util. Soția unui personaj important din conducerea administrativă a județului, era o femeie de vârstă medie. Avea bacalaureatul, ceea ce înseamnă că terminase liceul și dobândise cunoștințe generale destul de solide.

Generalul Florescu era mulțumit de modul în care își desfășura activitatea.

Printre altele, dactilografia planuri de învățământ, planuri tematice, precum și alte documente necesare desfășurării activității școlii de dresaj.

Soldații în termen urmau cursuri de dresaj de circa patru-șase luni, în urma cărora primeau grade, în funcție de pregătirea lor.

O comisie propunea aceste avansări. Fiecare ofițer, mai exact atât Ioan Mateș cât și Ioan Mălăiescu aveau câte un pupil, altfel spus, câte un soldat pe care îl apreciau mai mult decât pe ceilalți. Aceștia puteau primi, la propunerea ofițerilor, direct gradul de sergent, iar ceilalți, caporal sau frunțaș.

Documentul care atesta absolvirea cursului și propunerile de avansare erau gata, scrise de mână, urmând a fi dactilografiate de tanti Mimi și semnate de generalul Florescu.

Colonelul Ioan Mateș și, pe atunci, căpitanul Ioan Mălăiescu au redactat, în final, următoarea propunere: *„În urma absolvirii cursului, pentru rezultate bune și foarte bune, propunem pentru avansarea la gradul de sergent pe următorii...”*

Pe masa generalului Florescu, documentul frumos dactilografiat avea fraza finală formulată astfel: *„În urma absolvirii concursului, pentru rezultate bune și foarte bune, propunem...”*

Mirat, comandantul unității, i-a chemat la raport pe cei doi ofițeri, *„Cum, se dă concurs la absolvirea cursului, că până acum nu era așa?”* - îi întrebă generalul pe cei doi.

“Da, domnule comandant, dăm și concurs, să vedem care e cel mai bun pentru gradul de sergent” – răspunse convingător colonelul Mateș.

Dar în planurile de învățământ și cele tematice, tanti Mimi a produs o adevărată revoluție, introducând noțiuni și termeni inovatori.

Despre câini, se știa până la ea că, datorită efortului, apare fenomenul de surmenaj. În urma implicării lui tanti Mimi, fenomenul se numește acum “supradresaj”.

Urmele suprapuse, produse de câinii de urmărire se numesc, de când le-a “identificat” celebra “urme sinapse”.

“Domnu’ avocat, doamna Mimi a influențat radical terminologia, aceasta fiind preluată de toate școlile de dresaj. Când i-am întrebat pe cei de la alte școli de unde au copiat aceste noțiuni, au răspuns că le aparțin”, îi spuse colonelul Mateș avocatului Sever Străvoiu.

Până la urmă, câinele, prietenul pe veșnicie al omului, nu are de unde să știe de greșelile doamnei Mimi. Care greșeli, nu afectează, nici dresajul, nici surmenajul, supradresajul, urmele sinapse și suprapuse.

Alcoolul, oțetul și Giovanni

***Motto:** Bachus e un zeu,
deci nu poate fi de vină niciodată.*

Pe masă paharul licoros strălucea în lumina solară. Giovanni, îmbrăcat în haine albe, cu un fel de batic pe cap, părea un chirurg, pregătit în sala de operație.

Mustața grizonată și ochelarii așezați pe șaua nasului, îi confereau o distincție profesorală.

Își așeza cratițele și oalele pe masă, apoi se opri să se odihnească. Și să manânce. La masă, un pahar de vin nu strică, chiar medicul îl recomandă.

Munca la bucătărie e obositoare. Începe dis-de-dimineață și se termină noaptea târziu. Mai ales la restaurantul hotelului Gott, unde patron este Căldăraru Barbu Nicu, iar administrator Gorunescu Andreea.

Pedați, cei doi, supraveghează cu mare atenție ca activitatea localului, amenajat în stil de pub scoțian, să fie cât mai perfectă, iar clienții mulțumiți.

Giovani își aduce o contribuție esențială, prin rafinamentul bucatelor. E un artist desăvârșit, și, ca mai toți artiștii, pentru a-și da drumul imaginației, bea doar câte un pământel de vin. Pe neobservate.....

Mai ales că, în cantități mici îți dă și energie.

Într-o zi de vară, spre sfârșit, mai exact pe la miezul nopții, Giovanni, frânt de oboseală, s-a pus la masă. Pentru digestie, a consumat doar un pahar de vin. Avea de parcurs cu mașina personală, până acasă, circa șapte kilometri.

Urcă la volan (apropo, la volan Giovanni nu bea niciodată), plecând cu viteză redusă din centru orașului spre casă. Așa cum îi stă bine unui om prudent. Doar că, dintr-o dată, în fața vehiculului, se postă un polițist, care îi făcu semn să oprească pe dreapta. Se recomandă politicos și îl rugă să-i prezinte actele.

Un control de rutină. Giovanni se conformă, doar că polițistului îi mirosea a alcool.

Giovani explică faptul că el e bucătar, că mai gustă din mâncare și e chiar bolnav cu ficatul.

După ce a suflat în aparatul etilotest, acesta a măsurat o valoare exact la limita dintre contravențional și penal.

Polițistul și colegul acestuia, au urmat procedura de a-l duce la spital, la recoltat de probe biologice.

I-a fost deschis și un dosar penal.

Avocatul Sever Străvoiu a fost contactat de patronul restaurantului, pentru a-l reprezenta pe învinuitul Givani la poliție și parchet.

Pe terasa pub-ului, Giovanni stătea liniștit, dar îngândurat. Așa îl găsi avocatul, înainte de a merge la declarații. Pe masă, în fața lui Giovanni, stătea limpezit de soare un pahar cu un lichid gălbui-licoros. Giovanni se grăbi să-și bea paharul, iar avocatul, toropit de căldură consuma pe nerăsuflăte o sticlă de apă plată.

Din buzunar, Giovanni a scos un document medical, din care se putea observa că are o afecțiune la ficat. O boală care nu-i permite organismului o funcționare normală. Îi afecta toate procesele fiziologice, știut fiind faptul că ficatul e un filtru al organismului.

În fine, aceste concluzii medicale, erau formulate de maestrul Giovanni, specialist în arta culinară.

Ajunși la poliție, avocatul îl sfătui să declare tot, dar cu sinceritate, pentru că această declarație, legată de alte probe, va putea sau nu configura o stare de vinovăție.

Alături de Giovanni, se aflau avocatul și translatorea. Întrebat dacă a consumat alcool înainte de a urca la volan, Giovanni răspunse cu mare seninătate că nu. Recunoștea doar faptul că a băut un singur pahar de vin, de dimineață, deci, după mai bine de douăsprezece ore, acel alcool ar trebui să fie metabolizat. Doar că el, ca și bucătar-șef e obligat să guste atât preparatele, cât și anumite alimente primare ce intră în compoziția lor. În ziua aceea a gătit mult cu oțet, iar pe sticla de oțet românesc scrie doisprezece grade, deci e clar.

Zâmbind, polițistul îi spuse că așteaptă la dosar și rezultatele de la sânge.

În restaurant, convingător, Giovanni i-a arătat avocatului sticla cu oțet pe care scria că are doisprezece grade.

Replica avocatului a fost că acele grade sunt de acid acetic, nicidecum grade alcoolice.

Peste doua săptămâni, bucătarul jubila de fericire. Valoarea stabilită de laboratorul de medicină legală era la granița dintre contravenție și infracțiune.

„Vedeți, avocado - spuse stricat românește Giusepe - io no sono vinovato, oțetul e de vină”.

„Da, da, aveți dreptate, că din oțet se face vinul”- veni răspunsul avocatului.

În fața lor, un pahar licoros, gălbui, cu aspect de oțet, fusese băut pe nerăsuflăte de către Giovani. Era oțetul care dădea alcoolemie.

SPECTACOLUL CONTINUĂ.....

***Motto:** Justiția este zeița care va avea întotdeauna contestatori și adoratori, deopotrivă.*

Vechile Coduri legislative sunt în amurg. Noile Coduri de legi răsar cu aceleași principii. Apar teze și antiteze juridice noi, confruntări doctrinare, toate în scopul unei justiții perfecte.

Dar când a fost vreodată justiția perfectă?

Au existat întotdeauna justiții contestate, chiar prin comparație, sistemele de drept actuale au plusuri și minusuri, părți bune și părți rele.

Avocatul Sever Străvoiu **strivește** cu **severitate** orice act de injustiție, indiferent din ce parte ar veni. Din partea Statului de drept – de multe ori nedrept, sau din partea cetățeanului simplu.

„*Justiția perfectă e cea divină*”, îi spunea avocatului Sever Străvoiu, comisarul - șef de poliție și ziarist, Nicușor Dulgheru.

„*De ce, dragă Nicușor?*” îl întreba avocatul curios.

„*Deoarece nimeni nu o cunoaște ca imperfectă și toți o invocă*” – răspunse Nicușor Dulgheru.

Da, potrivit unui principiu al contradictorialității (un fel de negație a realității) n-ar fi imperfectă, ar trebui să fie imperfectă.

Poate fi și o dilemă reciprocabilă.

Marele scriitor rus, Dostoievski, spunea că statul, dacă ar fi persoană fizică, ar trebui să stea în fiecare zi la închisoare.

Statul, ca formă de organizare socială dar și ca entitate abstractă, este cel care poate legaliza sau condamna o infracțiune.

Spectacolul legii, dinamica oferită de aceasta, este poate și sensul existenței noastre cotidiene, lupta de zi cu zi, într-o lume în care Raiul ancestral este tot un deziderat. Ca și Legea perfectă. Dar oare, genetic, noi ne-am schimbat?

Răspunsuri la întrebări retorice nu-și au sensul. Indiferent de schimbările sociale, democratice, culturale sau științifice, societatea se raportează la același sistem axiologic, consacrat de Decalog, mai înainte de orice reglementări umane.

Tendința de reglementare, de a face reguli, este specifică multor viețuitoare de pe Pământ, nu numai Omului.

Regulile se schimbă, dar dezideratul rămâne același.

Suntem clădiți din idei și suflet, nu numai din materie.

Avocatul Sever Străvoiu, meditează la toate acestea.

Se află oare în conflict cu cei de partea cealaltă a baricadei- procurori, polițiști?

Ziaristul și polițistul Nicușor Dulgheru spunea că nu, că de fapt fiecare își face treaba de pe poziția lui.

Firesc!

Fiecare are dreptul la apărare, fiecare poate fi acuzat, doar DREPTATEA trebuie să triumfe.

Dar ce putem face când anticii au legat zeița Themis la ochi și au pus-o să judece, fără să observe cum împarte dreptatea?

Care ar putea fi izvorul dreptății? Căci, până la urmă legile sunt făcute de oameni, modificate de aceștia, imperfecte.

Până la urmă, justiția continuă să lupte pentru bine, dreptate și adevăr, iar avocatul Sever Străvoiu știe că nu și-a încheiat rolul.

De același autor, în curs de pregătire:

- 1. Teoria silogismului judiciar.**
- 2. Norma – între logică și hermeneutică.**
- 3. Vânătoarea și regimul juridic al vânătorii în România.**

Tipărit la CORMINA TEXT SRL
Tel: 031/1042 840, 0744.490.807
cormina_impex@yahoo.com